James Matthew Barrie

Petar Pan

ili Dječak koji nije htio odrasti

s engleskog preveo
Zvonimir Bulaja

eLektire.skole.hr

Sadržaj

Poglavlje 1: Petar je stigao _____3
Poglavlje 2: Sjena _____8
Poglavlje 3: Idemo, idemo! _____14
Poglavlje 4: Let _____23
Poglavlje 5: Otok postaje stvarnost _____29
Poglavlje 6: Kućica _____36
Poglavlje 7: Podzemni dom _____42
Poglavlje 8: Sirenska laguna _____46
Poglavlje 9: Nigdjeptica _____54
Poglavlje 10: Sretni dom _____56
Poglavlje 11: Wendyna priča _____60
Poglavlje 12: Odnesena djeca _____66
Poglavlje 13: Vjerujete li u vile? _____69
Poglavlje 14: Gusarski brod _____74
Poglavlje 15: "Ovaj put ili Kuka ili ja!" _____79
Poglavlje 16: Povratak kući _____85
Poglavlje 17: Kada je Wendy odrasla _____91

Poglavlje 1: Petar je stigao

Sva djeca, osim jednog djeteta, odrastu. Brzo doznaju da će odrasti, a Wendy je to doznala ovako... Jednoga dana kada je imala dvije godine igrala se u vrtu, te je ubrala još jedan cvijet i s njim otrčala svojoj majci. Mora da je izgledala vrlo dražesno, jer je gospođa Darling stavila ruku na srce i uzdahnula: "O, zašto ne možeš ostati ovakva zauvijek!" To je bilo sve što su njih dvije rekle o toj temi, ali od tada Wendy je znala da mora odrasti. To uvijek znaš nakon što navršiš dvije godine. Dvije godine su početak kraja.

Dakako, živjele su na broju 14 (njihov kućni broj u njihovoj ulici), a sve dok Wendy nije došla na svijet, njezina je majka bila glavna. Bila je ona lijepa dama, romantične duše i slatkih vrckavih usta. Njezina romantična duša bila je poput malih kutijica koje stoje jedna unutar druge, kakve dolaze s čarobnog Istoka: koliko god da ih otvoriš, uvijek ima još jedna. A njezina slatka vrckava usta imala su na sebi jedan poljubac kojega Wendy nikada nije mogla dobiti, iako je bio tamo, savršeno vidljiv u desnom uglu.

Gospodin Darling ju je osvojio ovako: dok je bila djevojčica, mnogo gospode koji su tada bili dječaci istovremeno su otkrili da je vole, pa su svi potrčali prema njezinoj kući da je zaprose, osim gospodina Darlinga koji je uzeo kočiju, prvi stigao, te je tako dobio. Dobio ju je posve, osim one zadnje kutijice i poljupca. On nikada nije ništa doznao o toj kutijici, a s vremenom je i odustao od traženja poljupca. Wendy je mislila da bi ga osvojiti možda mogao Napoleon, ali mogu i njega zamisliti kako pokušava, a onda ljut odlazi zalupivši vratima.

Gospodin Darling hvalio se Wendy da ga njezina majka ne samo voli, nego i poštuje. Bio je on od onih dubokoumnih ljudi koji sve znaju o dionicama i obveznicama. Naravno, o tome zapravo nitko ne zna sve, ali se činilo da on ipak ponešto zna, pa je često govorio da su dionice narasle a obveznice pale, na način zbog kojega bi ga svaka žena poštivala.

Gospođa Darling se udala u bijelom, te je ispočetka kućne troškove vodila savršeno, gotovo pa radosno, tako da joj niti jedna prokulica ne bi promakla. No, s vremenom bi joj se počelo događati da izostavi i čitavu cvjetaču, a umjesto njih počele su se pojavljivati slike beba bez lica. Crtala je njih umjesto da zbraja. To su bile njezine želje.

Prva je došla Wendy, potom John, pa Michael.

Tjedan ili dva nakon što je Wendy stigla na svijet bilo je upitno hoće li je moći zadržati, jer su to bila još jedna usta koja je trebalo hraniti. Gospodin Darling se njome strašno ponosio, ali on je bio častan čovjek, pa je sjeo na rub kreveta gospođe Darling, držeći je za ruku i računajući troškove, dok ga je ona zabrinuto gledala. Ona je željela pokušati, pa neka bude što bude, ali to nije bio njegov stil. Njegov stil je bio uzeti olovku i papir, a kada bi ga ona smela svojim prijedlozima, on bi opet počeo ispočetka.

"Sada me ne prekidaj", zamolio bi je.

"Imam ovdje jednu funtu i sedamnaest šilinga,[1] i još dvije i šest u uredu. Mogu se odreći kave u uredu, a to je recimo deset šilinga, što je dvije funte, devet šilinga i šest penija, s

[1] Britanski novac: jedna funta (engl. *pound*) se dijelila na dvadeset šilinga, a jedan šiling na dvanaest penija.

tvojih osamnaest i tri to daje tri funte devet šilinga i sedam penija, uz pet nula nula na mojoj čekovnoj knjižici to je osam devet sedam – tko se to miče? – osam devet sedam, zarez, pamtim sedam – ne govori – mojih, i jedna funta koju si posudila onom čovjeku što nam je došao na vrata – tiho, dijete – zarez i pamtim dijete – eto, gotovo je – jesam li rekao devet devet sedam? Da, rekao sam devet devet sedam. Pitanje je: možemo li izdržati jednu godinu s devet devet sedam?"

"Naravno da možemo, George", povikala je ona. No ona je, kada je u pitanju bila Wendy, bila pristrana, a on je između njih dvoje zasigurno bio čvršći karakter.

"Ne zaboravi zaušnjake", upozorio ju je gotovo prijeteći i potom nastavio: "Zaušnjaci jednu funtu, to sam zabilježio, ali usudio bih se reći da će to prije biti trideset šilinga – nemoj govoriti – pa ospice jedan pet, rubeola pola gvineje,[2] što daje dva petnaest šest – ne mrdaj prstom – hripavac recimo petnaest šilinga" – i tako je to išlo, a zbroj je svaki put ispadao drugačiji. No na kraju Wendy se jedva provukla, nakon što su se zaušnjaci sveli na dvanaest i šest, a ospice i rubeola svele pod jednu stavku.

S istim se uzbuđenjem dočekao i John, a Michael se jedva provukao. Obojicu su zadržali, pa ih se uskoro svo troje moglo vidjeti kako u redu idu u vrtić gospođice Fulsom, u pratnji svoje dadilje.

Gospođa Darling je uvijek sve voljela raditi kako treba, a gospodin Darling je strastveno želio biti baš poput svojih susjeda. Zato su, dakako, imali dadilju. Kako su zbog količine mlijeka koju su njihova djeca pila bili siromašni, ta dadilja je bila pravi newfoudlandski pas, zvan Nana, koja nije pripadala nikome određenome dok je Darlingovi nisu zaposlili. Ona je uvijek smatrala da su djeca važna. Darlingovi su je upoznali u Kensingtonskom vrtu,[3] gdje je provodila najveći dio svog slobodnog vremena zavirujući u dječja kolica. Zbog toga su je nemarne dadilje jako mrzile. Ona bi ih slijedila do njihovih domova, a one bi se na to žalile svojim gazdaricama. Pokazalo se da je ona pravo blago od dadilje. U vrijeme kupanja bila je vrlo pažljiva, a budila se u svako doba noći ako bi jedan od njezinih štićenika i najtiše zaplakao. Naravno, njezina pseća kućica bila je u dječjoj sobi. Imala je dar prepoznati kada je kašalj ozbiljna stvar za koju ne treba imati razumijevanja, a kada je potrebno zbog njega staviti čarapu oko vrata. Vjerovala je do svog zadnjeg dana u staromodne lijekove kao što je list rabarbare,[4] te je uvijek ispuštala prezirne zvukove kada bi se razgovor poveo o svim tim novotarijama kao što su bakterije i tome slično. Gledati je kako djecu prati u vrtić bila je prava lekcija iz odgoja: smireno bi pored njih hodala kada su se ponašala kako treba, a kada bi zastranili, tjerala ih je natrag u red. U dane kada je John igrao nogomet ni jedan jedini put nije zaboravila njegov džemper, a kada se činilo da bi moglo kišiti, obično je u zubima nosila kišobran. U podrumu vrtića gospođice Fulsom bila je jedna soba u kojoj su dadilje mogle čekati. Dadilje bi sjele na klupe, dok Nana bi legla na pod, ali to je bila jedina razlika. One su se pravile da je ne primjećuju jer su smatrale da ima niži društveni status od njih, a ona je prezirala njihove brbljarije. Nije voljela ako su prijatelji gospođe Darling posjećivali dječju sobu, ali kada bi ipak došli, najprije bi Michaelu strgnula pregačicu i navukla mu onu s plavim porubom, pa bi ulickala Wendy, a Johnu popravila crtu u kosi.

[2] Gvineja (engl. *guinea*) je novac koji je isto bio u uporabi u Britaniji u to vrijeme, zlatna kovanica koja je vrijedila približno jednu funtu.

[3] Poznati park u Londonu.

[4] Rabarbara je ljekovita biljka, koristila se kao sredstvo za poboljšavanje apetita.

Ni jedna dječja soba zasigurno se nikad nije vodila ispravnije. Gospodin Darling je to znao, ali se svejedno ponekad s nelagodom propitkivao što o tome govore susjedi.

Morao je paziti na svoj položaj u društvu.

Nana ga je zabrinjavala i zbog još nečega. Ponekad je imao osjećaj da mu se ona ne divi. "Sigurna sam da ti se strahovito divi", uvjeravala bi ga gospođa Darling, a onda bi dala znak djeci da budu jako dobra prema ocu. Uslijedilo bi lijepo plesanje, u koje bi se ponekad s njihovim dopuštenjem uključila i Liza, njihova jedina druga sluškinja. U svojoj dugoj suknji i sa služinskom kapom izgledala je poput patuljka, premda se kada su je zaposlili zarekla da se nikada više neće ponašati kao da joj je deset godina. Kako bi veselo poskakivali! A najveselija od svih bila je gospođa Darling, koja bi izvodila piruete toliko divlje da je sve što se od nje moglo vidjeti bio samo onaj poljubac, pa bi ga, ako bi netko tada poletio prema njoj, mogao i dobiti. Nikada na svijetu nije bilo jednostavnije i sretnije obitelji, dok se nije pojavio Petar Pan.

Gospođa Darling prvi put je čula za Petra kada je svojoj djeci pospremala glave. Običaj je svake dobre majke da noću, dok njezina djeca spavaju, prokopa po njihovim glavama i stvari dovede u red za sljedeće jutro, stavljajući na pravo mjesto mnoštvo stvari koje su tijekom dana odlutale. Kada biste mogli ostati budni (a to naravno ne možete!), vidjeli biste da i vaša majka to radi i bilo bi vam jako zanimljivo gledati je. To je nalik pospremanju ladica. Vidjeli bi je kako, pretpostavljam, na koljenima veselo zastaje nad nekim od sadržaja u vašim glavicama, pitajući se gdje li ste samo to pokupili, kako otkriva slatke i ne toliko slatke stvari, pa jedno od tih otkrića pritišće uz obraz kao da je slatko mače, a drugo žurno sklanja s očiju. Kada se ujutro probudite, sve zločestoće i ružne misli s kojima ste otišli u krevet već su posložene, smanjene i pospremljene u dnu vaših glava, a na vrhu, lijepo prozračene, raširene su vaše ljepše misli, spremne da ih odjenete.

Ne znam jeste li ikada vidjeli kartu nečije glave. Liječnici ponekad crtaju karte vaših drugih dijelova tijela, pa vaša karta može biti baš zanimljiva. No zamislite ih kako crtaju kartu dječje glave, koja ne samo da je zbrkana, nego se i stalno vrti u krug. U njoj ima cik-cak linija koje izgledaju baš kao grafikon tvoje temperature u bolnici, što su vjerojatno ceste na otoku, jer je Nigdjezemska uvijek više ili manje otok koji na sebi ovdje i ondje ima zapanjujuće mrlje boje, koraljne grebene i zgodna plovila na sidrištu, divljake i usamljene jazbine, i patuljke koji su najčešće krojači, i pećine kroz koje teče rijeka, i princeve koji imaju šestoro starije braće, i kolibu koja brzo propada, i jednu malecku staricu zakrivljenog nosa. No bila bi to sasvim jednostavna mapa kada bi ovo pobrojano bilo sve, ali na njoj je također i prvi dan škole, vjera, očevi, okruglo jezerce, šivanje, ubojstva, vješanja, glagoli s dativom, dan čokoladnog pudinga, stavljanje naramenica, brzalica "riba ribi grize rep", tri penija zato što si sam sebi iščupao zub, i tako dalje, a sve su one ili dio otoka ili dio neke druge karte koja probija kroz prvu, a sve je to zbilja zbunjujuće, pogotovo zato što ništa ne želi stajati na miru.

Naravno, različite Nigdjezemske znaju biti jako raznolike. Johnova, na primjer, ima lagunu preko koje lete plamenci, a on po njima puca iz puške, dok Michaelova, koja je jako mala, ima plamenca preko kojega lete lagune. John živi na brodu prevrnutom naopačke na pijesku, Michael u vigvamu, Wendy u kući od vješto zašivenog lišća. John nema prijatelja, Michael prijatelje ima samo noću, Wendy ima ljubimca vuka kojega su roditelji napustili. No sve u svemu, njihove Nigdjezemske slične su između sebe kao što su međusobno slični članovi obitelji, pa kada stoje mirno jedan pored drugoga možeš reći da imaju slične nosove i tako dalje. Na tim su čarobnim obalama djeca koja se igraju zauvijek nasukala svoje brodove. I mi smo također bili tamo. Još uvijek možemo čuti valove, iako se tamo više nikada nećemo iskrcati.

Od svih prekrasnih otoka Nigdjezemska je najugodniji i najkompaktniji. Nije prevelik i rastegnut, znate, s dosadnim razmakom od jedne do druge avanture, nego je lijepo zbijen. Kada se na nju preko dana igrate stolicama i stolnjakom, to nije ni najmanje strašno, ali dvije minute prije nego zaspete Nigdjezemska postaje posve stvarnom. I upravo zato postoje noćne svjetiljke.

Povremeno bi, putujući kroz glave svoje djece, gospođa Darling pronašla stvari koje nije mogla razumjeti, a jedna od tih posve nerazumljivih stvari bila je riječ 'Petar'. Ona nije poznavala nijednog Petra, no ipak, on bi se tu i tamo pojavio u Johnovoj i Michaelovoj glavi, dok je Wendyna glava bila posvuda išarana njegovim imenom. Njegovo je ime bilo ispisano debljim slovima od drugih riječi, a dok bi gospođa Darling u njega zurila, osjećala je da ono izgleda nekako čudno napuhano.

"Da, on je baš napuhan", priznala je Wendy žalosno. Majka ju je naime ispitivala.

"Ali tko je on, mazo moja?"

"On je Petar Pan, znaš, majko."

Gospođa Darling ispočetka nije znala, ali kad se prisjetila svog djetinjstva, sjetila se Petra Pana za kojega su govorili da živi s vilama. O njemu su kružile čudne priče, kao na primjer ta kako kada neko dijete umre, on dio puta putuje s njim da se ne bi bojalo. U to je vrijeme gospođa Darling u njega vjerovala, ali sada, nakon što se udala i opametila, posve je sumnjala u mogućnost postojanja nekog takvog.

"Osim toga", rekla je majka Wendy, "on bi do sada već odrastao."

"O, ne, on nije odrastao", Wendy joj je povjerljivo rekla, "i baš je moje veličine." Htjela je reći da je njezine veličine i duhovno i tjelesno. Nije znala kako to zna, ali je naprosto znala.

Gospođa Darling se posavjetovala s gospodinom Darlingom, ali se on samo podrugljivo nasmijao. "Upamti što ću ti reći", reče on, "to je neka glupost koju je Nana stavila u njihove glave. Takva ideja na um može pasti samo psu. Pusti to, izvjetrit će samo od sebe."

No nije izvjetrilo. Uskoro je nezgodni dječak zaista neugodno iznenadio gospođu Darling.

Djeca mogu doživjeti najčudnije pustolovine a da im to uopće ne predstavlja problem. Na primjer, sjete se spomenuti, tjedan dana nakon što se to dogodilo, da su kada su bila u šumi susrela svog pokojnog oca i s njime se poigrala. I baš je na takav opušteni način Wendy jednoga jutra došla do jednog uznemirujućeg otkrića. Na podu dječje sobe pronašli su nešto lišća nekog stabla, koje sigurno tamo nije bilo kada su djeca otišla u krevet. Gospođa Darling se nad njim dugo iščuđavala, kad joj je Wendy uz tolerantan smiješak rekla:

"Mislim da je to opet taj Petar!"

"Kako to misliš, Wendy?"

"Baš je ružno od njega što ne briše noge", rekla je Wendy uzdahnuvši. Ona je bila uredno dijete.

Kao da je to nešto sasvim normalno, objasnila je da misli da Petar ponekad noću dolazi u dječju sobu, pa sjedne na nogu njezinog kreveta i svira joj u svoju sviralu. Na žalost, nikada se nije probudila, pa nije znala kako to zna, ali je naprosto znala.

"Kakve to besmislice govoriš, zlato? Nitko ne može ući u kuću bez kucanja."

"Mislim da on ulazi kroz prozor", rekla je ona.

"Ljubavi moja, pa ovo je treći kat!"

"Zar lišće nije bilo baš pod prozorom, majko?"

I to je bilo sasvim istinito: lišće su pronašli baš pored prozora.

Gospođa Darling nije znala što da misli, jer se Wendy sve to činilo toliko prirodnim, pa ju se nije moglo razuvjeriti tako da joj se kaže da je to sve samo sanjala.

"Dijete moje", povikala je majka, "zašto mi ovo ranije nisi rekla?"

"Zaboravila sam", rekla je Wendy lagano. Žurila se na doručak.

Da, sigurno je sve samo sanjala.

Ali, s druge strane, lišće je bilo tu. Gospođa Darling ga je vrlo pažljivo proučila. Bilo je to suho lišće, no ona je bila sigurna da ne potječe ni sa jednog stabla koje raste u Engleskoj. Puzala je naokolo po podu, promatrajući ga pomoću svijeće, tražeći tragove neke nepoznate stope. Gurnula je žarač u dimnjak i kuckala po zidovima. S prozora je do pločnika spustila konopac, te izmjerila da je visina čak trideset stopa[5], a nije bilo ni jedne izbočine za koju se moglo uhvatiti pri penjanju.

Sigurno, Wendy je sanjala.

Ali Wendy nije sanjala, što se pokazalo već sljedeće noći, noći za koju bi se moglo reći da su u njoj započele izuzetne pustolovine ove djece.

Te noći o kojoj govorimo sva su djeca još jednom bila u krevetu. Nana je baš tada imala slobodnu večer, pa ih je gospođa Darling okupala i pjevala im uspavanke, dok joj jedno po jedno nisu pustili ruku i utonuli u carstvo snova.

Sve se činilo dobro i sigurno, toliko da se ona nasmijala svojim strahovima, mirno sjela pored vatre i šila.

Šila je nešto za Michaela, koji je za rođendan trebao početi nositi košulje. Bilo kako bilo, vatra je grijala, dječja je soba bila blago osvijetljena trima noćnim svjetiljkama, a košuljica je ležala gospođi Darling u krilu. U jednom času glava joj je klonula, oh, baš dražesno! Zaspala je. Pogledajte samo njih četvero, Wendy i Michael ovdje, John tamo, a gospođa Darling pored vatre. Nedostajala je jedino četvrta svjetiljka.

Dok je spavala, usnula je san. Sanjala je da se je Nigdjezemska previše približila i da je iz nje izletio neki čudni dječak. On ju nije preplašio, jer je mislila da ga je već vidjela na licima mnogih žena koje nemaju djece. Možda bi ga se moglo naći i na licima nekih majki. Ali u njezinom je snu on pokidao zastor koji je skrivao Nigdjezemsku, a ona je vidjela kako i Wendy i John i Michael vire kroz prorez.

San bi sam po sebi bio tričarija, ali dok je ona sanjala, prozor dječje sobe naglo se otvorio i u sobu je uletio neki dječak. Uz njega je bila neka čudna svjetiljka, ne veća od tvoje šake, koja je pojurila po sobi poput živog stvorenja, i mislim da je baš to svjetlo probudilo gospođu Darling.

Prenula se kriknuvši, vidjela dječaka, i nekako je odmah znala da je on Petar Pan. Da smo ti ili ja ili Wendy bili tamo, primijetili bismo da je bio vrlo nalik poljupcu gospođe Darling. Bio je to lijep dječak, prekriven suhim lišćem i sokovima koji cure iz stabala, ali najkrasnija stvar u vezi s njim bilo je to što je imao sve mliječne zube. Kada je shvatio da je ona odrasla osoba, iskezio je te male biserčiće prema njoj.

[5] Oko deset metara.

Poglavlje 2: Sjena

Gospođa Darling je vrisnula, na što su se, baš kao da se radi o odgovoru na zvono, vrata otvorila, te je ušla Nana, vraćajući se iz svog večernjeg izlaska. Ona je zarežala i skočila na dječaka, koji je lagano iskočio kroz prozor. Gospođa Darling je opet vrisnula, ovaj put zabrinuta za njega jer je mislila da je poginuo, pa je otrčala dolje na ulicu potražiti njegovo malo tijelo, ali njega tamo nije bilo. Pogledala je prema gore, ali u tamnoj noći ništa nije mogla vidjeti, osim nečega za što je pomislila da je zvijezda padalica.

Vratila se u dječju sobu i pronašla Nanu s nečim u ruci, za što se pokazalo da je dječakova sjena. Kada je izletio kroz prozor, Nana ga je brzo zatvorila, prekasno da ga uhvati, ali njegova sjena nije imala vremena izaći. Prozor se zalupio i istrgnuo je.

Budite sigurni da je gospođa Darling pažljivo proučila tu sjenu, ali ona je bila sasvim obična.

Nana ni trenutka nije dvojila što je najbolje napraviti s tom sjenom. Objesila ju je vani kroz prozor, što je trebalo značiti: "Sigurno će se vratiti po nju. Stavimo je negdje gdje je lako može uzeti a da ne uznemirava djecu."

No, na nesreću, gospođa Darling nije je mogla ostaviti da visi kroz prozor. Izgledala je poput rublja koje se suši i narušavala je ukupni dojam kuće. Pomislila je kako bi je trebala pokazati gospodinu Darlingu, ali on je upravo zbrajao cijene zimskih kaputa za Johna i Michaela, s mokrim ručnikom oko glave kako bi mu mozak ostao čist, pa se činilo neprikladnim uznemiravati ga. Osim toga, točno je znala što će joj reći: "To je sve zato što imamo psa za dadilju."

Odlučila je smotati sjenu i pažljivo je spremiti u ormar, dok se ne pojavi dobra prilika da o tome kaže mužu. Jao meni!

Prilika se pojavila tjedan dana kasnije, jednoga petka kojega se nikada neće moći zaboraviti. Naravno da je bio petak!

"Petkom moram biti posebno oprezna", govorila bi ona kasnije svom suprugu, dok bi Nana vjerojatno stajala s druge njezine strane, držeći je za ruku.

"Ne, ne", svaki put bi odgovorio gospodin Darling. "Ja sam kriv za sve. Ja, George Darling, sam to učinio. MEA CULPA, MEA CULPA!"[6] On je, naime, imao klasično obrazovanje.

I tako su oni iz noći u noć sjedili prisjećajući se tog kobnog petka, sve dok se svaki njegov detalj nije utisnuo u njihove glave i izašao s druge strane, kao lice na loše iskovanom novčiću.

"Da barem nisam prihvatila taj poziv na večeru na broju 27", rekla je gospođa Darling.

"Da barem nisam ulio svoj lijek u Naninu zdjelu", rekao je gospodin Darling.

"Da sam se barem pretvarala da volim lijek", rekle su Nanine vlažne oči.

"Moja ljubav prema zabavama, George!"

"Moj kobni smisao za humor, najdraža!"

[6] Mea culpa (latinski) – moj grijeh.

"Moja preosjetljivost na tričarije, dragi gospodaru i gospodarice!"

Onda bi se jedan od njih, ili više njih zajedno, potpuno slomili; Nana na pomisao "Istina je, istina je, nisu smjeli imati psa za dadilju". Često puta bi baš gospodin Darling rupcem brisao Nanine oči.

"Taj vrag!", povikao bi gospodin Darling, a Nanin je lavež bio odjek tog povika, ali gospođa Darling nikada nije proklinjala Petra. U desnom je uglu njezinih usana bilo nešto što joj nije dopuštalo da Petra naziva kojekakvim imenima.

Sjeli bi tamo u praznu dječju sobu, prisjećajući se svake najmanje pojedinosti te strašne večeri. Sve je počelo posve nezanimljivo, posve isto kao i u stotinu drugih večeri. Nana je pripremala vodu za Michaelovo kupanje i nosila ga na leđima.

"Neću u krevet", vikao je on, kao netko tko je i dalje vjerovao da će njegova riječ na tu temu biti zadnja, "neću, neću! Nana, još nije šest sati. O Bože, o Bože, više te ne volim, Nana. Kažem ti, neću se kupati, neću, neću!"

Potom je ušla gospođa Darling, odjevena u svoju bijelu večernju haljinu. Rano se uredila jer ju je Wendy jako voljela vidjeti u njezinoj večernjoj haljini, s ogrlicom koju joj je poklonio George. Na ruci je nosila Wendynu narukvicu. Posudila ju je od nje. Wendy je voljela posuditi svoju narukvicu majci.

Svoje starije dvoje djece pronašla je kako se igraju pretvarajući se da su ona i njihov otac prilikom Wendynog rođenja, a John je govorio:

"Sretan sam što vam mogu reći, gospođo Darling, da ste postali majka", baš onakvim tonom kakvoga je gospodin Darling sigurno koristio prilikom pravog događaja.

Wendy je veselo plesala, baš onako kako je i prava gospođa Darling morala plesati.

Potom se rodio John, uz dodatnu pompu zbog rođenja sina, a onda je Michael izašao iz kade i tražio da se i on rodi, ali John mu je grubo odgovorio da oni ne žele više djece.

Michael je skoro zaplakao. "Mene nitko ne želi", rekao je, a dama u večernjoj haljini, dakako, nije mogla preko toga preći.

"Ja te želim", rekla je ona, "ja jako želim i treće dijete."

"Dječaka ili djevojčicu?", pitao je Michael bez previše nade.

"Dječaka."

I onda joj je poletio u zagrljaj. Sitnica koje su se gospodin i gospođa Darling i Nana sada prisjećali, ali ne baš takva sitnica, jer bila je to zadnja Michaelova noć u dječjoj sobi.

Nastavili bi sa svojim prisjećanjem.

"Baš tada sam ja uletio poput tornada, zar ne?", rekao bi gospodin Darling, prekoravajući se. A baš je bio poput tornada.

Možda bi se za njega moglo pronaći pokoje opravdanje. I on se isto spremao za zabavu i sve je za njega bilo u redu dok nije došao do kravate. Neugodno je o tome pričati, ali taj čovjek, iako je znao sve o dionicama i obveznicama, nije baš savladao kravatu. Ponekad bi mu se ona pokorila bez otpora, ali u nekim prigodama za ukućane bi bilo bolje da je progutao svoj ponos i stavio već vezanu kravatu.

Ovo je bila jedna takva prigoda. Sjurio se u dječju sobu sa zgužvanim malim čudovištem od kravate u ruci.

"Što je, što je bilo, oče dragi?"

"Što je bilo!", zaderao se, baš se zaderao. "Ova krava neće oko vrata." Postao je opasno zajedljiv. "Neće oko mog vrata! Ali oko noge od kreveta hoće! O da, dvadeset sam je puta privezao oko noge od kreveta, ali oko vrata neće! O Bože, ne! Bože mi prosti!"

Pomislio je kako ovo na gospođu Darling nije ostavilo dovoljan dojam, pa je strogo nastavio: "Upozoravam te na to, majko, da ako ova kravata ne bude oko mog vrata ne idemo večeras na večeru, a ako večeras ne odem na večeru više nikad ne idem ni u svoj ured, a ako ne idem u svoj ured, ti i ja ćemo umrijeti od gladi, a naša će djeca završiti na ulici!"

Čak je i nakon ovoga gospođa Darling ostala mirna. "Daj mi da pokušam, dragi", rekla je, a on ju je baš to došao i zamoliti, pa mu je svojim lijepim i hladnim rukama zavezala kravatu, dok su djeca stajala oko njih i gledala kako će se riješiti njihova sudbina. Neki bi se drugi muškarac ljutio zato što joj je to tako lako uspjelo, ali gospodin Darling je imao previše finu narav. Nemarno joj je zahvalio, smjesta zaboravio svoj bijes, te je već u sljedećem času plesao po sobi s Michaelom na leđima.

"Kako smo divlje poskakivali!", reče gospodin Darling sada, prisjećajući se toga.

"Naše zadnje poskakivanje!", zajeca gospođa Darling.

"Oh, George, sjećaš li se da mi je Michael odjednom rekao: 'Mama, a kako si me ti upoznala?'"

"Sjećam se."

"Baš su bili slatki, slažeš li se, George?"

"I bili su naši, naši! A sada ih više nema!"

Poskakivanje je završilo kada se pojavila Nana, pa se na najveću nesreću gospodin Darling s njom sudario, a hlače su mu bile pune dlaka. Ne samo da su to bile nove hlače, nego su to bile prve hlače s vrpcom koje je ikada imao, pa se morao ugristi za usne da mu ne poteku suze. Naravno, gospođa Darling ga je iščetkala, ail je on opet počeo govoriti kako je dadilja pas velika pogreška.

"George, Nana je blago."

"Nema sumnje, ali ponekad imam neugodan osjećaj da djecu čuva kao da su štenad."

"Oh, ne, dragi moj, sigurna sam da zna da oni imaju dušu."

"Sumnjam", gospodin Darling je zamišljeno rekao, "sumnjam." Bila je to prigoda, osjetila je njegova žena, da mu kaže o dječaku. Ispočetka je on samo otpuhivao na tu priču, ali se zamislio kada mu je pokazala sjenu.

"To nije nitko koga poznajem", rekao je pažljivo je pregledavajući, "ali izgleda kao da je od nekog nitkova."

"Još smo o tome raspravljali, sjećaš li se", reče sada gospodin Darling, "kada je Nana došla s Michaelovim lijekom. Nikada više nećeš nositi bočicu u ustima, Nana, i sve je ovo samo moja pogreška."

Premda je bio snažan čovjek, bez dvojbe se s lijekom ponio prilično budalasto. Ako je imao neku slabost, onda je to bilo uvjerenje da je cijeli život hrabro uzimao lijekove, pa je sada, kada se Michael stao izmicati pred žlicom u Naninim ustima, prijekorno rekao: "Budi muško, Michael!"

"Neću, neću!", zločesto je zaplakao Michael. Gospođa Darling je izašla iz sobe da bi mu donijela čokolade, a gospodin Darling je smatrao da treba pokazati čvrstinu.

"Majko, nemoj ga razmaziti", viknuo je za njom. "Michael, kad sam ja bio tvojih godina, lijekove sam uzimao bez gunđanja. Rekao bih: 'Hvala vam, dragi roditelji, što mi dajete lijekove od kojih će mi biti bolje'."

On je stvarno vjerovao da je to istina, a Wendy, koja je sada bila u svojoj spavaćici, vjerovala je to isto, pa je kako bi ohrabrila Michaela rekla: "Onaj lijek kojega ti ponekad uzimaš, oče, mnogo je odvratniji, zar ne?"

"Itekako odvratniji", reče gospodin Darling hrabro, "i sada bih ga uzeo da ti pokažem primjer, Michael, da nisam izgubio bočicu."

Nije ju zapravo izgubio. U sred mrkle noći popeo se na vrh ormara i tamo ju je sakrio. Ono što nije znao bilo je to da ju je vjerna Liza pronašla i vratila natrag na policu pokraj umivaonika.

"Ja znam gdje je, oče", viknula je Wendy, uvijek vesela kada može nekome nešto pomoći. "Donijet ću ga", rekla je i otišla prije nego što ju je on uspio zaustaviti. Istog časa njegov je duh klonuo na najneobičniji način.

"Johne", rekao je dršćući, "to je najgadnija stvar. To je onaj odvratni, ljepljivi, slatkasti."

"Ali sve će biti brzo gotovo, oče", rekao je John veselo, a u taj mah je u sobu utrčala Wendy s lijekom u čaši.

"Došla sam što sam brže mogla", rekla je zadihano.

"Bila si baš brza", odgovorio je otac s osvetničkom pristojnošću koju kao da je na nju bacio. "Prvo Michael", rekao je tvrdoglavo.

"Prvo otac", rekao je Michael, koji je imao sumnjičavu narav.

"Bit će mi zlo, znaš", rekao je gospodin Darling prijeteći.

"Ma hajde, oče", rekao je John.

"Jezik za zube, John", odbrusio je otac.

Wendy se posve zbunila. "Mislila sam da je to za tebe sitnica, oče."

"Nije u tome stvar", odvratio je on. "Stvar je u tome da u mojoj čaši ima više toga nego u Michaelovoj žlici." Njegovo je ponosno srce zamalo puklo. "I nije pošteno! Kažem to pa makar mi bila zadnja stvar koju ću reći. Nije pošteno!"

"Oče, ja čekam", rekao je Michael hladno.

"Lako je reći 'ja čekam'. Pa i ja čekam."

"Otac je kukavica."

"Onda si i ti kukavica."

"Ja se ne bojim."

"Ni ja se ne bojim."

"Pa onda popij."

"Pa onda ti popij."

Wendy je na um pala odlična zamisao. "Zašto ne biste obojica popili istovremeno?"

"Naravno", rekao je gospodin Darling. "Jesi li spreman, Michael?"

Wendy je dala znak, jedan, dva tri, i Michael je popio svoj lijek, ali gospodin Darling ga je sakrio iza leđa.

Michael je bijesno kriknuo, a Wendy povikala: "O, oče!"

"Kako to misliš 'o, oče'?", upitao je gospodin Darling. "I dosta s tim, Michael. Mislio sam ga popiti, ali sam – promašio."

Bilo je upravo strašno kako su ga svo troje gledali, kao da ga više ni malo ne poštuju. "Gledajte, svi vi", rekao je on molećivo čim je Nana otišla u kupaonicu. "Upravo mi je na pamet pao sjajan štos. Ulit ću svoj lijek u Naninu zdjelu, a ona će ga popiti misleći da je mlijeko!"

Lijek je bio boje mlijeka, ali djeca nisu dijelila smisao za šalu svoga oca, pa su ga prijekorno pogledala kada je ulio lijek u Naninu zdjelu. "Kako zabavno!", rekao je dvojeći, a oni ga se nisu usudili izdati kada su se gospođa Darling i Nana vratile.

"Nana, dobar pas", rekao je on tapšajući je, "stavio sam malo mlijeka u tvoju zdjelu, Nana."

Nana je mahnula repom, otrčala do lijeka i počela ga lizati. Onda je gospodinu Darlingu uputila takav nekakav, ne baš ljut pogled: pokazala mu je veliku crvenu suzu zbog kakve nam bude toliko žao plemenitih pasa, te otpuzala u svoju kućicu.

Gospodin Darling se užasno zasramio, ali nije htio odustati. U strašnoj tišini gospođa Darling je pomirisala zdjelu. "O, George", rekla je, "to je tvoj lijek!"

"Bila je to samo šala", zaurlao je dok je ona tješila dječake, a Wendy grlila Nanu. "Baš krasno", rekao je gorko, "koliko se moram mučiti pokušavajući biti zabavan u ovoj kući."

Wendy je i dalje grlila Nanu. "Baš tako treba", povikao je. "Tetoši je! Mene nitko ne tetoši. O Bože, ne! Ja samo zarađujem za kruh, zašto bi se mene tetošilo – zašto, zašto, zašto!"

"George", zamolila ga je gospođa Darling, "ne tako glasno. Posluga će te čuti." Nekako su se bili navikli nazivati Lizu 'poslugom'.

"Nek me čuju!", odgovorio je on nemarno. "Dovedi cijeli svijet. Ali ja neću dopustiti da taj pas gazduje u mojoj dječjoj sobi više ni jednog jedinog sata."

Djeca su zaplakala, a Nana molećivo potrčala prema njemu, ali on joj je mahnuo da se udalji. Opet se osjećao kao snažan čovjek. "Uzalud, uzalud", kliknuo je, "pravo mjesto za tebe je dvorište, i tamo ćemo te isti tren svezati."

"George, George", šapnula je gospođa Darling, "sjeti se što sam ti rekla o onom dječaku."

Ali jao, on nije htio slušati! Bio je odlučan pokazati tko je gazda u kući, a kada je vidio da naredbama neće izvući Nanu iz njezine kućice, mamio ju je medenim riječima, pa ju je, grubo je ščepavši, odvukao iz dječje sobe. Sramio se sam sebe, ali je to svejedno napravio. Sve je to bilo zbog njegove preosjetljive naravi, koja je žudjela za obožavanjem. Kada ju je svezao u stražnjem dvorištu, napaćeni otac je otišao u hodnik i tamo sjeo, s koljenima u očima.

U međuvremenu, gospođa Darling spremila je djecu u krevet u neuobičajenoj tišini i upalila njihove noćne svjetiljke. Mogli su čuti Nanu kako laje, a John je zacmizdrio: "To je zato što ju je vezao lancem u dvorištu!". No Wendy je bila mudrija.

"Nije to Nanin nesretni lavež", rekla je ona, pomalo predosjećajući da bi se nešto moglo dogoditi. "To je njezin lavež kada nanjuši opasnost."

Opasnost!

"Sigurna si, Wendy?"

"O, da."

Gospođa Darling je zadrhtala i otišla do prozora. Bio je sigurno zatvoren. Pogledala je vani, noć je bila obasuta zvijezdama. Gomilale su se oko kuće, kao da radoznalo žele vidjeti što se tamo zbiva, ali ona to nije primijetila, kao ni to da su joj jedna ili dvije od njih koje su bile među manjima namignule. Ipak, zahvatio ju je neki bezimeni strah i ona je zaplakala: "Oh, kako bih htjela da večeras ne moram ići na zabavu!"

Čak je i Michael, koji je već napola zaspao, shvatio da je majka nemirna, pa ju je upitao: "Može li nam se dogoditi neko zlo kada su noćne svjetiljke upaljene?"

"Ne može, zlato"; rekla je ona, "one su oči koje majka ostavlja za sobom da čuvaju njezinu djecu."

Išla je od kreveta do kreveta pjevajući im uspavanke, a mali Michael je stisnuo ruke oko nje. "Majko", zajecao je, "jako te volim." Bile su to zadnje riječi koje je od njega čula za neko vrijeme.

Broj 27 bio je tek nekoliko metara daleko, ali napadalo je malo snijega, pa su otac i majka Darling spretno koračali tako da ne smoče cipele. Već su bili jedini ljudi na ulici, a zvijezde su ih promatrale. Zvijezde su lijepe, ali one ne mogu ni u čemu aktivno sudjelovati, mogu zauvijek samo gledati. To je kazna koju su dobile zato što su nešto napravile toliko davno da više ni jedna od njih ne zna o čemu se radilo. Tako su starije dobile staklast pogled i rijetko su govorile (jer govor zvijezda je treperenje), ali su se malene još čudile. One baš i nisu bile prijateljski nastrojene prema Petru, koji je imao zločesti običaj da im se prikrade iza leđa i u njih puše pokušavajući ih ugasiti. No one su toliko voljele zabavu da su noćas bile na njegovoj strani i nestrpljivo čekale da odrasli odu. I čim su se vrata na broju 27 zatvorila za gospodinom i gospođom Darling, na nebeskom svodu zavladalo je komešanje, a najmanja od svih zvijezda Mliječnog puta je povikala:

"Sad, Petre!"

Poglavlje 3: Idemo, idemo!

Trenutak nakon što su gospodin i gospođa Darling izašli iz kuće, noćne svjetiljke pokraj kreveta troje djece još su jasno svijetlile. Bile su to užasno lijepe male noćne svjetiljke, pa nam može biti jako žao što nisu mogle ostati budne i vidjeti Petra. No, Wendyna svjetiljka je zatitrala i tako zijevnula da su i druge dvije svjetiljke također zijevnule, pa su se i prije nego što su uspjele zatvoriti svoja usta sve tri ugasile.

Ali sada se u sobi pojavilo neko drugo svjetlo, tisuću puta svjetlije od noćnih svjetiljki. Za vrijeme koje nam je trebalo da ovo kažemo ono je već obišlo sve ladice u dječjoj sobi tražeći Petrovu sjenu, prekopalo ormar i izvrnulo sve džepove. No to zapravo nije bilo svijetlo. Bilo je to nešto što je stvaralo svjetlo zato što se toliko brzo kretalo po sobi, ali kada je za trenutak zastalo da se odmori, moglo se vidjeti da je to bila vila: ne duža od tvoje ruke, ali je još rasla. Bila je to djevojčica zvana Zvončica, prekrasno odjevena u suhi list, urednog kroja i dubokog izreza, kroz kojega se njezino tjelešce dobro moglo razabrati. Bila je malo sklona zaokrugljivanju.

Trenutak nakon što je vila ušla, prozor se od puhanja malih vila naglo otvorio i u sobu je uskočio Petar. Nosio je Zvončicu dio puta, pa mu je ruka još bila zaprašena od vilinskog praha.

"Zvončice", tiho ju je pozvao nakon što se uvjerio da su djeca zaspala, "Zvončice, gdje si?" Ona je u tom času bila u nekom vrču, koji joj se izuzetno dopao jer nikad prije nije bila u vrču.

"Oh, daj izađi iz tog vrča i reci mi znaš li gdje su stavili moju sjenu?"

Odgovorio mu je najljepši zvon zlatnih zvonaca. Bio je to vilinski jezik. Vi, obična djeca, nikad ga ne možete čuti, no kad biste ga čuli, shvatili biste da ste ga već ranije čuli.

Zvončica je rekla da je sjena u velikoj kutiji. Mislila je na ladičar, pa je Petar poskočio na ladice, razbacao njihov sadržaj po podu objema rukama, onako kako kraljevi u gomilu svojih podanika bacaju novčiće. Začas je pronašao svoju sjenu, ali je u svome oduševljenju zaboravio da je Zvončicu zatvorio u ladici.

Ako je uopće nešto pomislio, a ja vjerujem da on nikada nije mislio, onda je pomislio da će se on i njegova sjena, kada su se jedno drugom približe, spojiti poput dviju kapi vode, pa se kad se to nije dogodilo posve zaprepastio. Pokušao ju je zalijepiti sapunom iz kupaone, ali ni to nije uspjelo. Petra su prošli trnci, sjeo je na pod i zaplakao.

Njegovi jecaji probudili su Wendy i ona se pridigla u krevetu. Nije se uznemirila što vidi nekog nepoznatog kako plače na podu dječje sobe, samo je bila pomalo znatiželjna.

"Dječače", rekla je ljubazno, "zašto plačeš?"

Petar je također znao biti vrlo pristojan, jer je lijepo ponašanje naučio na vilinskim ceremonijama, pa se ustao i lijepo joj se naklonio. Njoj je to bilo jako drago, pa se i ona njemu lijepo naklonila iz kreveta.

"Kako se zoveš?", upitao je on.

"Wendy Mora Angela Darling", odgovorila je ona samodopadno. "Kako se ti zoveš?"

"Petar Pan."

Već je bila sigurna da on mora biti Petar, ali ime joj se učinilo posve kratko.

"To je sve?"

"Da", rekao je pomalo oštro. Po prvi put je osjetio da je njegovo ime nekako kratko.

"Žao mi je", rekla je Wendy Mora Angela.

"Nema veze", promrmljao je Petar.

Upitala ga je gdje živi.

"Druga desno", reče Petar, "a onda ravno sve do jutra."

"Kakva smiješna adresa!"

"Nije smiješna", rekao je on.

"Mislim", rekla je Wendy lijepo, sjetivši se da je ona domaćica, "stavlja li se to na pisma?"

Bilo bi mu draže da nije spomenula pisma.

"Ne dobivam nikakva pisma", rekao je prezrivo.

"Ali tvoja majka dobiva pisma?"

"Nemam majku", rekao je on. Ne samo da nije imao majku, nego je ni najmanje nije želio imati. Mislio je da su majke precijenjene. Wendy je pak odmah osjetila da se radi o nekoj tragediji.

"O, Petre, ne čudi me što si plakao", rekla je, te izašla iz kreveta i potrčala prema njemu.

"Nisam plakao zbog majki", rekao je on prilično gnjevno. "Plakao sam zato što ne mogu pričvrstiti svoju sjenu. Osim toga, nisam plakao."

"Otpala je?"

"Da."

Wendy je tada ugledala sjenu na podu. Izgledala je jako izgužvano, a njoj je bilo strašno žao Petra. "Kako grozno!", rekla je, ali se nije mogla prestati smijati kada je vidjela da ju je on pokušao zalijepiti sapunom. Baš kao pravi dječak!

Na sreću, odmah je znala što treba napraviti. "Mora ju se zašiti", rekla je pomalo pokroviteljski.

"Što to znači 'zašiti'?"

"Ti si strašna neznalica."

"Nisam."

Ali ona je likovala zbog njegovog neznanja. "Zašit ću ti je, moj mali čovječe", rekla je, premda je on bio visok poput nje. Ona je izvadila svoj pribor za šivenje i zašila sjenu na Petrovo stopalo.

"Možda će malo boljeti", upozorila ga je.

"Oh, ja neću plakati", rekao je Petar, koji je već izgradio mišljenje da nikad u životu nije plakao. Stisnuo je zube i nije zaplakao, a njegova se sjena odmah počela ponašati baš kako treba, premda je još bila malo zgužvana.

"Možda sam je trebala izglačati", rekla je Wendy zamišljeno, ali je Petar, poput svakog dječaka, slabo mario za svoj izgled i već je skakao naokolo u divljem oduševljenju. Joj, već je bio zaboravio da svoju sreću duguje Wendy. Mislio je da je sjenu pričvrstio sam. "Kako sam pametan!", zakukurikao je zaneseno, "o, silna moja pameti!"

Bolna srca moramo priznati da je ta Petrova taština bila zapravo jedna od njegovih najprimjetnijih osobina. Želimo li biti do kraja iskreni, moramo reći da nikada nije bilo umišljenijeg dječaka.

Wendy je na časak bila šokirana. "Ti uobraženko", povikala je strašno sarkastično, "ja naravno nisam učinila ništa!"

"Jesi malo", rekao je Petar nemarno i nastavio plesati.

"Malo!", odgovorila je uvrijeđeno. "Ako od mene nema koristi, onda ću se povući", pa je na najuzvišeniji način skočila u krevet i pokrila se dekama preko glave.

Kako bi je pridobio da pogleda, pretvarao se da odlazi, a kada to nije dalo rezultata sjeo je na kraj kreveta i lagano je počeo gurkati nogom. "Wendy", rekao je, "nemoj se povući. Ne mogu prestati kukurikati, Wendy, kada sam zadovoljan sobom." No ona i dalje nije htjela pogledati, premda ga je pozorno slušala. "Wendy", nastavio je glasom kojemu još ni jedna žena nije mogla odoljeti, "Wendy, jedna cura više koristi nego dvadeset dječaka."

Wendy je cijelom svojom visinom bila žena, premda to i nije bila baš neka velika visina, pa je provirila kroz posteljinu.

"Zbilja tako misliš, Petre?"

"Da, mislim."

"Mislim da je to jako slatko od tebe", izjavila je ona, "pa ću sada opet ustati", te je sjela s njim na rub kreveta. Rekla je i da će mu dati poljubac ako želi, ali Petar nije znao što to znači, pa je s očekivanjem ispružio ruku.

"Ti sigurno ne znaš što je to poljubac?", upitala ga je zgroženo.

"Doznat ću ako mi ga daš", odgovorio je ukočeno, a ona mu je, da ga ne bi povrijedila, dala naprstak.

"Sada bi i ja tebi trebao dati poljubac?" rekao je on, a ona mu je izvještačeno odgovorila: "Ako izvoliš." Posve nedolično je prema njemu nagnula lice, ali on joj je samo u ruku ubacio dugme od žira, pa je ona lice vratila onako kako je stajalo prije i lijepo rekla da će njegov poljubac nositi na lančiću oko vrata. Bila je prava sreća što ga je stavila na taj lančić, jer će joj to kasnije spasiti život.

Kada se ljudi u našem društvu upoznavaju, običaj je da jedan drugoga pitaju za godine, pa je Wendy, koja je sve uvijek voljela raditi na ispravan način, pitala Petra koliko mu je godina. To pitanje baš i nije bilo najsretnije, kao kad dobijemo pismeni test iz gramatike, a htjeli bismo da nas se pita o engleskim kraljevima.

"Ne znam", odgovorio je on s nelagodom, "ali sam dosta mlad." On to zbilja nije znao, samo je nagađao, ali je ipak nasumice odgovorio, "Wendy, na dan kad sam rođen ja sam pobjegao."

Wendy se prilično iznenadila, ali i zainteresirala, pa mu je na otmjeni salonski način, dodirnuvši svoju spavaćicu, pokazala da joj može sjesti bliže.

"Bilo je to zato što sam čuo oca i majku", objasnio joj je tiho, "kako govore o tome što ću biti kada odrastem." Sada je postao jako uzbuđen. "Ja nikada ne želim odrasti", rekao je uzbuđeno. "Želim zauvijek ostati mali dječak i zabavljati se. Zato sam pobjegao u Kensingonski vrt i dugo, dugo živio među vilama."

Pogledala ga je s najsnažnijim divljenjem, a on je pomislio da je to zbog toga što je pobjegao, ali je zapravo bilo zato što je poznavao vile. Wendy je živjela običnim kućanskim životom, pa joj se poznavati vile činilo prilično divnim. Zasula ga je pitanjima o njima, na njegovo iznenađenje, jer su one za njega bile prava napast, stajale su mu putu i tako dalje, pa se od njih ponekad morao i skrivati. Ipak, sve u svemu ih je volio, pa joj je ispričao o njihovom nastanku.

"Vidiš, Wendy, kada se je prva beba nasmijala po prvi put, njezin se smijeh razbio u tisuću komadića. Oni su se razbježali naokolo i bio je to početak vila."

Nije neka priča, ali njoj koja je bila kućni tip jako se je dopala.

"I tako", nastavio je on dobrodušno, "trebala bi postojati jedna vila za svakog dječaka i djevojčicu."

"Trebala bi? Zar ne postoji?"

"Ne. Vidiš, djeca danas znaju toliko toga, rano prestaju vjerovati u vile, a svaki put kada neko dijete kaže 'Ja ne vjerujem u vile', jedna vila negdje padne mrtva."

On je mislio da je sada dovoljno govorio o vilama, a začudilo ga je i to što je Zvončica bila posve tiha. "Ne znam kamo je otišla", rekao je ustajući i zazvao Zvončicu po imenu. Wendyno srce je zaigralo od iznenadnog uzbuđenja.

"Petre", viknula je zgrabivši ga, "hoćeš mi reći da je u ovoj sobi neka vila?"

"Sad je tu bila", rekao je pomalo nestrpljivo. "Ne čuješ je, zar ne?", pa su oboje osluhnuli.

"Jedini zvuk kojega čujem", rekla je Wendy, " zvuk je poput zvonjave zvončića."

"Pa, to je Zvončica, to je vilinski jezik. Mislim da je i ja čujem."

Zvuk je dolazio iz ladičara, a Petar je složio veselo lice. Nitko nikad nije izgledao tako veselo kao Petar, a njegov je smijeh bio poput najljepšeg žubora. Još uvijek je sačuvao svoj prvi smijeh.

"Wendy", šapnuo je razdragano, "mislim da sam je zatvorio u ladicu!"

Pustio je sirotu Zvončicu iz ladice, a ona se razletjela naokolo po dječjoj sobi, ljutito vrišteći. "Ne smiješ govoriti takve stvari", uzvratio je Petar. "Naravno da mi je jako žao, ali kako sam mogao znati da si ti u ladici?"

Wendy ga nije slušala. "O, Petre", viknula je, "kada bi barem htjela stajati mirno da je mogu pogledati!"

"One teško ikad stoje mirno", rekao je Petar, ali je u jednom trenutku Wendy ugledala tu romantičnu figuru, jer se stala malo odmoriti na satu s kukavicom. "O, ljepoto!", vrisnula je, premda je vilino lice još uvijek bilo izobličeno od ljutnje.

"Zvončice", rekao je Petar prijateljskim tonom, "ova dama kaže da bi htjela da ti budeš njezina vila."

Zvončica je odgovorila nešto bezobrazno.

"Što je rekla, Petre?"

Morao je prevesti. "Nije baš pristojna. Rekla je da si ti velika ružna djevojčica i da je ona moja vila."

Pokušao se raspravljati sa Zvončicom. "Znaš da ne možeš biti moja vila, Zvončice, jer sam ja gospodin, a ti si dama."

Na to mu je Zvončica odgovorila ovim riječima: "Ti glupo magare", i nestala u kupaonici. "Ona je posve obična vila", objasnio je Petar ispričavajući se, "zove se Zvončica zato što popravlja lonce i kotlove."

U tom su času već sjedili zajedno u naslonjaču, a Wendy ga je zasipala novim pitanjima:

"Ako sada ne živiš u Kensingtonskom vrtu..."

"Ponekad još uvijek živim."

"A gdje sada najčešće živiš?"

"S izgubljenim dječacima."

"Tko su oni?"

"To su djeca koja ispadnu iz kolica dok njihova dadilja gleda na drugu stranu. Ako nitko po njih ne dođe u roku od sedam dana, šalje ih se daleko u Nigdjezemsku, da se smanje troškovi. Ja sam kapetan."

"Kako to mora biti zabavno!"

"Da", rekao je lukavi Petar, "ali mi smo ipak posve usamljeni. Vidiš, nemamo nikakvog ženskog društva."

"Nitko od njih nije djevojčica?"

"O, ne. Djevojčice su, znaš, prepametne da bi ispale iz kolica."

To je Wendy beskrajno laskalo. "Mislim", rekla je, "da ti na jako lijep način pričaš o djevojčicama. Ovaj moj brat John nas samo omalovažava."

Za odgovor, Petar se ustane i izbaci Johna iz kreveta, zajedno s dekama i svime ostalim, jednim udarcem. Wendy se činilo da je to pretjerano za prvo upoznavanje, pa mu je odlučno rekla da u njezinoj kući on nije kapetan. Međutim, John je nastavio posve mirno spavati na podu, pa ga je pustila da tamo i ostane. "A znam da si htio biti dobar", rekla je ona popustljivo, "pa mi možeš dati poljubac."

Načas je zaboravila njegovo neznanje po pitanju poljubaca. "I mislio sam da ćeš ga htjeti natrag", rekao je pomalo gorko, te joj pružio naprstak.

"O, Bože", rekla je pristojno Wendy, "nisam mislila na poljubac, nego na naprstak."

"Što je to?"

"To ide ovako". Poljubila ga je.

"Smiješno!", reče Petar ozbiljno. "Hoću li sada i ja tebi dati naprstak?"

"Ako želiš", rekla je Wendy, cijelo vrijeme držeći glavu uspravno.

Petar joj dade naprstak, a ona odmah vrisne.

"Što je, Wendy?"

"Kao da me je netko povukao za kosu."

"To je sigurno bila Zvončica. Nisam je nikada ranije vidio da se ovako zločesto ponaša."

I zaista, Zvončica se ponovno razletjela naokolo, govoreći nepristojnim rječnikom.

"Rekla je da će ti to napraviti, Wendy, svaki put kad ti ja dam naprstak."

"Ali zašto?"

"Zašto, Zvončice?"

Zvončica je ponovno odgovorila: "Ti glupo magare". Petar nije mogao shvatiti zašto, ali Wendy je razumjela, pa je bila samo malčice razočarana kada joj je on priznao da je kroz prozor dječje sobe ušao ne zato da vidi nju, nego zato da sluša priče.

"Vidiš, ja ne znam nikakve priče. Nitko od izgubljenih dječaka ne zna nikakve priče."

"Kako savršeno grozno", rekla je Wendy.

"Znaš li", pitao je Petar, "zašto lastavice grade gnijezda pod strehama kuća? Zato da bi mogle slušati priče. O, Wendy, tvoja majka ti je pričala tako lijepu priču."

"Koja je to priča bila?"

"O kraljeviću koji nije mogao pronaći damu koja je nosila staklenu cipelu."

"Petre", rekla je Wendy uzbuđeno, "to je bila Pepeljuga, i on ju je našao i živjeli su dugo i sretno."

Petar je bio toliko sretan da se digao s poda, gdje su bili sjedili, i odjurio do prozora.

"Gdje ideš?", povikala je uplašeno.

"Ispričati drugim dječacima."

"Nemoj ići, Petre", rekla je molećivo, "znam ja još mnogo drugih priča."

Bile su to doslovne njezine riječi, pa se ne može poricati da ga je baš ona dovela u iskušenje.

Vratio se s pohlepnim pogledom u očima, koji ju je trebao uznemiriti – ali nije.

"O, kakve bih priče mogla pričati dječacima!", povikala je, a Petar je onda uhvatio i počeo vući prema prozoru.

"Pusti me!", naredila mu je.

"Wendy, hajde sa mnom i pričaj priče i ostalim dječacima."

Naravno da joj je bilo drago što je to od nje tražio, ali je rekla: "Oh, dragi, ne mogu. A mama? Osim toga, ja ne mogu letjeti."

"Ja ću te naučiti."

"Oh, kako bih voljela letjeti!"

"Ja ću te naučiti kako se skače vjetru na leđa, i onda – idemo!"

"O!", viknula je u zanosu.

"Wendy, Wendy! Umjesto da spavaš u svom glupom krevetu, mogla bi letjeti naokolo sa mnom i pričati smiješne stvari zvijezdama."

"O!"

"I Wendy, postoje i sirene."

"Sirene! S repovima?"

"Jako dugačkim repovima."

"Oh", vrisne Wendy, "da mi je vidjeti sirenu!"

On je sada postao strašno prepreden. "Wendy", rekao je, "kako bismo te svi poštivali!"

Ona se počela vrpoljiti od muke. Izgledalo je kao da želi ostati na podu dječje sobe.

Ali on za nju nije imao ni malo milosti.

"Wendy", lukavac joj je rekao, "mogla bi nas noću pokrivati."

"O!"

"Nitko nas nikada nije pokrivao."

"O!", i njezine ruke polete prema njemu.

"A i mogla bi nam krpati odjeću i praviti nam džepove. Nitko od nas nema džepove."

Kako je mogla odoljeti! "Naravno, to je jako očaravajuće!", povikala je. "Petre, hoćeš li i Johna i Michaela naučiti letjeti?"

"Ako želiš", rekao je ravnodušno, a ona je otrčala do Johna i Michaela i protresla ih. "Probudite se", povikala je, "došao je Petar Pan i naučit će nas letjeti!"

John je protrljao oči. "Onda bih se trebao ustati", rekao je. Već je, naravno, bio na podu. "Hej", rekao je, "već sam ustao!"

Michael se do sada isto probudio, gledajući pogledom oštrim poput noža sa šest sječiva i pile, ali Petar im iznenada dade znak da zašute. Njihova su lica poprimila izraz strašne napetosti djece koja osluškuju zvukove iz svijeta odraslih. Sve je bilo tiho poput soli. I

sve je bilo u redu. Ne, stani! Ništa nije bilo u redu! Nana, koja je tužno lajala cijele večeri sada je bila tiha. I baš su tu tišinu i oni bili čuli.

"Ugasi svjetlo! Sakrijmo se! Brzo!", zaviče John, zapovijedajući jedini put tijekom cijele ove pustolovine. I kada je ušla Liza noseći Nanu, dječja soba je izgledala sasvim normalno, vladala je tama, i zakleli bi se da ste čuli njezina tri nestašna stanovnika kako anđeoski dišu kao da spavaju. Ali oni su zapravo to vješto izvodili stojeći iza zavjesa na prozoru.

Liza nije bila dobro raspoložena jer je u kuhinji miješala božićni puding, a sada ju je Nanina besmislena sumnjičavost odvukla od posla, a još joj je i jedna grožđica ostala prilijepljena na obrazu. Pomislila je da će najlakše dobiti malo mira ako Nanu na trenutak odvede u dječju sobu, naravno, držeći je kao zarobljenika.

"Evo ti, sumnjičava beštijo", rekla je, ne sažalijevajući Nanu zbog nemilosti u kojoj je bila. "S njima je sve u redu, je li tako? Svi mali anđelići čvrsto spavaju u svojim krevetima. Slušaj kako nježno dišu!"

Ovdje je Michael, ohrabren svojim uspjehom, počeo disati tako glasno da su ih umalo otkrili. Nana je poznavala tu vrstu disanja, pa se pokušala izvući iz Lizinog stiska.

Ali Liza je bila čvrsta. "Dosta s tim, Nana", rekla je strogo odvlačeći je iz sobe. "Upozoravam te, budeš li opet lajala, otići ću odmah po gospodara i gospodaricu i dovest ću ih kući sa zabave, a onda, oh, gospodar će te išibati, samo da znaš!"

Ponovno je privezala nesretnog psa, ali – mislite da je Nana prestala lajati? Dovesti gospodara i gospodaricu sa zabave? E, pa baš je to i htjela! Mislite li da ju je bila briga što će je išibati, ako će njezini štićenici biti sigurni? Na nesreću, Liza se vratila svojem pudingu, a Nana, vidjevši da od nje nema pomoći, zatezala je i zatezala lanac dok ga na kraju nije prekinula. Već u sljedećem trenutku uletjela je u blagovaonu na broju 27 i uzdigla šape prema nebu, što je bio njezin najizražajniji način komuniciranja. Gospodin i gospođa Darling odmah su znali da se u njihovoj dječjoj sobi dogodilo nešto strašno, te su bez pozdrava domaćici odjurili na ulicu.

Ali od trenutka kada su tri mala prepredenjaka disala iza zavjesa prošlo je već deset minuta, a Petar Pan mnogo toga može napraviti u deset minuta.

Vratimo se sada u dječju sobu.

"Sve je u redu", objavio je John izlazeći iz svoga skrovišta. "Pitam te, Petre, ti zbilja znaš letjeti?"

Umjesto da se muči odgovoriti mu, Petar je poletio po sobi, uletjevši putem i u kamin.

"Kako dobro!", rekli su John i Michael.

"Kako slatko", viknula je Wendy.

"Da, ja sam sladak, o, baš sam sladak!", rekao je Petar, opet zaboravivši na lijepo ponašanje.

Činilo se posve lako, pa su i oni pokušali, najprije s poda a onda s kreveta, ali stalno su išli prema dolje umjesto prema gore.

"Pitam te, kako to radiš?", upitao je John trljajući koljeno. On je bio vrlo praktičan dječak.

"Samo razmišljaš o lijepim i krasnim stvarima", objasnio je Petar, "pa te takve misli podignu u zrak."

Opet im je pokazao.

"Baš si brz", rekao je John, "možeš li to još jednom ponoviti, ali sporije?"

Petar je ponovio i sporo i brzo. "Shvatio sam, Wendy", povikao je John, ali je brzo otkrio da zapravo nije. Nitko od njih nije mogao letjeti ni centimetra, iako je Michael već znao pisati riječi s dva sloga, a Petar nije mogao razlikovati ni A od Z.

Naravno, Petar se s njima šalio, jer nitko ne može letjeti ako ga se ne pospe vilinskim prahom. Na sreću, kako smo već spomenuli, jedna je njegova ruka bila njime zasuta, pa je malo praha otpuhao na njih, uz izvanredan rezultat.

"Sada samo ovako izvijte ramena", rekao je, "i hajdemo!"

Svi su bili na svojim krevetima, a galantni Michael je krenuo prvi. Nije baš mislio krenuti, ali mu je to ipak uspjelo, pa je preletio preko sobe.

"Letio sam!", vrisnuo je dok je još bio u zraku.

Krenuo je i John, pa je sreo Wendy blizu kupaonice.

"O, krasno!"

"O, divno!"

"Vidi me!"

"Vidi me!"

"Vidi me!"

Nisu bili ni izbliza tako elegantni kao Petar, morali su se malo koprcati, ali glave su im dodirivale strop, a što može biti ljepše od toga! Petar je Wendy isprva dao ruku, ali je morao pustiti, jer se Zvončica jako razljutila.

Išli su gore i dolje, okolo naokolo. Nebeski, kako je Wendy rekla.

"Pitam ja", vrisne John, "zašto ne bismo otišli vani?"

Naravno, Petar ih je upravo na to i mamio.

Michael je bio spreman: htio je vidjeti koliko će mu vremena trebati da preleti milijardu kilometara. Ali Wendy je oklijevala.

"Sirene!", Petar je opet rekao.

"O!"

"A ima i gusara."

"Gusara?", poviče John stišćući svoju nedjeljnu kapu. "Idemo smjesta!"

Baš u tom trenutku na broju 27 gospodin i gospođa Darling su izletjeli s Nanom. Otrčali su na sredinu ulice pogledati kroz prozor dječje sobe, i da, još je bio zatvoren, ali soba je upravo plamtjela od svjetla, a najviše ih je iznenadilo kada su na zavjesi vidjeli sjene tri mala lika u spavaćicama kako kruže okolo i naokolo, ne po podu nego po zraku.

Ne tri lika, četiri!

Drhteći su otvorili vanjska vrata kuće. Gospodin Darling je htio potrčati uza stepenice, ali mu je gospođa Darling dala znak da ide tiho. Ona je čak pokušala utišati i otkucaje svoga srca.

Hoće li stići do dječje sobe na vrijeme? Ako stignu, bit će to izvrsno, a svi mi ispustit ćemo uzdah olakšanja, ali onda ništa od ove priče. S druge strane, ako ne stignu na vrijeme, iskreno se kunem da će i na koncu opet sve završiti u redu.

Bili bi stigli do dječje sobe na vrijeme da ih nisu gledale one male zvijezde. Zvijezde su još jednom otvorile prozor, a ona zvijezda najmanja od svih je povikala:

"Pazi, Petre!"

Petar je tada znao da nemaju ni trenutka za gubljenje. "Hajdemo!", povikao je zapovjednički, te se hitro vinuo u noć, a slijedili su ga John i Michael i Wendy.

Gospodin i gospođa Darling i Nana u sobu su uletjeli prekasno. Ptičice su odletjele.

Poglavlje 4: Let

"Druga desno, a onda ravno sve do jutra."

To je, kako je Petar bio rekao Wendy, put prema Nigdjezemskoj. Ali čak je ni ptice, koje sa sobom nose karte koje proučavaju na vjetrovitim uglovima, ne bi mogle pronaći slijedeći takve upute. Petar je, vidite, samo bio rekao prvo što mu je palo na pamet.

Njegovi su mu prijatelji isprva bezuvjetno sve vjerovali, a užitak u letenju bio je toliki da su vrijeme gubili leteći u krug oko crkvenih tornjeva i svih drugih visokih građevina na koje su naišli, a koje su im se svidjele.

John i Michael su se utrkivali i Michael je bio pobjednik.

Sada su se s prezirom prisjetili kako su ne tako davno mislili da su ne znam kakvi dečki samo zato što su mogli letati naokolo po sobi.

Ne tako davno. Ali koliko davno? Već su letjeli preko mora kada je ova misao počela ozbiljno uznemiravati Wendy. John je mislio da je ovo već njihovo drugo more i treća noć.

Ponekad je bilo mračno a ponekad svijetlo, sad im je bilo jako hladno a sad prevruće. Jesu li doista povremeno osjećali glad, ili su se samo pretvarali, jer ih je Petar hranio na takav zgodan novi način? On bi ganjao ptice koje u ustima nose hranu prikladnu za ljude, pa bi im je zdipio. Ptice bi ga tada pratile i zgrabile je nazad, pa bi se tako svi zajedno veselo naganjali miljama i miljama, rastajući se uz uzajamne iskaze dobre volje. Ali Wendy je uz blagu zabrinutost primijetila da se čini kako Petar ne shvaća da je ovo vrlo neobičan način zarađivanja kruha svagdašnjeg, pa ni to da za to postoje drugi načini.

Dakako, nisu se pretvarali da im se spava, zaista im se je spavalo, i to je bilo opasno, jer bi ako bi za trenutak zadrijemali odmah počeli padati. Grozno je bilo to što je Petru ovo bilo smiješno.

"Evo ga opet!", razdragano bi povikao kada bi Michael odjednom propao poput kamena.

"Spasi ga, spasi ga!", vikala bi Wendy gledajući s užasom u okrutno more ispod njih. Petar bi nakon nekog vremena ipak zaronio kroz zrak i uhvatio Michaela taman prije nego što bi on udario u more, i činio je to na divan način, ali je uvijek čekao do zadnjeg trenutka, pa bi vam se činilo da je to radio samo zato što se divio svojoj spretnosti, a ne zato da spasi ljudski život. Osim toga, jako je volio raznolikost, pa bi ga zabava koja bi ga u jednom trenutku potpuno obuzela ubrzo prestala zanimati, te je stalno postojala opasnost da će te sljedeći put kada padneš samo pustiti.

On je mogao spavati u zraku bez padanja tako što bi naprosto legao na leđa i plutao, ali to je, barem djelomice, bilo zato što je bio toliko lagan da bi, ako bi netko stao iza njega i puhnuo, on odjednom poletio brže.

"Budi prema njemu pristojniji", šapnula je Wendy Johnu dok su se igrali "svi činite kao ja".

"Onda mu reci da se prestane praviti važan", rekao je John.

Dok su se igrali "svi činite kao ja", Petar bi letio blizu vode i u prolazu dodirnuo rep svakog morskog psa, baš onako kako na ulici prstom dodirujete šipke željezne ograde. U ovome ga nisu baš mogli uspješno pratiti, pa je to zaista izgledalo kao da se pravi važan, osobito zato što se stalno osvrtao da vidi koliko su oni repova promašili.

"Morate biti ljubazni prema njemu", Wendy je pokušavala utuviti braći u glavu. "Što bismo da nas on napusti!"

"Mogli bismo se vratiti", rekao je Michael.

"A kako bismo bez njega našli put?"

"Pa, onda bismo mogli nastaviti dalje", rekao je John.

"To bi bila grozna stvar, Johne. Morali bismo nastaviti jer zapravo ne znamo kako se zaustaviti."

To je bila istina. Petar im je zaboravio pokazati kako se zaustavlja.

John je rekao da ako bi se dogodilo najgore od najgorega, sve što mogu učiniti je nastaviti dalje, jer je Zemlja okrugla, pa će se s vremenom sigurno vratiti do svog prozora.

"A tko će nam davati hranu, Johne?"

"Oteo sam zalogaj iz usta onog orla, vrlo vješto, Wendy."

"Nakon dvadeset pokušaja", podsjetila ga je Wendy. "Pa čak i kada bi se izvještili u sakupljanju hrane, vidiš li kako se sudaramo s oblacima i drugim stvarima ako on nije u blizini da nam dade ruku?"

Zaista, stalno su se s nečim sudarali. Sada su znali snažno letjeti, ali su se i dalje previše ritali. Ali kada bi ispred sebe vidjeli oblak, što su se više trudili da ga izbjegnu, to je bila veća vjerojatnost da će u njega udariti. Da je Nana bila s njima, već bi oko Michaelovog čela bila stavila zavoj.

Petar u tom času nije bio s njima, pa su se u tim visinama osjećali prilično usamljeno. On je letio toliko brže od njih da bi im u času nestao iz vida, kako bi se upustio u neku pustolovinu u kojoj oni nisu mogli sudjelovati. Spustio bi se smijući se nečemu strašno smiješnom što je rekao nekoj zvijezdi, ali bi već zaboravio o čemu se radilo, ili bi došao obijepljen sireninim ljuskama, ali ne bi bio u stanju sa sigurnošću ispričati što se bilo dogodilo. To je jako ljutilo djecu, koja nikada nisu vidjela sirenu.

"Ako njih tako brzo zaboravlja", prigovarala je Wendy, "kako možemo očekivati da će pamtiti nas?"

Doista, ponekad kada bi se vratio, nije ih se sjećao, barem ne dobro. Wendy je u to bila sigurna. Primijetila bi da se u njegovim očima pokazao tračak prepoznavanja kada bi im se spremao reći koje je doba dana i produžiti dalje, a jednom ga je čak morala podsjetiti kako se zove.

"Ja sam Wendy", rekla je uzrujano.

Bilo mu je jako žao. "Kažem ti, Wendy", šapnuo joj je, "kada god vidiš da sam te zaboravio, samo mi ponavljaj 'Ja sam Wendy', i onda ću se sjetiti."

Naravno, to nije ni malo zadovoljilo. Ipak, da bi im se nekako iskupio, pokazao im je kako da se ispruže na snažnom vjetru koji puše u njihovom smjeru, a to je bila toliko ugodna novost da su je nekoliko puta iskušali i otkrili da tako mogu sigurno zaspati. Bili bi oni spavali i duže, ali Petar se brzo zasitio spavanja, pa je uskoro povikao svojim kapetanskim glasom: "Ovdje silazimo!" I tako su uz povremene svađe, ali sve u svemu uz puno zabave, stigli blizu Nigdjezemske. Jer dok su do tamo stigli, prošle su mnoge noći, a pritom su, štoviše, išli prilično ravno cijelo vrijeme, ne možda zahvaljujući Petrovom i Zvončičinom vođenju, nego zato što je otok zapravo tražio njih. Jedino tako se i može ugledati njegove čarobne obale.

"Evo ga", reče Petar mirno.

"Gdje, gdje?"

"Tamo gdje pokazuju sve strelice."

Zaista, milijun zlatnih strelica pokazivao je djeci na otok, a sve ih je usmjerio njihov prijatelj Sunce, jer je želio da sigurno doznaju put prije nego što ih napusti preko noći.

I Wendy i John i Michael stajali su u zraku na vrhovima prstiju kako bi bacili svoj prvi pogled na otok. Možda zvuči neobično, ali svi su ga odmah prepoznali, pa su ga sve dok ih nije počeo hvatati strah srdačno pozdravljali, ne kao nešto o čemu su dugo sanjali i sada to napokon ugledali, nego kao bliskog prijatelja čiji dom posjećuju tijekom praznika.

"Johne, evo lagune."

"Wendy, pogledaj kako kornjače zatrpavaju svoja jaja u pijesak!"

"Kažem, Johne, vidim tvog plamenca sa slomljenom nogom!"

"Gledaj, Michael, eno tvoje pećine!"

"Johne, što je ono u grmlju?"

"To je vučica s vučićima. Wendy, mislim da je ono tvoj mali vučić!"

"Eno mog broda, Johne, s probijenim bokovima!"

"Ne, nemoguće. Znaš da smo tvoj brod spalili."

"To je on, u svakom slučaju. Kažem, Johne, vidim dim iz logora crvenokožaca."

"Gdje? Pokaži mi, a ja ću ti prema povijanju dima reći jesu li na ratnoj stazi."

"Tamo, odmah preko Tajanstvene rijeke."

"Vidim sada. Da, očito su na ratnoj stazi.

Petru je malčice smetalo što oni toliko toga znaju, ali ako je želio njima vladati, trijumf mu je bio nadohvat ruke, jer – već sam vam rekao da ih je počeo hvatati strah?

Pojavio se kada su strelice nestale, a otok ostao u tami.

U staro bi vrijeme, dok su bili kod kuće, Nigdjezemska uvijek počela izgledati pomalo mračno i prijeteće kada bi došlo vrijeme za spavanje. Na njoj bi se počeli uzdizati i širiti neistraženi dijelovi, po kojima bi se kretale crne sjene, urlik zvijeri koje traže plijen sada bi bio posve drugačiji, a iznad svega, više niste mogli biti sigurni da ćete pobijediti. Bilo bi vam jako drago što noćne lampe svijetle. Bilo bi vam drago i kada bi Nana rekla da je to tamo samo običan kamin i da je Nigdjezemska samo plod mašte.

Naravno, u to je vrijeme Nigdjezemska zaista bila samo plod mašte, ali sada je stvarna, a nema noćnih lampi, i svaki trenutak postaje sve tamnije, i gdje je sad Nana?

Do tada su letjeli raštrkano, ali sada su se svi zbili blizu Petra. Konačno je nestalo i njegove bezbrižnosti, oči su mu se zakrijesile, te bi ih prošla jeza svaki put kada bi dotaknuli njegovo tijelo. Sada su letjeli iznad stravičnog otoka, toliko nisko da ih je ponekad stablo ogreblo po nogama. U zraku se nije vidjelo ništa strašno, ali su napredovali sporo i teško, baš kao da se probijaju kroz neprijateljske snage. Ponekad bi se zaustavili, sve dok Petar zrak ne bi udario šakama.

"Ne žele da sletimo", objasnio je.

"Tko su oni?", šapnula je Wendy dršćući.

No on to ili nije znao ili nije htio reći. Zvončica mu je zaspala na ramenu, ali ju je sada probudio i poslao naprijed.

Ponekad bi se zaustavio u zraku, pažljivo osluškujući s rukom na uhu, pa bi opet zurio prema dolje, očima koje su toliko svijetlile da se činilo kao da će izbušiti dvije rupe u zemlji. Kad bi sve to obavio, nastavio bi dalje.

Njegova je hrabrost bila gotovo zastrašujuća. "Bi li sada volio jednu pustolovinu?", rekao je opušteno Johnu, "Ili bi prvo popio svoj čaj?"

Wendy je brzo rekla "prvo čaj", a Michael joj je iz zahvalnosti stisnuo ruku, ali je John, koji je od njega hrabriji, dvoumio.

"Kakvu pustolovinu?", upitao je radoznalo.

"Gusar spava dolje u pampi[7], točno ispod nas", rekao mu je Petar. "Ako želiš, možemo otići dolje i ubiti ga."

"Ne vidim ga", rekao je John nakon duge stanke.

"Ja ga vidim."

"Pretpostavimo", rekao je John, malo hrapavo, "da se probudi?"

Petar progovori uvrijeđeno. "Ne misliš valjda da bih ga ubio dok spava! Prvo bih ga probudio, a onda ubio. Tako ja to uvijek radim."

"Zbilja? Ubiješ li ih mnogo?"

"Na tone."

John je rekao "odlično", ali je odlučio prvo popiti čaj. Pitao je ima li baš sad na otoku mnogo gusara, a Petar je rekao da se ne sjeća da ih je ikad bilo toliko.

"Tko je sada kapetan?"

"Kuka", odgovorio je Petar, a lice mu se poprilično smrklo kada je izrekao tu omraženu riječ.

"James Kuka?"[8]

"On."

Michael je tada zaista počeo plakati, a čak je i John mogao govoriti samo uz zagrcavanje, jer su znali kakav Kuku bije glas.

"On je Crnobradom bio vođa palube", šapne John hrapavo. "On je od svih najgori. On je jedini kojega se boji i sam Roštilj[9]."

"To je on", rekao je Petar.

"Kako izgleda? Je li velik?"

"Nije velik kao što je bio."

"Kako to misliš?"

"Odrezao sam mu komad."

"Ti!"

"Da, ja", rekao je Petar oštro.

"Nisam te htio uvrijediti."

"Oh, sve u redu."

"Ali, kažem, koji komad?"

---

[7] Pampa – tako se u Južnoj Americi naziva prostrana travnata ravnica, slična stepi ili preriji.

[8] Na engleskome James Hook, što je dakako igra riječi s imenom velikog moreplovca i istraživača Jamesa Cooka (1728-1779) koji je na tri putovanja otkrio Australiju, Havaje, istražio Novi Zeland, prostranstva Tihog oceana... James Cook zapravo nije bio gusar nego hrabri pomorac i istraživač u službi britanske krune.

[9] Na engleskom se Roštilj zove *Barbecue*, što je zapravo igra riječi jer je *Barbeblue* na engleskom (prema francuskom *La Barbe bleue*) – Modrobradi, ozloglašeni gusar iz brojnih priča i legendi.

"Njegovu desnu šaku."

"Onda se sada ne može boriti?"

"Oh, i te kako može!"

"Ljevoruk je?"

"Ima željeznu kuku umjesto desne šake, pa njome grebe."

"Grebe!"

"Kažem ti, Johne", rekao je Petar.

"Da."

"Reci: 'Razumijem, gospodine'."

"Razumijem, gospodine."

"Ima nešto", nastavio je Petar, "što mi svaki dječak koji je pod mojom zapovijedi mora obećati, pa moraš i ti."

John je problijedio.

"Ovako: ako se nađemo s Kukom u otvorenoj borbi, moraš ga prepustiti meni."

"Obećavam", rekao je John odano.

Za trenutak su se osjećali manje jezivo, jer je s njima letjela Zvončica, pa su u njezinom svjetlu mogli jedan drugoga razaznati. Nažalost, ona nije mogla letjeti toliko sporo kao oni, te je morala kružiti oko njih, pa je izgledalo kao da su u nekakvoj aureoli[10]. Wendy se to jako dopalo, ali je Petar ukazao na lošu stranu.

"Kaže mi", rekao je, "da su nas gusari vidjeli prije nego što je pao mrak i da su izvukli Dugog Toma."

"Veliki top?"

"Da. Naravno, morali su vidjeti njezino svjetlo, a ako naslute da smo blizu njega sigurno će zapucati."

"Wendy!"

"Johne!"

"Michael!"

"Petre, reci joj da se smjesta udalji", sve troje su zavikali istovremeno, ali je on odbio.

"Ona misli da smo se izgubili", odgovorio je ukočeno, "pa je vrlo uplašena. Ne mislite valjda da bih joj rekao da ode potpuno sama kada je uplašena!"

Za trenutak svjetlosni se krug razbio, a Petra je nešto s ljubavlju lagano uštipnulo.

"Onda joj reci", molila je Wendy, "neka ugasi svoje svjetlo."

"Ne može ga ugasiti. To je valjda jedina stvar koju vile ne mogu. Ono se ugasi samo od sebe kada zaspe, isto kao i kod zvijezda."

"Onda joj reci da odmah zaspe", John je gotovo naredio.

"Ona ne može spavati osim kad joj se spava. To je jedina druga stvar koju vile ne mogu."

"Čini mi se", progunđa John, "da su to jedine dvije stvari koje bi vrijedilo učiniti."

Sada je uštipnulo njega, ali ne s ljubavlju.

[10] Aureola (latinski) – sjajan zlatni krug kojega oko glave imaju sveci.

"Kad bi barem netko od nas imao džep", rekao je Petar, "mogli bismo je nositi u njemu." Međutim, krenuli su na put u takvoj žurbi da nitko od njih četvero nije imao ni jedan jedini džep.

Tad mu je na um pala sretna zamisao: Johnov šešir!

Zvončica se složila da će putovati u šeširu pod uvjetom da ga se nosi u ruci. Uzeo ga je John, premda se ona nadala da će je nositi Petar. Wendy je uzela šešir jer se John žalio da ga udara po koljenu dok leti, a to je, kako ćemo vidjeti, izazvalo nevolju, jer je Zvončici bila mrska pomisao da bi zbog nečega prema Wendy morala osjećati obavezu.

Crni cilindar potpuno je sakrio svjetlo. Letjeli su u tišini. Bila je to najtiša tišina koju su ikad iskusili, koju je razbijalo jedino nekakvo laptanje u daljini, za koje je Petar objasnio da su to divlje zvijeri koje piju na pojilu, a nakon toga i neki reski zvuk, koji je mogao biti samo struganje grana drveća, ali je on rekao da to crvenokošci oštre svoje noževe.

No čak su i ti zvukovi nestali. Michaelu je ova osamljenost bila stravična. "Kad bi barem nešto proizvelo nekakav zvuk!", uskliknuo je.

I baš kao odgovor na njegov zahtjev zrak je zaparao najjači prasak kojega je ikad čuo. Gusari su na njih zapucali iz Dugog Toma.

Njegova je rika odjekivala brdima i činilo se da jeka divljački viče: "Gdje su, gdje su, gdje su?"

I tako je prestravljena trojka na grub način otkrila razliku između otoka iz mašte i istog tog otoka u stvarnosti.

Kada se nebo konačno smirilo, John i Michael našli su se sami u tami. John je mehanički rezao zrak rukama, a Michael je lebdio a da nije ni znao kako se lebdi.

"Jesi li pogođen?" prošaptao je John treperavo.

"Nisam još provjerio", došapnuo mu je Michael.

Sada znamo da nitko nije bio pogođen. Petra je, međutim, propuh od pucnja odnio daleko na more, dok je Wendy otpuhalo prema gore, i to ni sa kim drugim nego sa Zvončicom.

Za Wendy bi bilo jako dobro da je u tom času bacila šešir.

Ne znam je li ta zamisao u tom času pala Zvončici na um ili ju je već isplanirala putem, ali ona je iznenada izletjela iz šešira i počela mamiti Wendy u propast.

Zvončica nije bila sasvim zločesta, ili, bolje rečeno, bila je sasvim zločesta sada, ali je, s druge strane, ponekad bila sasvim dobra. Vile moraju biti ili jedno ili drugo, jer budući da su tako malene imaju mjesta za samo jedan osjećaj istovremeno. Dopušteno im je, međutim, da ga mijenjaju, s tim da ta promjena mora biti potpuna. Trenutno je bila puna ljubomore na Wendy. Ono što je tada rekla svojim umilnim zveckanjem Wendy, naravno, nije mogla razumjeti, i vjerujem da su neke od tih riječi bile ružne, ali zvučalo je lijepo, a ona je letjela naprijed-natrag, što je očito značilo: "Slijedi me i sve će biti dobro."

Što je drugo jadna Wendy mogla učiniti? Dozivala je i Petra i Johna i Michaela, ali je kao odgovor dobila samo podrugljivu jeku. Ona tada još nije znala da je Zvončica mrzi svom mržnjom prave žene. I tako je izbezumljena i sada već posrćući u letu slijedila Zvončicu u svoju propast.

Poglavlje 5: Otok postaje stvarnost

Osjećajući da se Petar vraća, Nigdjezemska se ponovno probudila i oživjela. Morali bismo se poslužiti pluskvamperfektom i reći da se *bila* probudila, ali ovako bolje zvuči, a ovo je izraz kojega bi koristio i Petar.

Za vrijeme njegovog odsustva stvari su na otoku obično mirne. Vile ujutro spavaju sat vremena duže, zvijeri se brinu o svojoj mladunčadi, crvenokošci se šest dana i noći prežderavaju, a kada se gusari i izgubljeni dječaci susretnu, samo jedni drugima pokazuju šipak. Ali s Petrovim dolaskom, a on mrzi mrtvilo, sve bi se ponovno pokrenulo: da tada staviš uho na zemlju čuo bi kako cijeli otok kipti životom.

Te večeri glavne sile na otoku bile su raspoređene ovako... Izgubljeni dječaci bili su u potrazi za Petrom, gusari su tražili izgubljene dječake, crvenokošci su tražili gusare, a zvijeri su tražili crvenokošce. Išli su okolo-naokolo po otoku, ali se nisu susreli jer su svi išli istom brzinom.

Svi su bili žedni krvi, osim dječaka, koji su to u pravilu voljeli, ali su večeras samo željeli pozdraviti svog kapetana. Broj dječaka na otoku, naravno, varira, ovisno o tome jesu li poginuli i tako dalje, a kada bi se pokazalo da odrastaju, što je protivno pravilima, Petar bi ih prorijedio. Ali sada ih je bilo šest, ako blizance brojimo kao dvojicu. Pretvarajmo se sada da ležimo ovdje među šećernom trskom i gledamo ih kako se prikradaju u koloni, svi s rukama na noževima.

Petar im je svima naredio da ne smiju ni najmanje sličiti na njega, te su stoga svi nosili kože medvjeda koje su sami ubili, u kojima su izgledali jako okrugli i čupavi kada bi pali i otkotrljali se. Zbog toga su postali vrlo sigurni na nogama.

Prvi koji je prošao bio je Bezubi, ni najmanje hrabar i najveći nesretnik među tom galantnom družbom. Sudjelovao je u manje pustolovina od bilo koga od njih, jer su se važne stvari stalno događale kada bi on zakoračio iza ugla. Sve bi bilo mirno, on bi iskoristio priliku da ode sakupiti koji komad drva za vatru, a onda kada bi se vratio ostali bi već čistili krv. Ta zla sreća dala je njegovoj pojavi blagu tugaljivost, ali umjesto ogorčenom njegova je narav postala još mekšom, pa je tako bio jedan od najskromnijih među dječacima. Jadni dobri Bezubi, večeras je za tebe u zraku opasnost! Pazi, jer nudi ti se pustolovina koja će te, ako je prihvatiš, baciti u najcrnji očaj! Bezubi, vila Zvončica, koja večeras sprema neko zlo i traži kako ga izvršiti misli da je tebe od svih dječaka najlakše prevariti. Čuvaj se Zvončice!

Da nas je bar mogao čuti! Ali mi zapravo nismo na otoku, a on prolazi grizući prste.

Sljedeći dolazi Gospodičić,[11] veseo i nonšalantan, za kojim slijedi Mrvica[12], koji od drveta izrađuje svirale i u zanosu pleše na vlastite melodije. Mrvica je od svih dječaka najuobraženiji. On misli da se sjeća dana prije nego što se izgubio, sa svim njihovim manirama i običajima, zbog čega svoj nos drži visoko na način koji je pomalo uvredljiv. Kovrčavko je četvrti. On je nestašan i često je sam sebe morao prijaviti kada bi Petar ozbiljno rekao:

[11] Na engleskom *Nibs*, što je britanski izraz za finog mladića, "fićfirića". *Nib* inače znači šiljak.

[12] Mrvica je *Slightly*, što znači malo, pomalo, neznatno, slabašno.

"Neka istupi onaj koji je ovo napravio", pa sada na takvu zapovijed istupa automatski, bez obzira je li nešto napravio ili nije. Zadnji su Blizanci, koje se ne može opisati jer ne možemo biti sigurni opisujemo li krivoga. Petar nikad nije zapravo znao što su ti blizanci, a njegova družina nije smjela znati ništa što on ne zna, pa ova dvojica nisu ni sami znali mnogo o sebi i trudili su se ostaviti bolji dojam tako što su se stalno držali zajedno na svojevrstan pokajnički način.

Dječaci nestanu u mraku i nakon stanke, ne baš duge stanke, jer se sve na otoku događa brzo, njihovim tragom dolaze gusari. Čujemo ih prije nego što ih se može vidjeti, uvijek istu strašnu pjesmu:

Upri, diži, ju-hu, baci,
U pljačku sad krenimo.
Ako nas putem metak stigne
Na dnu se onda vidimo!

Bagra opakijeg izgleda nikad nije visjela na vješalima niti na londonskom stratištu! Evo, malo ispred svih ostalih, stalno prigibajući glavu do tla da bi osluhnuo, golih ručetina, ide lijepi Talijan Cecco, koji je svoje ime krvavim slovima urezao na leđima upravitelja zatvora u Gaou. Ovaj divovski crnac iza njega ima mnogo imena, jer je odbacio ono kojim crne majke na obali Guadjo-moa još uvijek plaše svoju djecu. Evo i Billa Jukesa, istetoviranog do zadnjeg centimetra, istog onog Bila Jukesa koji je od Flinta na "Moržu" izdržao šest tuceta udaraca prije nego što je iz ruku ispustio vreću portugalskih dukata; i Cookson, za kojega se priča da je brat Crnog Murphyja (što nikada nije dokazano); i Gentleman Starkey, nekadašnji školski vratar, koji je i danas profinjen u načinima ubijanja; i Skylights (Morganov Skylights); i irski vođa palube Smee, neobično genijalan čovjek koji je mnoge probušio, da tako kažemo, bez nekog posebnog povoda, jedini otpadnik od crkve među Kukinom posadom; i Noodler, čije su ruke srasle s leđima; i Robert Mullins i Alf Mason i mnoge druge hulje koje su odavno znane kao strah i trepet Kariba.

Usred svih njih, najcrnji i najveći u tom mračnom društvu, stajao je James Kuka, ili kako se sam potpisivao, Jas. Kuka, za kojega se priča da je jedini čovjek kojega se boji i kapetan Cook. On leži udobno zavaljen na sklepanoj kočiji koju vuku i guraju njegovi ljudi, a umjesto desne šake ima željeznu kuku, kojom ih je tu i tamo poticao da ubrzaju korak. Taj je strašni čovjek s njima postupao kao s psima, a oni su mu se poput pasa pokoravali. Vanjština mu je bila mrtvačka i tamnoputa, a kosa imala dugačke uvojke, koji su s određene udaljenosti izgledali kao crne svijeće, te su njegovom lijepom licu davale osobito prijeteći izraz. Oči su mu bile plave boje različka, ispunjene nekakvom dubokom sjetom, osim ako bi u tebe zario svoju kuku, kada bi se u njima pojavile dvije crvene točke i zastrašujuće zasjale. U ophođenju je zadržao određenu plemićku otmjenost, pa je čak i kada bi koga rasporio zadržavao određeni stil, a rekli su mi i da je bio vrstan pripovjedač. Nikad nije bio opakiji nego kad je bio najuljudniji, što je vjerojatno najbolji dokaz otmjenog porijekla, a profinjenost njegovog izražavanja, čak i kada bi psovao, ništa manje od njegovog otmjenog držanja, dokazivali su da je među svojom posadom od posebnog soja. Čovjek neukrotive hrabrosti, za kojega se govorilo da je jedina stvar koje se užasava pogled na vlastitu krv, koja je bila gusta i neobične boje. Odjećom je najradije oponašao

stil kralja Karla Drugog[13], jer je nekoć, u ranijem razdoblju svoje karijere, čuo da neobično nalikuje na nesretne Stuarte. U ustima je držao cigaršpic, svoj vlastiti izum koji mu je omogućavao da istovremeno puši dvije cigare. No, nedvojbeno je najjeziviji njegov dio bila njegova željezna kuka.

A sada ćemo ubiti jednog gusara, čisto da bismo pokazali Kukinu metodu. Poslužit će nam Skylights. U prolazu Skylights nespretno posrne na njega, te pritom mu izneredi čipkani okovratnik. Kuka poleti prema naprijed, začuje se zvuk paranja i jedan krik, pa se potom tijelo odgurne ustranu, a gusari nastave dalje. Nije čak niti izvadio cigare iz usta.

Takav je taj strašni čovjek protiv kojega je zaratio Petar Pan. Tko će pobijediti?

Tragom gusara, prikradajući se bešumno ratnom stazom, koja je nevidljiva neiskusnom oku, stižu crvenokošci, svi sa širom otvorenim očima. Nose sjekire i noževe, a njihova gola tijela sjaje od boje i ulja. Oko struka su im skalpovi, kako dječaka tako i gusara, jer to je pleme Piccaninny,[14] koje ne treba brkati s dobroćudnijim Delawareima ili Huronima. Na čelu, pužući na sve četiri, je Snažna Velika Mala Pantera, junak s toliko skalpova da mu oni sada oni već pomalo smetaju u kretanju. Na začelju, što je najopasnije mjesto, ide Tigrasti Ljiljan,[15] ponosno uspravljena, prava pravcata princeza. Ona je najljepša među svim tamnoputim Dijanama[16], ljepotica plemena Piccaninny, čas koketna, čas hladna, čas zaljubljena. Ne postoji nijedan ratnik koji to svojeglavo stvorenje ne bi htio za ženu, ali se ona od oltara brani sjekiricom. Gledajte sada kako prelaze preko otpalih grančica bez i najmanjeg šuma! Jedini zvuk koji se čuje je njihovo donekle teško disanje. Istina je da su svi malo debeli, sada nakon teških gozbi, ali će s vremenom to skinuti. Sada im, međutim, to predstavlja najveću opasnost.

Crvenokošci nestanu onako kako su i došli, poput sjena, te uskoro njihovo mjesto zauzimaju zvijeri, velika i raznolika povorka: lavovi, tigrovi, medvjedi i nebrojena druga manja divlja stvorenja koja se od njih drže malo podalje, jer sve vrste zvijeri, a osobito one koje jedu ljude, na ovom otoku žive jedne pokraj drugih. Jezici im vise, noćas su gladne.

Nakon što su prošle zvijeri, stiže zadnja pojava, divovski krokodil. Vidjet ćemo ubrzo koga on to sada traži.

Krokodil prođe, ali uskoro se ponovno pojave dječaci, jer se povorka mora beskonačno nastaviti dok se jedna od strana ne zaustavi ili promijeni korak. A tada će se vrlo brzo svi naći jedni iznad drugih.

Svi oni oštro gledaju ispred sebe, ali nitko ne sumnja da bi se opasnost mogla šunjati odostraga. To pokazuje koliko je ovaj otok stvaran.

---

[13] Karlo II. (Charles II) je engleski, škotski i irski kralj koji je vladao od 1660. do 1685, nakon što je u Engleskoj završio krvavi građanski rat i prestala postojati kratkotrajna Cromwellova republika. Bio je poznat kao kralj profinjenog stila, a narod ga je zvao "veseli vladar". Pripadnik je dinastije Stuart, koja potječe iz Škotske, a nakon smrti engleske kraljice Elizabete I. i izumiranja dinastije Tudor vladali su i Engleskom od 1606. do 1714. godine. Autor ih naziva "nesretnima" jer se u njihovo vrijeme dogodio građanski rat u kojemu je pogubljen kralj Karlo I, otac Karla II, jer su kasnije izgubili pravo na krunu itd.

[14] Piccaninny – to je pleme izmišljeno, a ime mu znači *pick-a-ninny*, "uzmi (nosi) budalu".

[15] Njezino ime na engleskom je Tiger Lily. *Lilium tigrinum* zaista je jedna vrsta ljiljana, koja doduše raste u istočnoj Aziji, a ne u Americi gdje žive Indijanci.

[16] Dijana je starorimska božica lova i Mjeseca, na glasu zbog ljepote.

Prvi koji su ispali iz tog pokretnog kruga bili su dječaci. Bacili su se na tratinu u blizini svog podzemnog doma.

"Želim da se vrati Petar", nervozno je rekao svaki od njih ponaosob, premda su po visini, a osobito po širini, svi bili veći od svog kapetana.

"Jedini se ja ne bojim gusara", rekao je Mrvica, tonom zbog kojega nije bio baš omiljen; ali možda ga je uznemirio kakav zvuk u daljini, jer je ovlaš dodao: "ali želio bih da se vrati i kaže nam je li još štogod čuo o Pepeljugi."

Razgovarali su o Pepeljugi i Bezubi je bio siguran da joj je njegova majka jako nalikovala.

Samo kad Petra nije bilo mogli su razgovarati o majkama, jer je tu temu on zabranio zato što je glupa.

"O svojoj majci pamtim samo to", rekao im je Gospodičić, "da je često govorila mom ocu: 'O, kako bi htjela da imam svoju vlastitu čekovnu knjižicu!' Ne znam što je to čekovna knjižica, ali bih joj je baš volio darovati."

Dok su tako razgovarali, u daljini su začuli neki zvuk. Vi ili ja, budući da nismo divlji stvorovi iz šume, ne bismo čuli ništa, ali oni su ga čuli. Bila je to jeziva pjesma:

Ju-hu, ju-hu, život gusara,
Lubanja i kosti u križu,
U sretni sat, konop za vrat,
Ukletom Holandezu stižu.

Odjednom su izgubljeni dječaci – ali, gdje su oni? Više nisu na istom mjestu. Ni zečevi ne bi brže nestali!

Reći ću vam gdje su. S izuzetkom Gospodičića koji je odjurio u izvidnicu, već su u svojoj kući pod zemljom, u vrlo ugodnom prostoru kojega ćemo sada moći dobro upoznati. Ali kako su tamo došli? Jer ne vidi se nikakav ulaz, nema čak niti kamena koji bi, ako ga se otkotrlja, otkrio ulaz u pećinu. Ipak, pažljivo pogledajte i vidjet ćete da je tamo sedam velikih stabala od kojih svako ima rupu u svojem šupljem deblu veliku kao dječak. To je sedam ulaza u podzemni dom, kojega Kuka uzaludno traži već mjesecima. Hoće li ga pronaći noćas?

Kad su se gusari približili, oštro Starkeyevo oko vidjelo je Gospodičića kako nestaje iza stabla i umah je izvukao pištolj. Ali rame mu je ščepala željezna šapa.

"Pusti me, kapetane!", povikao je otimajući se.

Sada prvi put čujemo Kukin glas. Bio je to crni glas. "Prvo spremi taj pištolj", rekao je prijeteći.

"To je jedan od onih dječaka koje ti mrziš. Mogao sam ga ubiti."

"Da, a pucanj bi privukao crvenokošce Tigrastog Ljiljana. Želiš li ostati bez skalpa?"

"Da idem za njim, kapetane", upitao je bijedni Smee, "pa da ga poškakljem Johhnyjem Vadičepom?" Smee je svemu davao neko lijepo ime, pa je njegova sablja bila Johhny Vadičep, jer bi je u rani rado zavrtio. Moglo bi se spomenuti mnogo drugih lijepih Smeeovih osobina. Na primjer, kada bi koga ubio, obrisao bi naočale, a ne oružje.

"Johhny je tih momak", podsjetio je Kuku.

"Ne sada, Snee", rekao je Kuka mračno. "On je samo jedan, a ja želim srediti svu sedmoricu. Raziđite se i potražite ih."

Gusari su nestali među stablima, a Kuka i Smee su za čas ostali sami. Kuka je ispustio teški uzdah. Ne znam zašto se to dogodilo, možda zbog nježne ljepote te večeri, ali došla mu je želja da svom vjernom vođi palube povjeri svoju životnu priču. Pričao je dugo i iskreno, ali o čemu se zapravo radilo, Snee, koji je bio pomalo glupav, nije nimalo shvatio.

Odjednom je uhvatio riječ 'Petar'.

"Više od svega", govorio je Kuka strastveno, "želim njihovog kapetana, Petra Pana. On mi je odrezao ruku." Prijeteći je zamahnuo kukom. "Predugo već čekam da se s njim ovime rukujem. O, rasporit ću ga!"

"Ali ipak", rekao je Smee, "često sam vas čuo kako govorite da je ta kuka korisnija od dvadeset ruku, za češljanje kose i druge kućne poslove."

"Aha", odgovorio je kapetan, "da sam majka, molio bih se da se moja djeca rode s ovim umjesto s tim", te je bacio ponosan pogled na svoju željeznu ruku, a preziran pogled na drugu. Zatim se opet namrštio.

"Petar je moju ruku", rekao je trznuvši se, "bacio krokodilu koji je onuda prolazio."

"Često sam", rekao je Smee, "primijetio vaš neobični strah od krokodila."

"Ne od krokodila", ispravio ga je Kuka, "nego od baš tog krokodila." Spustio je glas. "Toliko mu se svidjela moja ruka, Smee, da me od tada stalno prati, od mora do mora i od kopna do kopna, oblizujući se za ostatkom mene."

"Na neki način", rekao je Smee, "to je nekakav kompliment."

"Ne želim takve komplimente", zarežao je Kuka mrzovoljno. "Hoću Petra Pana, koji je tom čudovištu dao priliku da me okusi!"

Sjeo je na veliku gljivu i sada mu se u glasu pojavilo drhtanje. "Smee", rekao je promuklo, "taj bi me krokodil već bio ulovio da nije, na svu sreću, progutao i sat, koji sada u njegovoj utrobi čini tika-taka, pa prije nego što me ščepa čujem njegovo kuckanje i pobjegnem." Nasmijao se, ali nekako šuplje.

"Jednoga dana", rekao je Smee, "sat će stati, a onda će vas se dočepati."

Kuka je navlažio svoje suhe usne. "Aha", rekao je, "baš me taj strah i progoni."

Otkad je sjeo, počeo je osjećati neobičnu toplinu. "Smee", rekao je, "ovo sjedalo je vruće." Poskočio je. "Vrag mu sreću, pa ja gorim!"

Pregledali su gljivu, koja je bila veličine i čvrstoće kakva nije poznata na kontinentu. Pokušali su je iščupati, pa im se odjednom našla u rukama, jer nije imala korijena. Što je još čudnije, odjednom je počeo izlaziti dim. Gusari se međusobno pogledaju. "Dimnjak!", povikali su obadvojica.

Zaista su otkrili dimnjak podzemnog doma. Dječaci su ga običavali začepiti gljivom kada je neprijatelj bio u blizini.

Iz njega nije izlazio samo dim. Izlazili su i dječji glasovi, jer su se dječaci u svome skrovištu osjećali toliko sigurno da su veselo čavrljali. Gusari su ih neko vrijeme mrgodno slušali, a onda su vratili gljivu na mjesto. Pogledali su oko sebe i opazili rupe na sedam stabala.

"Jeste li ih čuli kako govore da Petar Pan nije kod kuće?", prošaptao je Smee, poigravajući se Johnnyjem Vadičepom.

Kuka je kimnuo glavom. Dugo je stajao izgubljen u mislima, ali naposljetku mu je lice osvijetlio osmjeh od kojega se gruša krv. Smee je baš to čekao. "Da čujem vaš plan, kapetane", povikao je nestrpljivo.

"Vratiti se na brod", odgovorio je Kuka sporo kroz zube, "i spremiti veliki, sočan, debeli kolač sa zelenim šećernim preljevom. Dolje mora biti samo jedna soba, jer ima samo jedan dimnjak. Te glupave krtice nemaju dovoljno pameti da shvate da im ne treba poseban ulaz za svakoga od njih. To dokazuje da nemaju majke. Kolač ćemo ostaviti na obalama Sirenske lagune. Ovi dječaci uvijek tamo odlaze na plivanje, igrati se sa sirenama. Pronaći će kolač i navalit će na njega, zato što, budući da nemaju majke, ne znaju koliko je opasno pojesti sočni i vlažni kolač." Prasnuo je u smijeh, koji sada više nije bio šupalj, nego iskren smijeh. "Ha, ha, umrijet će!"

Smee ga je slušao sa sve većim divljenjem.

"To je najzločestija i najbolja smicalica koju sam ikad čuo!", kliknuo je, pa su u svojem oduševljenju zaplesali i zapjevali:

Potegni, diži, jer evo mene,
Uze ih strah mûkom;
Na kostima ti ostat ništa neće
Kad pandže ukrstiš s Kukom."

Započeli su novu strofu, ali je nikada nisu dovršili, jer se začuo jedan drugih zvuk koji ih je utišao. Najprije se čuo zvuk koji je bio toliko tih da bi se prigušio ako bi na njega pao list, ali kako se približavao, postajao je sve jasniji.

Tik-tik-tik-tik!

Kuka je stajao drhteći, s jednom nogom u zraku.

"Krokodil!", jeknuo je i zbrisao, praćen svojim vođom palube.

Bio je to zbilja krokodil. Prošao je pored crvenokožaca, koji su sada slijedili trag nekih drugih gusara. Za Kukom mu je curila slina.

Dječaci su sada opet izašli na otvoreno. No opasnosti te noći još nisu prošle, jer je upravo sada među njih bez daha uletio Gospodičić, kojega je progonio čopor vukova. Progoniteljima su visjeli jezici. Lavež im je bio užasan.

"Spasite me, spasite me!", vikao je Gospodičić srušivši se na zemlju.

"Ali što da radimo, što da radimo?

Veliki kompliment Petru bilo je to što su se u ovom strašnom času njihove misli okrenule prema njemu.

"Što bi Petar učinio?", povikali su svi u glas.

Skoro u istom dahu svi su povikali: "Petar bi ih pogledao kroz noge."

A onda: "Učinimo što bi učinio Petar."

To je zaista najbolji način obrane od vukova, pa su se svi kao jedan dječaci sagnuli i gledali kroz noge. Sljedeći je trenutak malo potrajao, ali je pobjeda došla brzo, jer kada su dječaci krenuli prema njima u tom strašnom položaju, vukovi su spustili repove i pobjegli.

Gospodičić je sada ustao sa zemlje, a drugi su pomislili da njegove izbuljene oči još uvijek vide vukove. Ali on nije vidio vukove.

"Vidim nešto predobro", povikao je kada su se oko njega znatiželjno okupili. "Velika bijela ptica. Leti prema nama."

"Koja vrsta ptice, što misliš?"

"Ne znam", rekao je Gospodičić sa strahopoštovanjem, "ali izgleda iscprljeno, i dok leti uzdiše 'Jadna Wendy'!"

"'Jadna Wendy'?"

"Ja znam", reče Mrvica odjednom, "postoje ptice koje se slično zovu, Wendy."

"Vidi, evo je!", povikao je Kovrčavko pokazujući Wendy na nebesima.

Wendy je sada bila gotovo točno iznad njih i mogli su čuti njezino žalosno uzdisanje. Ali još je jasniji bio piskavi glas Zvončice. Ljubomorna vila je sada odbacila sve svoje prijetvorno prijateljstvo i zalijećući se u svoju žrtvu divljački je štipala svaki put kada bi je dotaknula.

"Bok, Zvončica!", povikali su zbunjeni dječaci.

Zazvonio je Zvončičin odgovor: "Petar želi da upucate Wendy."

Oni nisu postavljali pitanja kada bi Petar nešto naredio. "Učinimo što Petar želi!", povikali su priprosti dječaci. "Brzo, lukove i strijele!"

Svi su osim Bezubog uskočili u svoja stabla. On je svoj luk i strijelu već imao kod sebe, a Zvončica je to opazila, pa je protrljala svoje male ruke.

"Brzo, Bezubi, brzo", vrisnula je. "Petar će biti jako zadovoljan."

Bezubi je uzbuđeno stavio strijelu u luk. "Miči se s puta, Zvončice", povikao je i potom odapeo strijelu, a Wendy je zalepršala prema tlu sa strijelom u grudima.

Poglavlje 6: Kućica

Budalasti Bezubi stajao je poput nekakvog osvajača iznad Wendynog tijela, kada su drugi dječaci naoružani poiskakali iz drveća.

"Kasno stižete", povikao je ponosno, "već sam pogodio Wendy. Petar će biti vrlo zadovoljan sa mnom."

Zvončica je odozgo povikala: "Glupo magare!", te pohitala u zaklon. Ostali je nisu čuli. Okupili su se oko Wendy. Dok su je gledali, na šumu je pala strašna tišina. Da je Wendyno srce kucalo, oni bi ga bili čuli.

Prvi je progovorio Mrvica. "Ovo nije ptica", rekao je uplašenim glasom. "Mislim da je to dama."

"Dama?", rekao je Bezubi i počeo se tresti.

"A mi smo je ubili", rekao je Gospodičić promuklo.

Svi su poskidali svoje kape.

"Sad mi je jasno", rekao je Kovrčavko. "Petar ju je vodio k nama." Tužno se bacio na zemlju.

"Dama koja bi se o nama konačno brinula"; rekao je jedan od blizanaca, "a ti si je ubio!"

Bilo im ga je žao, ali im je više bilo žao njih samih, pa su mu, kada je koraknuo prema njima, svi okrenuli leđa.

Lice Bezuboga bilo je posve bijelo, ali je na njemu bilo dostojanstvo kakvoga tu nikada ranije nije bilo.

"Ja sam to učinio", rekao je zamišljeno. "Kada su mi u snovima dolazile dame, govorio sam: 'Lijepa majko, lijepa majko.' A kada je napokon došla, ja sam je ustrijelio."

Polako se odmakao.

"Ne idi", zazvali su ga sa sažaljenjem.

"Moram", odgovorio je tresući se. "Jako se bojim Petra."

Baš u tom tragičnom času začuli su zvuk od kojega je srce svakome od njih palo u pete. Začuli su Petrovo kukurikanje.

"Petar!", povikali su, jer je on uvijek na takav način oglašavao svoj povratak.

"Sakrijmo je", šapnuli su i žurno se okupili oko Wendy. Ali Bezubi je ostao sa strane.

Opet se začulo zvonko kukurikanje i Petar je pao ispred njih. "Pozdrav, dečki", povikao je, a oni su mu mehanički salutirali, pa je opet zavladala tišina.

On se namrštio.

"Vratio sam se", rekao je ljuto, "zašto se ne veselite?"

Otvorili su usta, ali veselo klicanje iz njih nije izlazilo. Nestrpljivo im želeći ispričati velike novosti, Petar to nije ni primijetio.

"Odlične novosti, dečki", povikao je. "Konačno vam dovodim majku."

I dalje ni zvuka, osim tihog udarca kada je Bezubi pao na koljena.

"Niste je vidjeli?", upitao je Petar, postajući zabrinut. "Letjela je u ovom smjeru."

"Ah, jao!", rekao je jedan glas, a drugi dodao: "Oh, tužni dane!"

Bezubi je ustao. "Petre", rekao je tiho, "pokazat ću ti je." I mada su je drugi još uvijek željeli sakriti, on je rekao: "Natrag, blizanci, neka Petar vidi."

Svi su se odmaknuli i pustili ga da pogleda. Nakon što je neko vrijeme gledao, nije znao što bi sada napravio.

"Mrtva je"; rekao je s nelagodom. "Možda se boji biti mrtva."

Pomislio je da bi sada mogao odskakutati na nekakav smiješan način dok je ne izgubi iz vida, a onda se nikad više ne približiti tom mjestu. Svi bi ga rado bili slijedili da je to napravio.

No bila je tu i strijela. Izvukao ju je iz njezinog srca i okrenuo se prema svojoj družini.

"Čija je strijela?", upitao je strogo.

"Moja, Petre", rekao je Bezubi na koljenima.

"O, kukavna ruko", rekao je Petar i podignuo strelicu želeći je upotrijebiti poput bodeža.

Bezubi nije ustuknuo. Razgolitio je prsa. "Udri, Petre", rekao je čvrsto, "udri muški."

Petar je dvaput podigao strijelu, ali mu je dvaput ruka pala. "Ne mogu udariti", rekao je plaho, "nešto mi zadržava ruku."

Svi su ga pogledali u čudu, osim Gospodičića koji je na svu sreću gledao u Wendy.

"To je ona", povikao je, "dama Wendy, pogledajte joj ruku!"

Čudesno je reći: Wendy je podignula ruku! Gospodičić se nagnuo iznad nje i pobožno osluhnuo. "Mislim da je rekla 'jadni Bezubi'", šapnuo je.

"Živa je", rekao je Petar kratko.

Mrvica odmah zaplače: "Dama Wendy je živa!"

Petar je potom kleknuo pored nje i pronašao svoje dugme. Sjećate se da ga je stavila na lančić kojega je nosila oko vrata.

"Vidite", rekao je, "strelica je pogodila ovo. To je poljubac kojega sam joj dao. Spasio joj je život."

"Sjećam se poljubaca", brzo se umiješao Mrvica, "daj mi da vidim. Da, to je poljubac."

Petar ga nije čuo. Preklinjao je Wendy da se brzo oporavi, kako bi joj mogao pokazati sirene. Naravno, ona mu još nije mogla odgovoriti jer je još bila u nesvjestici od straha, no odozgo je stizao neki žalobni zvuk.

"Čujete li Zvončicu?", rekao je Kovrčavko. "Ona plače zato što je Wendy živa."

Morali su tada reći Petru za Zvončičin zločin. Nikada ga nisu vidjeli toliko strogog.

"Slušaj, Zvončice", povikao je, "ja ti više nisam prijatelj. Odlazi od mene zauvijek."

Ona je doletjela na njegovo rame i preklinjala ga, ali on ju je samo otresao. Tek kada je Wendy opet podigla ruku dovoljno se primirio da kaže: "Dobro, ne zauvijek, ali za cijeli tjedan."

Mislite li da je Zvončica bila zahvalna Wendy što je podigla ruku? O Bože, ne: nikad je više nego tada nije željela uštipnuti. Vile su zbilja čudne, a Petar, koji ih najbolje razumije, često bi ih pljusnuo.

Ali što učiniti s Wendy, obzirom na njezino trenutno osjetljivo zdravstveno stanje?

"Odnesimo je dolje u kuću", predložio je Kovrčavko.

"Da", rekao je Mrvica, "tako se postupa s damama."

"Ne, ne", rekao je Petar, "ne smijete je dirati. To ne bi bilo baš pristojno."

"Baš to sam", rekao je Mrvica, "i ja pomislio."

"Ali ostane li ovdje ležati", rekao je Bezubi, "umrijet će."

"Da, umrijet će", priznao je Mrvica, "ali izlaza nema."

"Ima", povikao je Petar. "Hajde da oko nje sagradimo kućicu."

Svi su bili oduševljeni. "Brzo", naredio im je, "neka mi svatko od vas donese najbolje što ima. Očerupajte cijelu kuću. Bez milosti."

Začas su svi bili užurbani kao krojači noć prije vjenčanja. Jurili su tamo i amo, dolje po posteljinu, gore po drvo, i dok su tako bili zaokupljeni poslom – tko se drugi trebao pojaviti nego John i Michael! Dok su se vukli zemljom, zaspali bi na nogama, zastajali, budili se, napravili jedan korak i ponovno zaspali.

"Johne, Johne", povikao bi Michael, "probudi se! Gdje je Nana, Johne, gdje je mama?"

I John bi tada protrljao oči i promrmljao: "Istina je, letjeli smo."

Možete biti sigurni da im je jako laknulo što su pronašli Petra.

"Bok, Petre", rekli su.

"Bok", odgovorio je prijateljski Petar, premda ih je zapravo posve zaboravio. U tom je času bio jako zauzet mjereći Wendy pomoću svojih stopa, da bi vidio koliko velika kućica mora biti. Naravno, imao je na pameti da treba ostaviti prostora za stolice i stol. John i Michael su ga gledali.

"Wendy spava?", upitali su.

"Da."

"Johne", predložio je Michael, "hajdemo je probuditi i reći joj da nam pripremi večeru", ali kako je to rekao, netko od ostalih dječaka dojurio je noseći grančice za kuću. "Pogledaj ih!", povikao je.

"Kovrčavko", reče Petar svojim pravim kapetanskim glasom, "pobrini se da ovi dječaci pomognu u gradnji kuće."

"Na zapovijed, gospodine."

"U gradnji kuće?", začudi se John.

"Za Wendy", rekao je Kovrčavko.

"Za Wendy?", rekao je John zapanjeno. "Zašto? Pa ona je samo djevojčica."

"Baš zato", objasnio je Kovrčavko, "mi smo njezine sluge."

"Vi? Wendyne sluge?"

"Da", rekao je Petar, "a i vi isto. Vodite ih."

Zapanjenu braću su odvukli da sijeku, tešu i nose. "Najprije stolice i kamin", naređivao je Petar. "Onda ćemo oko njih napraviti kuću."

"Razumijem", rekao je Mrvica. "Tako se gradi kuća. Sad se toga sjećam."

Petar je na sve mislio. "Mrvice", povikao je, "otiđi po doktora."

"Razumijem", rekao je istog časa Mrvica i nestao češkajući glavu. No znao je da se Petru mora pokoravati, pa se začas vratio, noseći Johnov šešir i držeći se svečano.

"Oprostite, gospodine", rekao je Petar hodajući prema njemu, "jeste li vi doktor?"

Razlika između njega i ostalih dječaka u takvim trenucima bila je u tome što su oni znali da je to pretvaranje, a njemu su pretvaranje i istina bili jedna te ista stvar. To im je nekada stvaralo poteškoće, kao na primjer kada su se morali pretvarati da su zaista večerali.

Ako bi se prestali pretvarati, on bi ih udario po prstima.

"Da, mladiću moj ", odgovorio je Mrvica zabrinuto, a on je baš imao jako izudarane prste.

"Molim vas, gospodine", objasnio je Petar, "ova je dama jako bolesna."

Ona im je ležala pod nogama, ali Mrvica je bio dovoljno pametan da se pravi da je ne vidi.

"Hm, hm, hm", rekao je, "gdje ona leži?"

"Tu na proplanku."

"Stavit ću joj u usta jednu staklenu spravu", rekao je Mrvica i pretvarao se da to radi, dok je Petar čekao. Kada je staklenu spravu izvukao, nastupio je napeti trenutak.

"Kako joj je?", upitao je Petar.

"Hm, hm, hm", rekao je Mrvica, "ovo ju je izliječilo."

"Drago mi je!", povikao je Petar.

"Navratit ću ponovno navečer", rekao je Mrvica. "Dajte joj goveđi čaj iz šalice s kljunom." No nakon što je Johnu vratio šešir, ispustio je nekoliko dubokih uzdaha, što mu je bio običaj kada bi se izvukao iz neke nevolje.

U međuvremenu, drvo je oživjelo od zvukova sjekira. Gotovo sve što je trebalo za udoban dom već je ležalo pred Wendynim nogama.

"Kada bismo samo znali", rekao je netko, "kakva vrsta kuće joj se najviše sviđa."

"Petre", viknuo je netko drugi, "ona se pomiče u snu."

"Usta joj se otvaraju", kliknuo je neko treći, gledajući u njih s poštivanjem. "Oh, krasno!"

"Možda će zapjevati u snu", rekao je Petar. "Wendy, otpjevaj nam kakvu bi kuću željela imati."

I odmah, ne otvarajući oči, Wendy počne pjevati:

Da bar imam lijepu kuću
Najmanju što je igdje ima
Sa smiješnim crvenim zidovima
A krov da je mahovina.

Na to su svi zagukali od radosti, jer su na najveću dobru sreću grančice koje su donijeli bile ljepljive od crvene smole, a tlo je posve obraslo zelenom mahovinom. Dok su podizali kućicu, i sami su zapjevali:

Izgradili smo zidiće i krov
I vrata napravili bijela.
Reci nam, majko Wendy,
Što bi još htjela?

Na to im je ona pohlepno odgovorila:

Oh, želim još mnogo prozora
Ovaj da ukrase stan,
S ružama koje u sobu vire,
I bebama koje vire van.

Udarcima šaka najprije su probili prozore, a od velikih žutih listova napravili su zavjese. Ali ruže...?

"Ruže!", povikao je Petar strogo.

Brzo su se počeli pretvarati da se po zidovima penju najljepše ruže.

Bebe?

Da bi spriječili Petra da naruči bebe, požurili su se odmah zapjevati:

Evo već ruže iz sobe vire,
Beba se na vratima smije,
Ali ne možemo stvoriti sebe,
Jer smo već stvoreni prije.

Shvativši da to nije loša ideja, Petar se odjednom počeo pretvarati da je kućica njegova. Kuća je bila baš lijepa, i nema dvojbe da je Wendy unutra bilo jako udobno, premda je, naravno, oni više nisu mogli vidjeti. Petar se sada ushodao gore-dolje, izdajući naredbe za završne detalje. Ništa nije moglo promaći njegovom orlovskom oku. A kada je sve izgledalo apsolutno gotovo:

"Nema zvekira na vratima", rekao je.

Svi su se posramili, ali Bezubi je dao potplatu sa svoje cipele, od čega se napravio odličan zvekir.

Sada je apsolutno gotovo, promislili su.

Nipošto! "Nema dimnjaka", rekao je Petar. "Moramo imati dimnjak."

"Sigurno treba dimnjak", rekao je John važno. To je Petru dalo ideju. Zgrabio je šešir s Johnove glave, izbio mu dno i stavio ga na krov. Kućica je bila toliko zadovoljna što ima takav velebni dimnjak da je, kao da kaže 'hvala', dim odmah počeo izlaziti iz šešira.

Sada je zaista i doista sve bilo gotovo. Nije preostalo ništa nego pokucati.

"Sad se potrudite izgledati najbolje što možete", upozorio ih je Petar. "Prvi je dojam uvijek jako važan."

Bio je sretan što ga nitko nije pitao što je to prvi dojam. Svi su bili prezauzeti time da izgledaju najbolje što mogu.

Pristojno je pokucao, ali šuma je sada bila tiha kao i djeca, nije se čuo ni najmanji šum, osim od Zvončice koja je promatrala sa grane i otvoreno se podrugivala.

Dječaci su se pitali – hoće li itko odgovoriti na kucanje? Ako odgovori dama, kako će izgledati?

Vrata se otvore i dama izađe. Bila je to Wendy. Svi su poskidali kape.

Činila se poprilično iznenađenom, a oni su se upravo i nadali da će tako izgledati.

"Gdje sam?", rekla je.

Naravno, prvi je riječ izustio Mrvica: "Wendy, damo", rekao je brzo, "za vas smo izgradili ovu kuću."

"Oh, reci da si zadovoljna", povikao je Gospodičić.

"Lijepa, krasna kućica", rekla je Wendy, a bile su to baš one riječi za koje su se oni nadali da će ih reći.

"A mi smo tvoja djeca", povikaše blizanci.

Tada su svi pali na koljena i držeći se za ruke povikali: "O, damo Wendy, budi nam majka!"

"Mogu li ja to?", rekla je Wendy sjajeći. "Naravno, to je jako fascinantno, ali, vidite, ja sam samo mala djevojčica. Nemam baš pravog iskustva."

"To nema veze", rekao je Petar, kao da on od svih prisutnih jedini o tome sve zna, premda je zapravo upravo on znao najmanje. "Ono što nam treba je samo majčinski topla osoba."

"O, Bože", rekla je Wendy, "znate, mislim da sam ja baš takva."

"Jesi, jesi!", svi su povikali, "odmah smo to vidjeli."

"Dobro", rekla je, "dat ću sve od sebe. Odmah ulazite unutra, nestašna djeco! Sigurna sam da su vam noge mokre. I prije nego što vas spremim u krevet imam taman toliko vremena da dovršim priču o Pepeljugi."

I svi su ušli. Ne znam kako je za svih unutra bilo mjesta, no u Nigdjezemskoj se sve može jako stisnuti. Bila je to prva od brojnih veselih večeri koje su proveli s Wendy. Malo pomalo, sve ih je ušuškala u velikom krevetu u kućici pod stablima, a ona je te noći spavala u svojoj kućici, dok je Petar vani držao stražu s izvučenim mačem, zato što se moglo čuti gusare kako u daljini pijanče, a vukovi su bili u potrazi za plijenom. Kućica je djelovala vrlo udobno i sigurno u mraku, sa svjetlom koje se probijalo kroz zavjese i dimnjakom koji se prekrasno dimio, i s Petrom koji je stražario. Nakon nekog vremena i on je zaspao, a neke su se vile, nesigurne na nogama, morale popeti preko njega na putu kući s razuzdane zabave. Bilo koji drugi dječak koji bi im se noću našao na putu loše bi se proveo, ali Petra su samo malo povukle za nos i produžile dalje.

Poglavlje 7: Podzemni dom

Prva stvar koju je Petar sljedećeg dana napravio bilo je to da je izmjerio Wendy, Johna i Michaela, radi šupljih debala. Kuka se, sjećate se, rugao dječacima zato što misle da svatko mora imati svoje stablo, ali to je činio zbog neznanja, jer ako ti stablo ne odgovara, teško je ići gore-dolje, a nema dvaju dječaka koji su iste veličine. Kada je deblo odgovarajuće, dovoljno je bilo na vrhu udahnuti zrak, pa bi se spustio baš pravom brzinom, a da bi se popeo morao si udahnuti pa izdahnuti i tako bi odmah odlebdio prema gore. Naravno, kad si savladao tu vještinu, mogao si to raditi bez razmišljanja, i nije bilo ništa lakše.

No, naprosto morate pristajati u šupljinu, pa bi vas Petar premjerio jednako pažljivo kao da vas mjeri za odijelo: jedina je razlika bila u tome što se odijelo radi tako da pristaje vama, dok se ovdje vas mora napraviti tako da pristajete stablu. To se obično radi lako: navuče se više ili manje odjeće, No ako si kvrgav na nekom nezgodnom mjestu ili ako jedino dostupno drvo ima čudan oblik, Petar ti onda nešto napravi, nakon čega odgovaraš svojoj šupljini. Kada se jednom uklopiš, moraš jako paziti da nastaviš pristajati, a to, kako je Wendy na veliko vlastito veselje otkrila, cijelu obitelj održava u savršenoj tjelesnoj kondiciji.

Wendy i Michael su odgovarali svojim stablima otprve, ali Johna je trebalo malo prilagoditi.

Nakon nekoliko dana vježbe naučili su ići gore i dolje kao vedro u bunaru. A kako su tek snažno zavoljeli svoj podzemni dom! Osobito Wendy. Činila ga je jedna velika soba, baš kako u svakoj kući mora biti, s podom koji se mogao kopati ako si trebao crve za pecanje. Na tom su podu rasle krupne gljive zgodnih boja, koje su služile kao stolice. Na sred sobe pokušavalo je rasti jedno nigdjedrvo, ali bi mu oni svako jutro otpilili deblo u ravnini poda. Do vremena za čaj bilo je već pola metra visoko, pa bi oni na njega stavili vrata, te bi sve skupa tako postalo stol. Čim bi počistili, opet bi otpilili drvo, pa bi tako imali više prostora za igru. Bio je tu i divovski kamin, koji je sezao u gotovo sve dijelove sobe gdje si ga htio zapaliti, pa je preko njega Wendy razapela konopce na kojima se sušilo rublje. Krevet bi se preko dana prislonio uza zid i spuštao se u šest i trideset, te bi zauzeo skoro pola sobe. Svi su dječaci, osim Michalea, u njemu spavali, posloživši se poput sardina u konzervi. Postojalo je strogo pravilo koje je branilo prevrtanje u snu bez da se prethodno dade znak, na koji bi se svi okrenuli istovremeno. I Michael bi se tog pravila sigurno bio pridržavao, ali Wendy je željela bebu, a on je bio najmanji – znate kakve su već žene – pa je, da skratimo priču, on spavao u obješenoj košari.

Sve je bilo grubo i jednostavno, nije se razlikovalo od onoga što bi bebe medvjedići napravili od svoje podzemne kuće u istim okolnostima. No, u zidu je bila jedna udubina, ne veća od krletke za ptice, koja je bila privatni stan za Zvončicu. Mogla se odijeliti od ostataka kuće pomoću tanke zavjese, koju je Zvončica, koja je bila baš profinjena, uvijek držala spuštenom kad bi se oblačila ili svlačila. Ni jedna žena, ma kako velika bila, nije imala bolji budoar[17] i spavaću sobu u jednom. Kauč, kako ga je uvijek zvala, poticao je iz

[17] Budoar – u otmjenim starinskim kućama, ženski salon za presvlačenje i dotjerivanje.

vremena vilinske kraljice Mab, sa zakrivljenim nogama, a boju posteljine mijenjala je prema bojama voćki koje su u to doba godine cvjetale. Ogledalo joj je bilo u stilu Mačka u čizmama, kakvih je na svijetu ostalo samo tri neoštećena, prema procjenama vilinskih antikvara. Umivaonik joj je bio stol s obrubom poput kore od pite, koji se nakon upotrebe mogao preokrenuti. Komoda s ladicama bila je autentični Princ Zgodni Šesti, a tepih i prostirači bili su iz (ranog) perioda Trnoružice. Bio je tu i bečki Kugloff luster, ali samo kao ukras, jer je ona naravno sobu osvjetljavala sama svojim svjetlom. Zvončica se prema ostatku kuće odnosila s prezirom, što je dakako možda bilo neizbježno, a njezina je odaja, premda lijepa, izgledala uobraženo, baš nalik nosu koji je stalno podignut u zrak.

Pretpostavljam da je sve skupa bilo posebno očaravajuće za Wendy, zato što je zbog razuzdanih dječaka imala jako mnogo posla. I zbilja, prošli bi cijeli tjedni u kojima ona ne bi ni izašla na površinu, osim možda s čarapama za krpanje. Zbog kuhanja je, kažem vam, glavu stalno morala držati iznad lonca, a čak i kada u njemu nije bilo ničega, pa čak i onda kada uopće nije bilo lonca, morala je svejedno paziti da ne zakipi. Nikad niste sa sigurnošću mogli znati hoće li biti pravog obroka ili samo pretvaranja. Sve je ovisilo o Petrovom hiru: on je mogao jesti, zbilja jesti, čak i kada je sve bilo samo igra, ali se također nije mogao prežderavati samo da bi se osjećao prežderano, što mnoga djeca vole više od ičega, a od čega je bolje jedino poslije o tome pričati. Pretvaranje je za njega bilo toliko stvarno da ste i tijekom takvog obroka mogli primijetiti kako se zaokruglio. To naravno nije bilo lako, ali ste naprosto morali slijediti njegov primjer, a ako biste mu pri tome mogli dokazati da ste postali pretanki za svoje deblo, dopustio bi vam da se prejedete.

Wendy je najdraže vrijeme za šivanje i krpanje bilo nakon što bi svi otišli u krevet. Onda bi, kako sama kaže, imala malo vremena za predah i za sebe, a utrošila bi ga tako što bi njima radila nove stvari ili stavljala dvostruke zakrpe na koljena, jer su koljena većini njih bila najugroženija točka.

Kada bi sjela pored košare pune njihovih čarapa, na kojima je svaka peta imala rupu, podigla bi ruke i uskliknula: "O Bože, sigurna sam da se ponekad može zavidjeti usidjelicama!"

Kada bi tako uskliknula, lice bi joj zasjalo od sreće.

Sjećate se njezinog kućnog ljubimca vuka? Pa, on je vrlo brzo otkrio da je ona došla na otok i pronašao je, pa su odmah jedno drugome otrčali u zagrljaj. Nakon toga ju je baš svugdje slijedio.

Je li ona, kako je vrijeme odmicalo, mnogo razmišljala o voljenim roditeljima koje je napustila? To je teško pitanje, jer je posve nemoguće reći kako u Nigdjezemskoj prolazi vrijeme, budući da se ovdje ono računa po mjesecu i suncu, a njih ima toliko mnogo više nego na kopnu. No bojim se da se Wendy baš i nije brinula zbog oca i majke. Bila je apsolutno sigurna da će oni stalno držati prozor otvorenim, kako bi se kroz njega mogla vratiti, i zbog toga joj je bilo lakše. Povremeno se ipak znala uznemiriti zato što se John svojih roditelja sjećao samo nejasno, kao nekoga koga je nekoć poznavao, dok je Michael sve više vjerovao da je Wendy zbilja njegova prava majka. To ju je malo plašilo, pa je, predana svojoj dužnosti, pokušala u njihovim glavama učvrstiti sjećanja na stari život tako što im je zadavala zadaće na tu temu, koje su trebale biti što sličnije onima koje je ona rješavala u školi. Drugi su dječaci to smatrali užasno zanimljivim, te su tražili da ih pusti da se pridruže, pa su sami sebi napravili drvene ploče i sjeli oko stola, pisali i mnogo razmišljali o pitanjima koje im je ona napisala na drugoj pločici i poslala ukrug. Bila su to najobičnija pitanja: "Koje su boje bile majčine oči? Tko je bio viši, otac ili majka? Je li majka bila plava ili crna? Odgovorite na sva tri pitanja." "(A) napišite sastavak od ne manje od

40 riječi na temu 'Kako sam proveo zadnje praznike', ili 'Kakav je bio otac, a kakva majka?' Izaberite jednu od dviju tema." Ili: "(1) Opiši majčin smijeh; (2) Opiši očev smijeh; (3) Opiši majčinu večernju haljinu; (4) Opiši pseću kućicu i njezinog stanara."

Bila su to svakodnevna pitanja poput ovih, a ako na njih ne biste znali odgovor, morali ste staviti križić. I bilo je upravo strašno vidjeti koliko je križića imao čak i John. Naravno, jedini dječak koji je znao odgovoriti na svako pitanje bio je Mrvica, i nitko se nije imao više prava nadati da će biti najbolji, ali njegovi su odgovori bili savršeno besmisleni pa je na kraju bio najgori. Tužna priča.

Petar se nije natjecao. Kao prvo, prezirao je sve majke osim Wendy, a osim toga, bio je jedini dječak na otoku koji nije znao pisati, ni jednu jedinu riječ. On je bio iznad svega toga.

Uzgred, pitanja su sva bila postavljena u prošlom vremenu. Koje su boje *bile* majčine oči, i tako dalje. I Wendy je, kako vidite, također počela zaboravljati.

Pustolovine su, naravno, kako ćemo vidjeti, bile svakodnevna pojava. No otprilike u to vrijeme Petar je izmislio, uz pomoć Wendy, jednu novu igru koja mu se strahovito sviđala, sve dok odjednom za nju nije izgubio zanimanje, što se, kako sam vam već rekao, uvijek događalo s njegovim igrama. Igra se sastojala u pretvaranju da nema nikakvih pustolovina, što su John i Michael cijeli život već ionako radili: sjedili bi na stolicama i bacali lopte u zrak, gurkali jedan drugoga, a onda bi otišli u šetnju i vratili se a da nisu ubili ni jednog jedinog grizlija. Ali vidjeti Petra da sjedi na stolici i ne radi ništa bila je velika stvar. U tim trenucima on nije mogao izbjeći da izgleda uzvišeno, za njega je puko sjedenje bilo jako komična stvar. Hvalio se da ide u šetnju zbog zdravlja. Kroz nekoliko je sunca to za njega bila najzabavnija pustolovina, a i John i Michael su se pretvarali da su oduševljeni, jer bi ih inače on oštro kaznio.

Često je izlazio sam, a kada bi se vratio, nikad niste mogli biti potpuno sigurni je li doživio nekakvu pustolovinu ili ne. Možda ju je toliko dobro zaboravio da o njoj nije ništa mogao reći, a onda biste izašli i pronašli mrtvaca. Nekad bi pak toliko toga o njoj pričao, ali mrtvaca nije bilo nigdje. Ponekad bi se vratio kući sa zavojem na glavi, pa bi ga Wendy njegovala i čistila mu ranu mlakom vodom, dok bi on pripovijedao nevjerojatnu priču. Ali, znate, ona nikad nije bila posve sigurna. Bilo je ipak mnogo pustolovina za koje je znala da su istinite, zato što je i sama u njima sudjelovala, a bilo je i još više onih koje su barem dijelom bile istinite, jer su drugi dječaci u njima sudjelovali i rekli da su one potpuno istinite. Da bi ih se opisalo, trebala bi nam knjiga debela poput Englesko-latinskog, latinsko engleskog rječnika. Najviše što se može napraviti je dati jednu od njih kao primjer prosječnog sata na otoku. Problem je – koju izabrati? Hoćemo li uzeti okršaj s crvenokošcima kod Mrvičinog klanca? Bio je to vrlo krvav događaj, osobito zanimljiv zato što pokazuje jednu od Petrovih osobenosti, a to je da bi ponekad usred bitke iznenada promijenio stranu. U klancu, dok je pobjednik još uvijek bio neizvjestan i činilo se da će prevagnuti čas ova a čas ona strana, on je objavio: "Danas sam crvenokožac! Što si ti, Bezubi?" A Bezubi je odgovorio: "Crvenokožac. Što si ti, Gospodičiću?" Gospodičić je rekao: "Crvenokožac. Što si ti, Blizanac?", i tako dalje. I svi su bili crvenokošci. Naravno, time bi borbi došao kraj, da pravi crvenokošci, oduševljeni Petrovim metodama, nisu pristali za taj put biti izgubljeni dječaci, pa su tako sve započeli ispočetka, žešće nego ikada.

Neobični ishod te pustolovine bio je – ne, još nismo odlučili da je to baš ona pustolovina koju ćemo ispričati. Možda je bolja ona o noćnom napadu crvenokožaca na podzemnu kuću, kada se nekoliko njih zaglavilo u šupljim stablima i trebalo ih je izvlačiti poput

plutenih čepova. Ili bismo mogli ispričati kako je Petar spasio život Tigrastom Ljiljanu u Sirenskoj laguni, pa je ona postala njegovim saveznikom?

Ili bismo mogli pripovijedati o onom kolaču kojega su gusari ispekli da ga dječaci pojedu i umru. I kako su ga lukavo podmetali na mnoga mjesta, ali bi ga Wendy uvijek zgrabila iz ruku svoje djece, pa je on s vremenom izgubio svoju sočnost i postao tvrd poput kamena, kojega su onda koristili kao projektil, i preko kojega je Kuka pao u mraku.

Ili da recimo pričamo o pticama koje su bile Petrove prijateljice, osobito o Nigdjeptici koje je savila gnijezdo na drvetu koje se nadvilo nad lagunom, i kako je gnijezdo palo u vodu, ali je ptica i dalje sjedila na svojim jajima, a Petar je naredio da ju se ne smije uznemiravati. To je zgodna priča, a kraj nam pokazuje kako ptica može biti zahvalna, ali ako je ispričamo, morat ćemo također prepričati i cijelu pustolovinu u laguni, pa bismo tako zapravo pričali o dvjema pustolovinama, a ne samo o jednoj. Kraća pustolovina, ali isto toliko uzbudljiva, bio je Zvončičin pokušaj, u kojemu su joj pomogle neke ulične vile, da usnulu Wendy preveze na kopno na jednom velikom plutajućem listu. Na sreću, list je popustio pod njezinom težinom, a Wendy se probudila misleći da je vrijeme za kupanje, pa je otplivala natrag. Ili pak možemo izabrati priču o tome kako je Petar izazivao lavove, kada je strijelom oko sebe nacrtao krug na zemlji i pozvao ih da ga pređu, pa se, premda je čekao satima, dok su ga drugi dječaci i Wendy bez daha gledali sa stabala, ni jedan od njih nije usudio prihvatiti njegov izazov.

Koju od tih pustolovina da odaberemo? Najbolje bi bilo da bacimo kocku.

Bacio sam kocku i pobijedila je laguna. Zbog toga bi se skoro moglo žaliti što nisu pobijedili klanac, ili kolač, ili Zvončičin list. Naravno, mogu ponovno baciti kocku, ili pobjednika izabrati u tri bacanja. No možda je ipak najpoštenije ostati na laguni.

Poglavlje 8: Sirenska laguna

Ako zatvorite oči, te imate li sreće, možda ćete ponekad vidjeti vodenu površinu lijepih blijedih boja raspršenih u tmini. Ako potom oči stisnete još jače, voda počinje poprimati oblik, a boje postaju toliko žive da će se, ako još jače stisnete, sigurno zapaliti. I baš u času prije nego što se zapale vidjet ćete lagunu. To je najbliže što joj možete prići na kopnu, samo jedan nebeski trenutak. Kada bi to mogla biti dva trenutka, vidjeli biste i pjenu valova i čuli kako sirene pjevaju.

Djeca su često duge ljetne dane provodila u toj laguni, najveći dio vremena plivajući ili plutajući, igrajući se sirenskih igara u vodi, i tako dalje. Nemojte zbog ovoga pomisliti da su sirene s njima bile u prijateljskim odnosima: upravo suprotno, Wendy nije prežalila što kroz cijelo vrijeme svog boravka na otoku nikad ni od jedne od njih nije dobila ni jednu kulturnu riječ. Kada bi se tiho prikrala rubu lagune, mogla ih je vidjeti na desetke, osobito na Prokletničkoj hridi[18], gdje su se voljele sunčati, češljajući svoje kose toliko lijeno da ju je to baš nerviralo. Ponekad bi čak i doplivala, kao na prstima, na metar udaljenosti od njih, ali one bi je onda opazile i zaronile, najčešće je prskajući svojim repovima: ne slučajno, nego namjerno.

I prema svim dječacima odnosile su se na isti takav način, osim prema, naravno Petru, koji bi satima znao čavrljati s njima na Prokletničkoj hridi, te bi im čak sjeo na repove kada bi one postale bezobrazne. Wendy je dao jedan od njihovih češljeva.

Najbolje vrijeme za posjetiti ih bilo je za promjene mjeseca, kada ispuštaju čudne tužne krikove. Ali laguna je tada za smrtnike opasna, pa sve do večeri o kojoj sada trebamo pripovijedati Wendy nikada nije vidjela lagunu po mjesečini, manje zbog straha, jer Petar bi je, naravno, pratio, a više zbog toga što je uvela strogo pravilo da svi moraju biti u krevetu do sedam. No često je u laguni bila za sunčanih dana nakon kiše, kada bi sirene izlazile u velikom broju igrati se mjehurićima. Šarenim mjehurićima koje su pravile u vodi duginih boja igrale su se kao s loptama, kojima su se veselo dobacivale repovima i pokušavale ih zadržati u obliku duge sve dok ne prsnu. Golovi su im bili na svakom kraju duge, a samo vrataricе su smjele koristiti ruke. Nekad bi se u laguni istovremeno igralo tucet takvih igara i to je bio zbilja lijep prizor.

No kada bi se djeca pokušala uključiti u igru, morala su igrati sama, jer bi sirene istoga trena nestale. Međutim, možemo dokazati da su krišom promatrale uljeze, te da im nije bilo ispod časti od njih preuzeti i po koju ideju, jer je John uveo novi način udaranja mjehurića, glavom umjesto rukom, a sirene su to prihvatile. To je jedan od tragova koje je John ostavio u Nigdjezemskoj.

Bilo je također jako lijepo vidjeti djecu kako se odmaraju na hridi pola sata nakon ručka. Wendy je na tome inzistirala i to je morao baš biti pravi odmor, čak i ako je ručak bio

[18] U originalu: *Marooners Rock.* 'Maroons' su odbjegli crni robovi na Karibima koji su se po planinama i prašumama skrivali od svojih gospodara. Kasnije su se tako nazivali i mornari koje bi njihovi kapetani zbog pobune ili nekog drugog razloga kaznili tako da ih ostave same na nekom pustom otoku ili hridi, s malo hrane, i prepuste sudbini (*marooning*), a onda i "prokletnici" gusari općenito.

pretvaranje. I tako bi oni legli na sunce, na kojemu su njihova tijela blistala, dok bi ona sjela pored njih i trudila se izgledati važno.

Bio je to jedan baš takav dan i svi su bili na Prokletničkoj hridi. Hrid nije bila mnogo veća od njihovog velikog kreveta, a svi oni su dakako znali kako ne zauzeti mnogo prostora, pa su svi drijemali ili barem ležali zatvorenih očiju, te se povremeno štipkali kad su mislili da Wendy ne gleda. Ona je bila jako zaposlena krpanjem.

Dok je krpala, u laguni se dogodila promjena. Preko nje je preletio lagani drhtaj, sunce je nestalo, a preko vode su pale sjene, rashladivši je. Wendy više nije vidjela udjenuti konac u iglu, a kada je podigla glavu, laguna, koja je uvijek do sada bila jako veselo mjesto, činila joj se strašnom i neprijateljskom.

Nije, to je znala, još došla noć, nego je došlo nešto drugo što je tamno poput noći. Ne, još gore! Ništa nije došlo, nego je nešto poslalo taj drhtaj po moru kako bi najavilo da dolazi. Što bi to moglo biti?

U glavi su joj se počele rojiti sve priče koje je čula o Prokletničkoj hridi, koja se tako zvala zato što su kapetani tamo ostavljali mornare da se utope. Utopili bi se kada bi stigla plima, jer je tada stijena bila potopljena.

Naravno, trebala je odmah probuditi djecu. Ne samo zato što im se prikradalo nešto nepoznato, nego zato što za njih više nije bilo dobro da spavaju na stijeni koja se rashladila. Ali ona je bila mlada majka i to nije znala. Mislila je naprosto da se strogo treba držati pravila o pola sata odmora nakon ručka. I tako, premda ju je poklopio strah i premda je jedva čekala čuti muške glasove, nije ih probudila. Čak ni kada je čula prigušeni zvuk vesala, premda joj je srce bilo u petama, nije ih probudila. Stajala je nad njima, kako im ništa ne bi poremetilo san. Nije li to bilo baš hrabro od nje?

Dobro je po dječake bilo to što je među njima bio jedan koji je mogao nanjušiti opasnost čak i u snu. Petar se naglo ispravio, razbudio se u hipu poput psa i uz povik upozorenja probudio ostale.

Stajao je nepokretno, s jednom rukom na uhu.

"Gusari!", povikao je. Svi drugi su mu se približili. Na njegovom je licu zaigrao čudan smiješak, kojega je Wendy opazila i zadrhtala. Dok mu je na licu bio taj smiješak, nitko mu se nije usudio obratiti. Sve što su mogli bilo je spremno stajati i čekati zapovijed. I zapovijed je stigla, oštra i britka.

"Zaronite!"

Noge su bljesnule i u trenutku laguna se činila pustom. Prokletnička hrid je ostala osamljena, okružena prijetećim vodama, kao da je i nju samu kaznio neki kapetan.

Brod se približio. Bio je to gusarski čamac, u kojemu su bile tri osobe: Smee i Starkey, a treća je bila nitko drugi nego zarobljena Tigrasti Ljiljan. Ruke i noge su joj bile svezane i znala je kakva je sudbina čeka. Ostavit će je na stijeni i pustiti da se utopi, što je za svakog pripadnika njezinog naroda smrt gora od smrti od vatre ili mučenja, jer – zar u svetoj plemenskoj knjizi ne piše da ne postoji put do vječnih lovišta kroz vodu? Unatoč svemu, lice joj je bilo mirno. Ona je bila poglavičina kći, pa je morala i umrijeti kao poglavičina kći. To je tako.

Uhvatili su je kada se penjala na gusarski brod s nožem u zubima. Na brodu nije bilo straže, jer Kuka se hvalisao da samo vjetar od njegovog imena čuva brod u krugu od jedne milje. Sada će i njezina sudbina pomoći u tom čuvanju. Tom će se vjetru u noćima pridružiti još jedan vapaj.

U mraku što su ga sa sobom donijeli dva gusara nisu vidjeli hrid sve dok u nju nisu udarili.

"Šijaj, šeprtljo!", povikao je Smee svojim irskim naglaskom. "Stijena je tu. Sve što sada moramo je podići na nju ovu crvenokošku i ostaviti je da se utopi."

Samo je jedan brutalni trenutak bio dovoljan da lijepu djevojku ostave na stijeni. Ona je bila preponosna da bi im uzalud pružala otpor.

Sasvim blizu stijene, ali izvan pogleda, dvije su se glave ljuljale gore-dolje na valovima: Petrova i Wendyna. Wendy je plakala, jer je to bila prva tragedija koju je vidjela. Petar je vidio mnoge tragedije, ali ih je sve zaboravio. On je zapravo manje žalio Tigrastog Ljiljana od Wendy, ali kako su bila dvojica protiv nje same, to ga je razljutilo pa ju je odlučio spasiti. Najlakše bi bilo pričekati dok gusari odu, ali on nikada nije bio osoba koja bira najlakši način.

Nije postojalo skoro ništa što on nije mogao, pa je sada oponašao Kukin glas.

"Ehej tamo, vi šeprtlje", povikao je. Oponašao ga je savršeno.

"Kapetane!", rekli su gusari, gledajući jedan drugoga iznenađeno.

"Mora da je plivao iza nas", rekao je Starkey kada su ga uzalud pokušali potražiti.

"Stavljamo crvenokošku na stijenu", odgovorio je Smee.

"Oslobodite je", stigao je zapanjujući odgovor.

"Da je oslobodimo?"

"Da. Odrežite konopce i pustite je."

"Ali, kapetane..."

"Smjesta, jel čuješ!", povikao je Petar, "ili ću te nabiti na kuku!"

"Ovo je čudno", zinuo je Smee.

"Bolje da napravimo što kapetan zapovijeda", rekao je nervozno Starkey.

"Na zapovijed", rekao je Smee i prerezao konopce. Ona je smjesta poput jegulje kliznula između Starkeyevih nogu u vodu.

Naravno, Wendy je bila oduševljena Petrovom lukavošću, ali je znala da će i on sam biti oduševljen samim sobom, pa će najvjerojatnije zakukurikati i tako se odati, te je u trenu njezina ruka poletjela da mu prekrije usta. No zaustavila se usred tog čina, jer je preko lagune zazvonio povik "Vi u čamcu, ehej!", Kukinim glasom, no to ovoga puta nije izgovorio Petar.

Petar se možda i spremao zakukurikati, ali mu se umjesto toga lice skupilo i ispustilo zvižduk iznenađenja.

"Vi u čamcu, ehej!", opet se začuo glas.

Wendy je sada shvatila. Pravi je Kuka također bio u vodi.

Plivao je prema čamcu, a kako su njegovi ljudi svjetiljkom pokazivali put, brzo ih je sustigao. U svjetlu fenjera Wendy je vidjela kako mu se kuka zakačila za ogradu čamca. Vidjela je njegovo zlo crnoputo lice dok se, cijedeći se, dizao iz mora, pa je drščući od straha htjela otplivati, ali Petar nije želio uzmaknuti. On je gorio od života i bio prepun umišljenosti. "Zar ja nisam čudo, oh, ja sam čudo!", šapnuo joj je, a premda je i ona sama isto to mislila, bilo joj je drago da ga, zbog njegovog ugleda, nitko osim nje nije čuo.

Dao joj je znak da sluša.

Dva su gusara bili nestrpljivi doznati što im je to dovelo kapetana, ali on je samo sjeo, naslonivši glavu na kuku, u položaju duboke tuge.

"Kapetane, je li sve u redu?", pitali su ga zabrinuto, ali on je odgovorio samo dubokim uzdahom.

"On uzdiše", rekao je Smee.

"On opet uzdiše", rekao je Starkey.

"A evo je i treći put uzdahnuo", rekao je Smee.

Onda je konačno počeo bijesno govoriti.

"Igra je gotova", povikao je, "oni su dječaci pronašli majku."

Iako je umirala od straha, Wendy se nadimala od ponosa.

"O, crni dane!", povikao je Starkey.

"Što je to majka?", upitao je neznalica Smee.

Wendy se toliko zapanjila da je uskliknula: "On to ne zna!", pa je od tada na dalje uvijek mislila da bi, kada bi se moglo imati ljubimca gusara, baš Smee bio njezin.

Petar ju je povukao ispod vode, jer je Kuka poskočio i viknuo: "Što je to bilo?"

"Ja ništa nisam čuo", rekao je Starkey podižući fenjer iznad vode, ali kada su gusari pogledali, vidjeli su neobičan prizor. Bilo je to gnijezdo koje sam vam već spomenuo. Plutalo je po laguni, a na njemu je sjedila Nigdjeptica.

"Vidiš", rekao je Kuka odgovarajući na Smeeovo pitanje, "evo, to je majka. Kakav dobar primjer! Mora da je gnijezdo palo u vodu, ali hoće li majka napustiti svoja jaja? Neće!"

Glas mu se slomio, kao da se na trenutak prisjetio nevinih dana kada... ali je odmah kukom odgurnuo taj trenutak slabosti.

Snee je, jako zadivljen, zurio u pticu dok se gnijezdo pomalo udaljavalo, a sumnjičaviji Starkey je rekao: "Ako je ona majka, možda se ovuda mota da bi pomogla Petru."

Kuka se trgnuo. "Da", rekao je, "taj strah i mene progoni."

Iz potištenosti ga je trgnuo Smeeov oduševljeni glas.

"Kapetane", rekao je Smee, "mogli bismo oteti majku tih dječaka, pa neka bude naša majka?"

"To je kraljevski plan", povikao je Kuka, pa je sve u njegovom velebnom umu dobilo praktičniji oblik. "Zarobit ćemo djecu i odnijeti ih na brod. Dječake ćemo natjerati da hodaju po daski, a Wendy će biti naša majka."

Wendy se opet zaboravila.

"Nikada", povikala je i zaronila.

"Što je to bilo?"

No nisu mogli vidjeti ništa. Mislili su da je to bio list na vjetru. "Slažete li se, siledžije moje?", upitao je Kuka.

"Evo ruke", rekli su obadvojica.

"A evo i moje kuke. Zakunite se!"

Svi su se zakleli. Do tada su već stigli do stijene i Kuka se odjednom sjeti Tigrastog Ljiljana.

"Gdje je crvenokoška?", upitao je iznenada.

On je na trenutke imao razigrani smisao za humor, pa su njih dvojica pomislili da je ovo jedan od tih trenutaka.

"To je sređeno, kapetane", odgovorio mu je zadovoljno Smee, "pustili smo je."

"Pustili ste je!?", povikao je Kuka.

"Na vašu zapovijed", zamucao je vođa palube.

"Doviknuli ste nam preko vode da je pustimo", rekao je Starkey.

"Sumpora mu i žuči", zagrmio je Kuka, "tko ovdje koga vuče za nos?" Lice mu je pocrnilo od bijesa, ali je vidio da oni vjeruju u to što govore, što ga je zaprepastilo. "Dečki", rekao je lagano se tresući, "ja nisam izdao takvu zapovijed."

"To je neki zloduh", rekao je Smee, a sva su se trojica uzvrpoljili od nelagode. Kuka je podigao glas, ali u njemu se osjećalo drhtanje.

"O, duše, koji noćas opsjedaš ovu mračnu lagunu", povikao je, "čuješ li me?"

Dakako, Petar je trebao šutjeti, ali naravno da nije. Odmah je odgovorio Kukinim glasom:

"Vrag mu sreću, čujem te!"

U tom uzvišenom trenutku Kuka nije problijedio, čak ni na podbratku, ali su se Smee i Starkey prestrašeno stisnuli jedan uz drugoga od straha.

"Tko si ti, stranče? Govori!", naredio je Kuka.

"Ja sam James Kuka", odgovorio je glas, "kapetan Jolly Rogera[19]."

"Ne, nisi, nisi", urlao je Kuka promuklo.

"Sumpora mu i žuči", odgovorio je glas, "reci to još jednom i nabit ću te na sidro!"

Kuka je pokušao na umiljatiji način. "Ako si ti Kuka", rekao je skoro ponizno, "onda dođi i reci mi tko sam ja?"

"Bakalar", odgovorio je glas, "samo bakalar!"

"Bakalar!", Kuka je ponovio šuplje poput jeke, i baš se tada, ne ranije nego tek tada, njegov ponosni duh slomio. Vidio je kako se njegovi ljudi odmiču od njega.

"Zar nam je cijelo ovo vrijeme kapetan bio bakalar?", promrmljali su. "To je ponižavajuće za naš ponos."

Bili su poput pasa koji su se okrenuli protiv gospodara, ali on se, unatoč tragičnoj situaciji u kojoj se našao, na njih jedva obazirao. Da bi se suprotstavio takvim strašnim dokazima, nije mu trebala njihova vjera, nego njegova vlastita vjera. Osjetio je kako mu njegovo vlastito ja izmiče iz ruku. "Nemoj me napustiti, gade", promuklo mu je šapnuo.

U njegovoj je mračnoj prirodi bila nekakva ženska crta, baš kao i kod svih velikih gusara, koja mu je ponekad omogućavala da predosjeti neke stvari. Odjednom je pokušao s igrom pogađanja.

"Kuko", zazvao je, "imaš li ti drugi glas?"

Petar nikada nije mogao odoljeti igri, pa je bezbrižno odgovorio vlastitim glasom: "Imam."

"A drugo ime?"

"Da, da."

"Biljka?", upitao je Kuka.

"Ne."

"Nešto neživo?"

[19] *Jolly Roger*, kako se zove Kukin brod, zapravo je naziv za gusarsku zastavu s mrtvačkom glavom i dvjema ukrštenim kostima.

"Ne."

"Životinja?"

"Da."

"Čovjek?"

"Ne!" Ovaj je odgovor prezrivo zazvonio.

"Dječak?"

"Da."

"Običan dječak?"

"Ne!"

"Neobičan dječak?"

Na Wendyn užas, odgovor koji je sada zazvonio bio je: "Da."

"Jesi li u Engleskoj?"

"Ne."

"Jesi li ovdje?"

"Da."

Kuka je bio potpuno zbunjen. "Pitajte ga i vi neko pitanje", rekao je ostalima brišući znojne obrve.

Smee se zamislio. "Ne mogu se ničeg sjetiti", rekao je sa žaljenjem.

"Ne možeš pogoditi, ne možeš pogoditi!", zakukurikao je Petar. "Predaješ se?"

Dakako, u svojem se ponosu previše zanio igrom, pa su zlikovci uvidjeli svoju priliku.

"Da, da", nestrpljivo su odgovorili.

"Dobro, onda", povikao je, "ja sam Petar Pan."

Pan!

U istom se trenutku Kuka sabrao, a Smee i Starkey opet su bili njegovi vjerni pobočnici.

"Sad ga imamo", zaurlao je Kuka. "U vodu, Smee. Starkey, pazi čamac. Uhvatite ga živa ili mrtva!"

Poskakivao je dok je to govorio, a istovremeno se začuo i veseli Petrov glas.

"Jeste li spremni, dečki?"

"Da, da", začulo se iz različitih dijelova lagune.

"Onda navalite na gusare!"

Bitka je bila kratka i oštra. Prvi koji je pustio krv bio je John, koji se hrabro uspeo na čamac i držao Starkeya. Razvila se žestoka borba, u kojoj su gusaru iz ruku iščupali sabljicu. On se bacio preko ruba broda, a John je skočio za njim. Čamac je otplutao.

Tu i tamo neka bi glava izronila iz vode, pa bi se vidio bljesak čelika za kojim bi uslijedio krik ili poklič. U svoj toj zbrci neki su udarali i po svojima. Smeeov Vadičep pogodio je Bezubog u četvrto rebro, ali je i njega zarezao Kovrčavko. Nešto dalje od hridi Starkey je žestoko pritisnuo Mrvicu i blizance.

Gdje je sve to vrijeme bio Petar? Tražio je veću lovinu.

Svi su drugi dječaci bili hrabri, pa ih se ne smije optuživati što su ustuknuli pred gusarskim kapetanom. Njegova je željezna pandža oko njega napravila krug mrtve vode, iz koje su svi bježali poput preplašenih ribica.

No bio je tu netko tko ga se nije bojao, netko tko je bio spreman ući u taj krug.

Začudo, nisu se susreli u vodi. Kuka se popeo na hrid da uhvati daha, a u istom tom času Petar se popeo sa suprotne strane. Hrid je bila skliska poput lopte, pa su više puzali nego se penjali. Ni jedan nije znao da onaj drugi dolazi. Obojica su tražeći oslonac napipali jedan drugome ruku. Iznenađeno su podigli glave. Lica su im se skoro dodirivala, i tako su se našli.

Neki od najvećih junaka priznali su da su trenutak prije nego što su navalili na neprijatelja osjetili mučninu u želucu. Da se to u tom času dogodilo Petru, ja bih priznao. Na koncu, bio je to jedini čovjek kojega se bojao i kapetan Cook. Ali Petar nije osjetio mučninu, osjećao je samo jedno, radost, te je s veseljem zaškripao svojim lijepim zubima. Brzo poput misli zgrabio je nož iz Kukinog pojasa i mislio ga je zarinuti natrag, kada je opazio da stoji na hridi na višem položaju od svog neprijatelja. To ne bi bila poštena borba. Dao je gusaru ruku da mu pomogne da se popne.

I tada ga je Kuka ugrizao.

Petra nije toliko ošamutila bol, nego takav nepošteni postupak. Zbog toga je postao posve bespomoćan. Mogao je samo užasnuto gledati. Svako dijete ovako reagira kad se prvi put s njim postupi nepošteno. Smatra da od svakoga kome se približi ima pravo na poštenje. Nakon što ste prema njemu bili nepošteni, možda će vas opet voljeti, ali to više nikad neće biti onaj isti dječak. Nitko nikada nije prešao preko prvog nepoštenja: nitko osim Petra. Često se s njim susretao, ali bi ga svaki put zaboravio. Mislim da je to bila najvažnija razlika između njega i svih drugih.

Zato je i ovaj put za njega bilo kao da je prvi put, pa je mogao samo bespomoćno zuriti. Željezna ruka ga je dvaput ogrebla.

Nekoliko trenutaka kasnije drugi su dječaci vidjeli kako Kuka u vodi bjesomučno mlati rukama plivajući prema brodu. Na njegovom gadnom licu više nije bilo ushićenja, nego samo bijeli strah, jer ga je za petama gonio krokodil. U nekim drugim uobičajenim okolnostima dječaci bi zaplivali za njima i klicali, ali sada ih je obuzela nelagoda jer su izgubili i Petra i Wendy, pa su tragajući za njima pročešljavali cijelu lagunu i dozivali ih. Pronašli su čamac i u njemu se uputili kući, vičući: "Petre, Wendy", ali nije bilo odgovora, osim podrugljivog smijeha sirena. "Sigurno plivaju natrag ili lete", zaključili su dječaci. Nisu bili jako uzrujani jer su u Petra beskrajno vjerovali. Poput pravih dječaka smijuljili su se što će zakasniti na spavanje, a za to će kriva biti majka Wendy!

Kada su im glasovi zamrli u daljini, nad lagunom je zavladala hladna tišina, a onda se začuo slabašni krik:

"Upomoć, upomoć!"

Dvije male prilike udarale su o hrid. Djevojčica se onesvijestila i ležala je na dječakovom ramenu. Zadnjim snagama Petar ju je podigao na stijenu, a onda legao pored nje. Premda se i on onesvijestio, opazio je da se voda podiže. Znao je da će se uskoro utopiti, ali više ništa nije mogao.

Dok su ležali jedno pored drugog, jedna je sirena uhvatila Wendy za noge i počela je nježno vući u vodu. Petar se, osjetivši kako je skliznula, naglo prenuo, točno u zadnji čas da je povuče natrag. Ali morao joj je reći istinu.

"Na stijeni smo, Wendy", rekao je, "ali ona postaje sve manja. Uskoro će je posve prekriti voda."

Ona čak ni sada ništa nije razumjela.

"Moramo ići", rekla je, gotovo vedro.

"Da", odgovorio je on slabašno.

"Hoćemo li plivati ili letjeti, Petre?"

Morao joj je reći.

"Misliš da možeš plivati ili letjeti sve do otoka, Wendy, bez moje pomoći?"

Morala je priznati da je preumorna.

On je zajecao.

"Što je?", upitala je, odjednom za njega zabrinuta.

"Ne mogu ti pomoći, Wendy. Kuka me je ranio. Ne mogu ni letjeti ni plivati."

"Misliš, oboje ćemo se utopiti?"

"Pogledaj kako voda raste."

Oboje su stavili ruke preko očiju da ne bi gledali. Mislili su da ih uskoro više neće biti. Dok su tako sjedili, nešto se očešalo o Petra lagano poput poljupca i tamo ostalo, kao da stidljivo kaže: "Mogu li ja biti od kakve pomoći?"

Bio je to rep zmaja kojega je Michael napravio prije nekoliko dana. Istrgnuo se iz njegovih ruku i odletio.

"Michaelov zmaj", rekao je Petar nezainteresirano, ali već u sljedećem trenutku ščepao je rep i povukao zmaja prema sebi.

"Podigao je Michaela od zemlje", povikao je, "zašto ne bi podigao i tebe?"

"Nas oboje!"

"Ne može podići dvoje. Michael i Kovrčavko su pokušali."

"Hajde da izvlačimo slamke", rekla je Wendy hrabro.

"Ti si dama. Nikad!" Već je oko nje privezao rep. Ona ga je zgrabila. Odbila je ići bez njega. Ali uz "Zbogom, Wendy", on ju je gurnuo s hridi i za nekoliko trenutaka nestala mu je iz vida. Petar je bio sam u laguni.

Stijena je sada bila sasvim mala. Uskoro će biti potopljena. Blijede zrake svjetla šuljale su se po vodi i tu i tamo mogao se čuti zvuk koji je istovremeno bio najmilozvučniji i najtužniji zvuk na svijetu: sirensko dozivanje mjeseca.

Petar nije bio poput drugih dječaka, ali se sada i on uplašio. Kroz njega je prostrujala jeza, slična onom drhtaju koji je bio prešao preko mora, ali na moru jedan drhtaj slijedi za drugim dok ih ne bude na stotine, a Petar je osjetio samo jedan. U sljedećem je času opet stajao uspravno na hridi, sa svojim smiješkom na licu i s bubnjem koji mu je bubnjao u prsima. Govorio je: "Smrt će biti strašno velika pustolovina!"

Poglavlje 9: Nigdjeptica

Zadnje što je Petar čuo prije nego što je ostao posve sam bio je zvuk sirena koje su se jedna po jedna povlačile u svoje spavaonice pod morem. Bio je predaleko da bi čuo kako se njihova vrata zatvaraju, ali sva vrata u koraljnim pećinama gdje one žive imaju malo zvonce koje zazvoni kada se otvaraju ili zatvaraju (kao u svim boljim kućama na kopnu), i on je čuo ta zvonca.

Voda je ravnomjerno rasla sve dok mu nije počela grickati noge. Da bi mu prošlo vrijeme dok ga voda konačno ne proguta, gledao je u jedinu stvar koja se mogla vidjeti u laguni. Mislio je da je to nekakav komad plutajućeg papira, možda kakav dio zmaja, te se u dokolici pitao koliko će mu vremena trebati da dopluta do obale.

Zamijetio je sada da se ta neobična stvar bez sumnje po laguni kreće s nekom svrhom, jer se opirala plimi, što joj je ponekad i uspijevalo; a kada joj je konačno uspjelo, Petar, uvijek naklonjen slabijoj strani, nije mogao prestati pljeskati. Bio je to doista osobit komad papira.

To zapravo nije bio komad papira, bila je to Nigdjeptica, koja je očajnički pokušavala sa svojim gnijezdom doći do Petra. Koristeći se krilima, onako kako je to naučila otkad joj je gnijezdo upalo u vodu, mogla je donekle upravljati svojim čudnim plovilom, ali dok ju je Petar prepoznao bila je već jako iscrpljena. Došla ga je spasiti, dati mu svoje gnijezdo, premda su u njemu bila jaja. Doista se čudim toj ptici, jer iako je on bio dobar prema njoj, ponekad ju je i gnjavio. Mogu pretpostaviti samo to da je, baš kao gospođa Darling i ostali, bila očarana time što je imao sve mliječne zube.

Doviknula mu je zbog čega je došla, a on ju je upitao što tu radi. No, naravno, nitko od njih dvoje, nije razumio jezik onoga drugoga. U izmišljenim pričama ljudi mogu slobodno govoriti s pticama, a i meni je došlo da poželim da je i ovo jedna takva priča i kažem da je Petar nešto pametno odgovorio Nigdjeptici. No, istina je najbolja, a ja vam želim ispričati samo ono što se zbilja dogodilo. Dakle, ne samo da jedno drugo nisu mogli razumjeti, nego su i sasvim zaboravili na ponašanje.

"Uđi-u-gni-je-zdo", viknula je ptica, govoreći polako i razgovijetno koliko je god mogla, "a-on-da-mo-žeš-ot-plu-ta-ti-do-o-ba-le, a-ja-sam-pre-u-mor-na-da-do-đem-bli-že pa-mo--raš-po-ku-ša-ti do-pli-va-ti-do-nje-ga."

"Što to kvačeš?", odgovorio je Petar. "Zašto ne pustiš gnijezdo da pluta kao obično?"

"Uđi-u-gni-je-zdo", rekla je ptica i sve još jednom ponovila.

Tada je i Petar pokušao polako i razgovijetno.

"Što-to-kva-češ?", i tako dalje.

Nigdjeptica je sada već počela gubiti živce. One inače imaju nezgodnu narav.

"Ti praznoglavi gusane", vrisnula je. "Zašto ne napraviš što ti govorim?"

Petar je osjetio da ga naziva kojekakvim imenima, pa joj je zažareno odgovorio istom mjerom:

"I ti si isto!"

A onda su, neobično, oboje dreknuli istu stvar:

"Zaveži!"

"Zaveži!"

Ptica je svejedno bila odlučna spasiti ga ako može, pa je zadnjim snažnim naporom potjerala gnijezdo prema hridi. Onda je poletjela, ostavivši svoja jaja, kako bi mu napokon pojasnila što misli.

On je tada napokon shvatio, pa je ščepao gnijezdo i mahnuo ptici u znak zahvalnosti, dok je ona lepršala iznad njega. Nije, međutim, ostala tu u blizini u zraku zato da bi primila njegovu zahvalu, nego zato da vidi što je napravio s njezinim jajima.

Bila su dva velika bijela jaja. Petar ih je uzeo i proučavao. Ptica je prekrila lice krilima da ne vidi njihov kraj, ali se nije mogla suzdržati da proviri kroz perje.

Ne sjećam se jesam li vam rekao da je na hridi bila jedna daska iz bačve, koju su tamo davno donijeli neki pirati kako bi njome označili mjesto gdje su zakopali blago. Djeca su bila pronašla sjajnu škrinju, a kad su bili dobro raspoloženi bacali su zlatnike, dijamante, bisere i dukate od osam reala galebovima, koji bi na njih navalili kao na hranu, a onda odletjeli, bijesni zbog podle prevare. Daska je još uvijek bila tamo, a na nju je Starkey objesio svoj duboki mornarski šešir, nepromočiv i sa širokim obodom. Petar je stavio jaja u taj šešir i spustio ga u lagunu. Dobro je plovio.

Nigdjeptica je odjednom vidjela što on namjerava pa mu je kliknula u znak oduševljenja. Petar joj je zakukurikao u znak slaganja. Onda je ušao u gnijezdo, zabio u njega dasku kao jarbol, a svoju košulju objesio kao jedro. U istom je trenutku ptica sletjela na šešir i još jednom udobno sjela na svoja jaja. Otplutala je u jednom smjeru, a on je krenuo u suprotnom smjeru. Oboje su veselo zaklicali.

Naravno, kada je Petar pristao, izvukao je svoju 'barku' na mjesto gdje je ptica lako može pronaći. No šešir je bio toliko dobar da je ona potpuno zaboravila na gnijezdo, koje je plutalo dok se nije raspalo u komadiće. Starkey je često dolazio na obalu u laguni i s mnogo gorčine gledao pticu kako sjedi na njegovom šeširu. Budući da je više nećemo viđati, vrijedno je ovdje spomenuti da sve Nigdjeptice svoja gnijezda sada grade upravo u tom obliku, sa širokim obodom na kojega mladi mogu izaći uhvatiti malo zraka.

Kad je Petar stigao do podzemnog doma, zavladalo je veliko veselje, a stigao je gotovo istovremeno kad i Wendy, koju je zmaj nosio ovamo i onamo. Svi su dječaci imali nešto za ispričati o svojim pustolovinama, ali je za sve najveća pustolovina bilo to što su nekoliko sati zakasnili na spavanje. Zbog toga su se toliko napuhali da su se na razne načine izmotavali ne bi li ostali budni još duže. Na primjer, tražili su zavoje. No Wendy se, premda je slavila što su svi opet kod kuće živi i zdravi, zgrozila što je toliko kasno, pa je povikala: "U krevet, u krevet!", glasom kojega se moralo poslušati. Sljedećeg dana, međutim, bila je užasno blaga, svima je podijelila zavoje, pa su se oni igrali do vremena za spavanje tako da su naokolo šepali i ruke držali u povezu oko vrata.

Poglavlje 10: Sretni dom

Jedna važna posljedica okršaja u laguni bilo je to što su im zbog njega crvenokošci postali prijatelji. Petar je spasio Tigrastog Ljiljana od strašne sudbine, pa sad nije bilo ničeg što ona i njezini hrabri ratnici ne bi učinili za njega. Cijelu bi noć sjedili iznad njihove podzemne kuće, držeći stražu i iščekujući veliki napad gusara, koji se očito nije mogao još dugo odlagati. Čak su i po danu bili u blizini, pušili lule mira i izgledali kao da čekaju kakvu poslasticu.

Petra su nazvali Veliki Bijeli Otac, padajući ničice pred njim, a njemu se to strašno sviđalo, tako da to zapravo za njega zapravo i nije bilo dobro.

"Velikom Bijelom Ocu", rekao bi im on nadimajući se dok su mu oni puzali pod nogama, "drago je što vidi da ratnici Piccaninny brane njegov vigvam od gusara!"

"Ja, Tigrasti Ljiljan", odgovorilo bi mu to ljupko stvorenje, "Petar Pan me spasiti, ja njegov prijatelj. Ja ne dati gusari naude njemu."

Bila je previše lijepa da bi mu se ovako ulagivala, ali Petar je mislio da je to zaslužio, pa bi joj blagonaklono odgovorio: "Dobro je. Petar Pan je rekao."

Svaki put kada bi izgovorio: "Petar Pan je rekao", to je značilo da oni sada moraju ušutjeti, a oni bi to poniznog duha i prihvatili. No prema ostalim dječacima nisu iskazivali ni približno takvo poštovanje, smatrali su ih samo običnim ratnicima. Rekli bi im: "Kako ti?" ili nešto slično, a ono što je dječake ljutilo bilo je to što se činilo da Petar misli da je to u redu.

Wendy je krišom s njima malo suosjećala, ali je bila previše odana domaćica da bi slušala bilo kakve prigovore protiv oca. "Otac zna najbolje", uvijek bi govorila, bez obzira kakvo je njezino mišljenje zapravo bilo. Njezino je mišljenje bilo i to da je crvenokošci ne bi smjeli zvati 'skvo'.

Došli smo sada do noći koja će među njima postati poznata kao 'noć nad noćima', zbog pustolovina koje je donijela i njihovog ishoda. Taj je dan, kao da tiho prikuplja svoje snage, bio gotovo nezanimljiv, a crvenokošci su umotani u svoje pokrivače već bili na svojim mjestima iznad podzemnog doma, dok su djeca dolje jela večeru, svi osim Petra koji je izašao vani da dozna koliko je sati. Vrijeme se na otoku moglo doznati tako da se pronađe krokodila, pa se onda ostane u njegovoj blizini dok sat ne zakuca.

Večera se taj put sastojala od zamišljenog čaja, a oni su sjeli oko stola i pohlepno ga ispijali. I doista, uz njihovo čavrljanje i tužakanje, buka je, kako je Wendy rekla, bila stvarno zaglušujuća. Da pojasnimo, njoj buka nije smetala, ali naprosto nije htjela da grabe stvari, a onda se izmotavaju da je to zato što im je Bezubi gurnuo lakat. Postojalo je strogo pravilo da za vrijeme obroka nikad ne smiju uzvraćati udarce, nego da se slučaj treba prijaviti Wendy tako što se pristojno podigne ruka i kaže: "Žalim se na to i to". No obično se događalo da su ili to zaboravljali ili pak to previše radili.

"Tišina!", povikala je Wendy kada im je dvadeseti put rekla da ne mogu svi govoriti u isti čas. "Je li tvoja šalica prazna, Mrvice, ljubavi?"

"Nije skroz prazna, mama", rekao je Mrvica, nakon što je pogledao u zamišljenu šalicu.

"On još nije ni počeo piti svoje mlijeko", umiješao se Gospodičić.

To je bilo tužakanje, pa je Mrvica odmah iskoristio priliku.

"Žalim se na Gospodičića", spremno je povikao.

John je, međutim, bio prvi podigao ruku.

"Dobro, John?"

"Smijem li sjesti u Petrovu stolicu, jer njega nema?"

"Sjesti u očevu stolicu, Johne!", Wendy je bila šokirana. "Naravno da ne!"

"On nije zapravo naš otac", odgovorio je John. "On čak nije niti znao što otac radi dok mu ja nisam pokazao."

To je bilo prigovaranje. "Žalimo se na Johna", povikali su blizanci.

Bezubi je podigao ruku. On je od svih bio najpovučeniji, ustvari je jedini među njima bio povučen, pa je Wendy prema njemu bila posebno pažljiva.

"Pretpostavljam", rekao je Bezubi sramežljivo, "da ja ne bih mogao biti otac?"

"Ne, Bezubi."

Jednom kada bi započeo, što nije bilo jako često, Bezubi je uvijek budalasto nastavljao.

"Ako ne mogu biti otac", rekao je teško, "pretpostavljam, Michael, da mi ti nećeš dopustiti da budem beba?"

"Neću", odbrusio mu je Michael. On je već bio u svojoj košari.

"Ako ne mogu biti beba", rekao je Bezubi, govoreći sve teže i teže i teže, "mislite li da bih mogao biti blizanac?"

"Ne, nikako ne", odgovorili su blizanci, "jako je teško biti blizanac."

"Pa kada ne mogu biti ništa važno", rekao je Bezubi, "želi li netko od vas da mu pokažem jedan trik?"

"Ne", svi su odgovorili.

Onda je konačno stao. "Nisam se zapravo ni nadao", rekao je.

Ostali su odmah nastavili grozno tužakanje.

"Mrvica kašlje za stolom."

"Blizanci su počeli jesti kolače od sira."

"Kovrčavko je uzeo i maslac i med."

"Gospodičić govori punim ustima."

"Žalim se na blizance."

"Žalim se na Kovrčavka."

"Žalim se na Gospodičića."

"O, Bože, o Bože", viknula je Wendy, "sigurna sam ponekad da se usidjelicama ima na čemu zavidjeti."

Rekla im je da počiste i sjela uz svoju košaru, prepunu čarapa i hlača na kojima su baš sva koljena po običaju imala rupu.

"Wendy", prosvjedovao je Michael, "ja sam prevelik za kolijevku."

"Netko mora biti u kolijevci", rekla je gotovo kiselo, "a ti si najmanji. Kolijevka je u svakoj kući jako topla stvar."

Dok je šivala, oni su se oko nje igrali; prekrasna skupina sretnih lica i rasplesanih ruku i nogu, koje je osvjetljavala romantična vatra. Taj je prizor postao posve uobičajen u podzemnom domu, ali ga mi sada gledamo posljednji put.

Odozgo su se začuli koraci, a Wendy ih je, to budite sigurni, prva prepoznala.

"Djeco, čujem očeve korake. On voli kada ga dočekate na vratima."

Crvenokošci su gore puzali pred Petrom.

"Pažljivo stražarite, ratnici. Rekao sam!"

A onda, kao i toliko puta ranije, vesela su ga djeca izvukla iz njegovog stabla. Kao i toliko puta ranije – ali nikad više!

Dječacima je donio orahe, a Wendy točno vrijeme.

"Petre, samo ćeš ih razmaziti, znaš", Wendy se smijuljila.

"Ah, stara gospođo", rekao je Petar i objesio svoj pištolj.

"Ja sam mu rekao da se majke zove 'stara gospođo'", Michael je šapnuo Kovrčavku.

"Žalim se na Michaela", rekao je odmah Kovrčavko.

Prvi je blizanac došao Petru: "Oče, želimo plesati."

"Pa otpleši, mali moj", rekao je Petar koji je bio dobre volje.

"Ali mi želimo da i ti plešeš."

Petar je doista među njima bio najbolji plesač, ali se pravio da je šokiran.

"Ja? Moje stare kosti će škripati!"

"I mama isto."

"Što?", viknula je Wendy. "Majka s toliko djece, pa da pleše!"

"Ali subota je uvečer", dodvoravao se Mrvica.

Nije zapravo bila subota navečer; zapravo je mogla biti, jer su oni već odavno prestali brojati dane. No svaki put kada su poželjeli raditi nešto posebno rekli bi da je subota uvečer, pa bi onda to i radili.

"Naravno da je subota uvečer, Petre", rekla je Wendy popuštajući.

"Ljudi naših godina, Wendy!"

"Ali samo za naše potomstvo."

"Istina, istina."

I tako su im rekli da mogu plesati, ali da svi prvo moraju obući svoje noćne košuljice.

"Ah, stara gospođo", rekao je Petar postrance Wendy, grijući se pokraj vatre i gledajući je odozgo, jer je ona sjela i krpala petu na čarapi, "ništa nije ljepše nego kada navečer, kad su dnevni poslovi gotovi, ti i ja zajedno odmaramo pokraj vatre dok su maleni oko nas."

"Slatko je, Petre, zar ne?", rekla je Wendy puna zadovoljstva. "Petre, mislim da Kovrčavko ima tvoj nos."

"Michael sve više sliči na tebe."

Prišla mu je i stavila mu ruku na rame.

"Petre, dragi"; rekla je, "s toliko velikom obitelji, dakako, više nisam što sam nekad bila, ali ti me nikad ne bi mijenjao, zar ne?"

"Ne, Wendy."

On sigurno nije htio ništa mijenjati, ali ju je pogledao s nelagodom, trepćući, znate, poput nekoga tko nije siguran je li budan ili spava.

"Što je, Petre?"

"Baš sam razmišljao", rekao je on malo uplašeno, "ovo je samo pretvaranje, zar ne? To da sam im ja otac?"

"O, da", rekla je Wendy izvještačeno.

"Vidiš", nastavio je on kao da se ispričava, "izgledao bih baš star kada bi im bio pravi otac."

"Ali oni jesu naši, Petre, tvoji i moji."

"Ali ne zapravo, Wendy?", upitao je zabrinuto.

"Ne ako to ne želiš", odgovorila mu je, pa je jasno začula njegov uzdah olakšanja. "Petre", upitala je, pokušavajući govoriti čvrsto, "kakvi su točno tvoji osjećaji prema meni?"

"Osjećaji odanog sina, Wendy."

"To sam i mislila", rekla je ona i otišla sama sjesti na drugi kraj sobe.

"Ti si tako čudna"; rekao je, iskreno zbunjen, "a i Tigrasti Ljiljan je ista takva. Ona mi nešto želi biti, ali kaže da mi ne želi biti majka."

"Ne, naravno, to nije to", odgovorila je Wendy naglašavajući svaku riječ. Sada znamo zašto je prema crvenokošcima gajila tolike predrasude.

"Onda što je?"

"Ne priliči jednoj dami da o tome govori."

"O, pa dobro", rekao je Petar malo opareno. "Možda će mi Zvončica reći."

"O, da, Zvončica će ti reći", odvratila je s prezirom. "Ona je jedno raspušteno jadno stvorenje."

Sada je Zvončica, koja je bila u svojoj sobi i prisluškivala, procijedila nešto bezobrazno.

"Kaže da je ponosna što je raspuštena", preveo je Petar.

Odmah mu je nešto palo na um. "Možda Zvončica želi biti moja majka?"

"Ti glupo magare!", viknula je Zvončica bijesno.

To je govorila tako često da Wendy nije trebao prijevod.

"Skoro da se s njom slažem", odbrusila je Wendy. Fina Wendy, pa tako govori! Ali bila je već jako izazvana i uopće nije znala što će se dogoditi još iste te večeri. Da je znala, ne bi bila tako odbrusila.

Nitko od njih ništa nije znao. Možda je i bolje ne znati. Njihovo neznanje omogućilo im je još jedan veseli sat, a kako je to bio njihov zadnji sat na otoku, radujmo se što je u njemu bilo još šezdeset veselih minuta. Pjevali su i plesali u svojim noćnim košuljicama. Bila je to toliko dražesna, ali i jezovita pjesma, u kojoj su se pretvarali da se plaše svojih vlastitih sjena, a pri tome su pomalo i slutili da će se na njih uskoro spustiti sjene pred kojima će ustuknuti u pravom strahu. Ples je bio tako bučan i veseo, a oni su jedan drugoga nosili u krevet i iz kreveta! Bila je to više borba jastucima nego ples, a kada je završio, jastuci su inzistirali na još jednom plesu, poput plesnih partnera koji znaju da se možda nikad više neće sresti. Pričali su priče, dok nije došlo vrijeme za Wendynu završnu priču za lakunoć. Čak je i Mrvica te večeri pokušao ispričati priču, ali je početak bio tako strahovito dosadan da je prestrašio ne samo druge nego i njega, pa je sretno rekao:

"Da, početak je dosadan. Kažem, hajdemo se pretvarati da je ovo kraj."

I onda su konačno svi otišli u krevet kako bi poslušali Wendynu priču, priču koju su najviše voljeli, priču koju je Petar mrzio. Obično bi kada bi ona počela pričati tu priču on izašao iz sobe ili stavio ruke na uši, a da je napravio bilo što od toga dvoga i ovoga puta, oni bi možda još uvijek bili na otoku. Ali večeras je ostao na svojoj stolici, i vidjet ćemo što se dogodilo.

Poglavlje 11: Wendyna priča

"Slušajte sad", rekla je Wendy krenuvši sa svojom pričom, dok joj je Michael bio pod nogama a sedam dječaka u krevetu. "Bio jednom jedan gospodin..."

"Ja bih radije da je bila dama", rekao je Kovrčavko.

"Ja bih htio da je bio bijeli štakor", rekao je Gospodičić.

"Tišina!", upozorila ih je njihova majka. "Bila je također i dama, i..."

"O, mama", povikao je prvi blizanac, "misliš da je također bila i dama, zar ne? Nije mrtva, zar ne?"

"O, ne."

"Strašno mi je drago što nije mrtva", rekao je Bezubi. "Je li i tebi drago, Johne?"

"Naravno da jest."

"Je li tebi drago, Gospodičiću?"

"Jako."

"Je li vama drago, Blizanci?"

"Drago nam je."

"O, Bože", uzdahnula je Wendy.

"Malo manje galame tamo", javio se Petar, tražeći od nje da igra pošteno, bez obzira koliko zvjerska priča bila po njegovom mišljenju.

"Ime tog gospodina", nastavila je Wendy, "bilo je gospodin Darling, a njezino ime je bilo gospođa Darling."

"Ja sam ih poznavao", rekao je John da bi ozlovoljio ostale.

"I ja mislim da sam ih poznavao", rekao je Michael posve nesiguran.

"Bili su vjenčani, znate", objasnila je Wendy, "i što mislite da su imali?"

"Bijele štakore", povikao je Gospodičić, zanesen.

"Ne."

"Jako je zagonetno", rekao je Bezubi, koji je priču znao po svom srcu.

"Tiho, Bezubi. Imali su tri potomka."

"Što je potomak?"

"Pa, ti si potomak, Blizanac."

"Jesi li čuo ovo, Johne? Ja sam potomak."

"Potomci su samo djeca", rekao je John.

"O, Bože, o Bože", uzdahnula je Wendy. "I to su troje djece imali vjernu dadilju koja se zvala Nana, ali gospodin Darling se na nju ljutio i privezao je lancem u dvorištu, pa su sva djeca odletjela."

"To je strašno dobra priča", rekao je Čovječuljak.

"Odletjeli su", nastavila je Wendy, "u Nigdjezemsku, tamo gdje žive izgubljena djeca."

"I mislio sam da je tako", uletio je Kovrčavko uzbuđeno. "Nisam znao kako priča ide, ali sam mislio da su baš to učinili!"

"O, Wendy", viknuo je Bezubi, "jedno od izgubljene djece zvalo se Bezubi?"

"Da."

"Ja sam u priči. Hura! Ja sam u priči, Gospodičiću!"

"Tiho! Sada želim da razmislite o osjećajima nesretnih roditelja kojima su sva djeca odletjela."

"O-o!", svi su zajecali, premda za osjećaje nesretnih roditelja nisu ni trunke marili.

"Pomislite na prazne krevete!"

"O-o!"

"Jako tužno", rekao je prvi blizanac veselo.

"Ne vidim kako ovo može imati sretan kraj", rekao je drugi blizanac. "A ti, Gospodičiću?"

"Jako sam zabrinut."

"Da znate koliko je velika majčinska ljubav", Wendy im je rekla pobjedonosno, "ne biste se bojali." Sada je došla do onog dijela kojeg je Petar mrzio.

"Ja volim majčinsku ljubav", rekao je Bezubi udarajući Gospodičića jastukom. "Voliš li ti majčinsku ljubav, Gospodičiću?"

"Itekako volim", odgovorio je Gospodičić vračajući udarac.

"Vidite", rekla je Wendy zadovoljno, "naša je junakinja znala da će majka uvijek ostaviti otvoren prozor da bi se njezina djeca mogla kroz njega vratiti. I tako su oni bili daleko godinama i godinama, i dobro su se zabavljali."

"Jesu li se ikad vratili?"

"Sada ćemo", rekla je Wendy, trudeći se koliko je god mogla, "zaviriti malo u budućnost", a svi su se oni nagnuli na način koji olakšava virenje u budućnost. "Prohujale su godine. I tko je sada ova elegantna dama neodređenih godina koja je osvanula na londonskoj željezničkoj stanici?"

"O, Wendy, tko je ona?", viknuo je Gospodičić, sav uzbuđen zato što nije znao.

"Može li biti... da... ne... to je... lijepa Wendy!"

"Oh!"

"A tko su dvije otmjene i naočite pojave pored nje, sada odrasli ljudi? Mogu li to biti John i Michael? Da, to su oni!"

"Oh!"

"'Vidite, draga braćo', reče Wendy pokazujući prema gore, 'prozor tamo još stoji otvoren. Ah, sada smo nagrađeni za našu duboku vjeru u majčinsku ljubav.' I onda su odletjeli kod svojih mame i tate, i nijedna olovka ne može opisati taj sretni prizor, na kojega ćemo navući zastor."

To je bila ta priča, i svi su njome bili zadovoljni, baš kao i sama pripovjedačica. Sve je, vidite, bilo baš kako treba. Nestanemo kao najbezdušnija stvorenja na svijetu, a djeca su upravo takva, makar bila tako neodoljiva, i posve sebično provodimo vrijeme, a onda kada nam zatreba posebna pažnja, velikodušno se vratimo po nju, sigurni da ćemo biti nagrađeni umjesto ispljuskani.

Tolika je doista bila njihova vjera u majčinu ljubav da su osjećali da bi mogli biti bešćutni još neko vrijeme.

Ali bio je tamo netko tko je o tome znao više, pa je, kada je Wendy završila, ispustio šuplji uzdah.

"Što je, Petre?", viknula je ona trčeći prema njemu, misleći da se razbolio. Brižno ga je opipala ispod prsa. "Gdje te boli, Petre?"

"Nije to takva bol", odgovorio je Petar mračno.

"Nego kakva?"

"Wendy, ti nisi u pravu što se tiče majki."

Svi su se uplašeno oko njega okupili, toliko je uznemirujuća bila njegova tvrdnja. I on im je posve iskreno počeo pričati ono što im je do sada pomno skrivao.

"Nekoć davno", rekao je, "mislio sam kao i vi, da će moja majka uvijek za mene ostaviti otvoren prozor. I tako sam bio daleko mjesecima i mjesecima i mjesecima, pa bih doletio natrag. Ali, na prozoru su bile rešetke, jer me je majka potpuno zaboravila, a u mom je krevetu spavao neki drugi mali dječak."

Nisam siguran je li to istina, ali Petar je mislio da jest. I to ih je prestravilo.

"Jesi li siguran da su majke takve?"

"Da."

Dakle, to je bila istina o majkama. Obične krastače!

Ipak, najbolje je biti oprezan, a nitko kao dijete ne zna bolje kada treba odustati. "Wendy, idemo kući", povikali su John i Michael u jedan glas.

"Da", rekla je ona zagrlivši ih.

"Nećete valjda noćas?", upitali su izgubljeni dječaci uplašeno. Znali su u onome što su nazivali svojim srcem da se i bez majke može sasvim dobro snaći i da jedino majke misle da je to nemoguće.

"Odmah", odgovorila je Wendy odlučno, jer joj je na um palo nešto grozno: "Možda nas je majka do sada već napola prežalila."

Zbog tog je straha zaboravila na Petrove osjećaje, pa mu je prilično oštro rekla: "Petre, hoćeš li ti obaviti sve potrebne pripreme?"

"Ako tako želiš"; odgovorio je hladno kao da ga je pitala da joj doda orahe.

Nije se među njima čula niti jedna riječ poput 'žao mi je što ću te izgubiti'! Ako njoj nije žao što odlazi, on, Petar, pokazat će joj da nije ni njemu.

No, naravno da mu je bilo žao. I bio je pun gnjeva prema odraslima, koji su, kao i obično, sve pokvarili, da je, čim je ušao u svoje stablo, namjerno disao brzim kratkim udisajima, brzinom od oko pet u sekundi. To je napravio zato što u Nigdjezemskoj postoji izreka da svaki put kada izdahneš jedna odrasla osoba umre. A Petar ih je osvetnički ubijao što je brže mogao.

I onda, nakon što je crvenokošcima dao potrebne upute, vratio se u kuću, gdje se za vrijeme njegovog odsustva odvijao jedan neprimjeren prizor. U panici zbog pomisli da će izgubiti Wendy, izgubljeni dječaci su prijeteći krenuli prema njoj.

"Bit će gore nego što je bilo prije njezina dolaska", vikali su.

"Nemojmo je pustiti."

"Zarobimo je!"

"Da, u lance s njom!"

U toj nevolji instinkt joj je rekao kome se treba obratiti.

"Bezubi", povikala je, "pomozi mi!"

Nije li to čudno? Za pomoć se obratila Bezubom, najbudalastijem od svih.

Bezubi je, međutim, odgovorio veličanstveno. U tom je trenutku on odbacio svoju glupost i progovorio dostojanstveno:

"Ja sam samo Bezubi", rekao je, "i nikog za mene nije briga. Ali prvome koji se prema Wendy ne bude ponašao kao najbolji engleski gospodin pustit ću krv!"

Potegao je svoj mač i u tom je trenutku njegovo sunce bilo u zenitu. Drugi su se s nelagodom povukli. Tada se vratio Petar, te su odmah vidjeli da od njega neće dobiti podršku. On nikada ne bi zadržao neku djevojku u Nigdjezemskoj protiv njezine volje.

"Wendy", rekao je koračajući gore-dolje, "zamolio sam crvenokošce da te prate kroz šumu, jer te letenje toliko umara."

"Hvala, Petre."

"Onda će te", nastavio je brzim i oštrim tonom nekoga tko je navikao da ga se sluša, "Zvončica prevesti preko mora. Probudi je, Gospodičiću."

Gospodičić je dvaput morao pokucati prije nego što se Zvončica javila, premda je ona zapravo već neko vrijeme sjedila u svom krevetu i slušala.

"Tko si ti? Kako se usuđuješ? Odlazi!", viknula je.

"Moraš ustati, Zvončice", odgovorio je Gospodičić, "i odvesti Wendy na put."

Dakako, Zvončica je bila oduševljena kada je čula da Wendy odlazi, ali je također čvrsto odlučila da joj ona neće biti pratitelj, pa je to i rekla još neprimjerenijim riječima. Onda se opet pravila da spava.

"Kaže da neće", uskliknuo je Gospodičić, zgrožen takvim neposluhom, nakon čega je Petar ozbiljno krenuo prema odaji mlade dame.

"Zvončice", zaderao se, "ako smjesta ne ustaneš i ne odjeneš se, otvorit ću zavjesu pa ćemo te svi vidjeti u negliže[20]!"

To ju je natjeralo da odmah skoči na pod. "Tko kaže da ne ustajem?", povikala je.

U međuvremenu, dječaci su izgubljeno zurili u Wendy, koja je se sada s Johnom i Michaelom već bila spremna za put. Do tada su bili snuždeni, ne samo zato što će je uskoro izgubiti, nego i zato što su osjećali da ona odlazi u nešto lijepo gdje oni nisu pozvani. To novo ih je vabilo, kao i obično.

Pripisujući im plemenitije osjećaje, Wendy se rastopila.

"Dragi moji", rekla je, "ako ćete svi poći sa mnom, gotovo sam potpuno sigurna da bih uspjela nagovoriti oca i majku da vas posvoje."

Taj se poziv odnosio posebno na Petra, ali svaki je od dječaka mislio da se to odnosi samo na njega, pa su svi odjednom poskočili od veselja.

"Ali neće li misliti da nas je malo previše?", upitao je Gospodičić usred svog skoka.

"O, ne", rekla je Wendy brzo o tome promislivši, "samo će morati postaviti nekoliko kreveta u dnevni boravak, koji se kada dođu gosti mogu skloniti iza paravana."

"Petre, možemo li ići", svi su molećivo povikali. Podrazumijevali su da ako oni idu i on također ide s njima, ali ih zapravo nije previše bila briga. Djeca su tako uvijek spremna čim se pojavi nešto novo napustiti svoje najdraže.

"U redu", odgovorio je Petar uz gorki osmijeh, te su svi odmah požurili po svoje stvari.

[20] Negliže (francuski) – nemarna odjeća, kućna odjeća, polugolotinja.

"A sada, Petre", rekla je Wendy, misleći da je sada sve sredila, "prije nego pođeš, dat ću ti tvoj lijek." Obožavala im je davati lijekove i bez sumnje im je davala previše. Naravno, bila je to samo voda, ali iz bočice, a ona bi bočicu uvijek promućkala i brojala kapi, što je svemu skupa davalo određena medicinska svojstva. Ovom prigodom, međutim, Petru nije dala njegovu dozu, jer je čim ju je pripremila na njegovom licu opazila izraz zbog kojega joj je srce zastalo.

"Uzmi svoje stvari, Petre", povikala je tresući se.

"Neću", odgovorio je hineći ravnodušnost. "Ja ne idem s tobom, Wendy."

"Ideš, Petre."

"Ne."

Da bi joj pokazao kako ga njezin odlazak ne dira, skakutao je sobom gore-dolje, svirajući veselo na svojoj svirali. Ona je morala trčati naokolo za njim, iako to nije bilo nimalo dostojanstveno.

"Potražiti svoju majku", nagovarala ga je.

I sada, ako je Petar ikada i imao majku, ona mu više nije nedostajala. Mogao je biti i bez nje. Majke je posve izbacio iz misli i mislio samo na njihove loše strane.

"Ne, ne", rekao je Wendy odlučno, "ona bi mi mogla reći da sam star, a ja samo želim zauvijek ostati mali dječak i zabavljati se."

"Ali, Petre..."

"Ne."

I tako, morala je reći i ostalima.

"Petar ne ide."

Petar ne ide! Tupo su u njega buljili, tako svaki sa svojim štapom na ramenu, sa zavežljajem na svakom štapu. Prva im je pomisao bila da ako Petar ne ide, on možda može promijeniti mišljenje i o tome želi li njih pustiti da idu.

No on je za tako nešto bio preponosan. "Ako nađete svoje majke", rekao je mračno, "nadam se da će vam se one svidjeti."

Užasni cinizam njegovih riječi ostavio je neugodan dojam i većina dječaka počela se dvoumiti. Na koncu konca, govorila su njihova lica, nisu li obični tikvani zato što žele otići?

"A sada", povikao je Petar, "bez priče i bez cmizdrenja. Zbogom, Wendy". I veselo je pružio ruku, baš kao da oni sada zaista moraju ići jer on ima nešto važno za obaviti.

Morala je prihvatiti njegovu ruku, a ništa nije pokazivalo da bi mu draži bio naprstak.

"Sjetit ćeš se promijeniti rublje, Petre?", rekla je zastajkujući pokraj njega. Uvijek se posebno brinula o njihovom rublju.

"Da."

"I pit ćeš svoj lijek?"

"Da."

I činilo se da je to sve, pa je uslijedila neugodna stanka. Petar, međutim, nije bio od one vrste ljudi koja se slomi pred drugim ljudima. "Jesi li spremna, Zvončice?", viknuo je.

"Spremna."

"Onda im pokaži put."

Zvončica uzleti na najbliže drvo, ali nitko ju nije slijedio, jer su u tom trenutku gusari krenuli u strahoviti napad na crvenokošce. Gore, gdje je sve bilo tako mirno, zrak su ispunili krici i zveket čelika. A dolje je zavladala mrtva tišina. Sva usta su se otvorila i ostala otvorena. Wendy je pala na koljena, ali ruke su joj bile ispružene prema Petru. Sve su ruke bile ispružene prema njemu, kao da je iznenada vjetar zapuhao u njegovom smjeru. Nijemo su ga preklinjali da ih ne napusti. A što se tiče Petra, on je zgrabio svoj mač, onaj isti za kojega je mislio da je njime probo Roštilja, a u očima mu je bila žudnja za borbom.

Poglavlje 12: Odnesena djeca

Gusarski napad bio je potpuno iznenadan: siguran dokaz da ga je bezočni Kuka izveo na podao način, jer na pošten iznenaditi crvenokošce prelazi granice mudrosti bijelog čovjeka.

Prema svim nepisanim zakonima ratovanja urođenika, uvijek je crvenokožac taj koji prvi napada, i s lukavštinom svojstvenom svojoj rasi on to radi baš pred zoru, u doba kada je, kako zna, hrabrost bijelih na najnižoj razini. Bijelci u međuvremenu naprave grubu palisadu[21] na vrhu nekakvog brežuljka, ispod kojega teče potok, jer je propast biti predaleko od vode. Tamo čekaju juriš, oni neiskusniji zgrabe svoje pištolje i hodaju po grančicama, dok oni iskusniji mirno spavaju sve do pred zoru. Tijekom duge crne noći urođenički izviđači se poput zmija prikradaju kroz travu, a da ne pomaknu nijednu vlat. Grmlje se za njima ponovno sklapa, tiho poput pijeska u kojega je zaronila krtica. Ne čuje se ni jedan zvuk, osim kada si daju maha odlično oponašajući usamljeni zov kojota. Drugi ratnici odgovaraju na taj poziv, a neki od njih to rade čak i bolje od samih kojota, koji u tome zapravo i nisu toliko dobri. Tako prolaze prohladni sati, a ta duga napetost je strašno teška bljedolikome koji je prvi put doživljava. No iskusnoj ruci to jezivo dozivanje i još jezivija tišina nisu ništa drugo nego znaci da noć prolazi.

Da je to uobičajeni postupak Kuki je bilo vrlo dobro poznato, pa ga se ne može pravdati neznanjem zato što ga je zanemario.

Pleme Piccaninny je, sa svoje strane, prešutno vjerovalo u njegovo poštenje i svi njihovi postupci te noći u očitoj su suprotnosti s njegovima. Nisu učinili ništa što ne bi bilo u skladu s reputacijom njihovog plemena. Zahvaljujući istančanosti svojih osjetila koja civilizirane ljude istovremeno i zadivljuje i baca u očaj, znali su da su gusari na otoku od onog trenutka kada je neki od njih nagazio na suhu grančicu, nakon čega je u nevjerojatno kratkom vremenskom razmaku započeo odzvanjati zov kojota. Svaku stopu zemlje između mjesta na kojemu je Kuka iskrcao svoje snage i kuće pod stablima pomno su pretražili ratnici koji su nosili svoje mokasinke s petama prema naprijed. Pronašli su samo jedan brežuljčić ispod kojega teče potok, pa Kuka nije imao izbora: mora se baš ovdje ulogoriti i čekati cik zore. Nakon što je sve tako bilo isplanirano, s gotovo đavolskom lukavošću, glavnina crvenokožaca se umotala svoje deke i sa sebi svojstvenom ravnodušnošću, koja je za njih biser muškosti, posjedala iznad dječjeg doma, čekajući hladni trenutak kada će bljedolike suočiti sa smrću.

I tu ih je, dok su, premda budni, sanjali o istančanim mukama koje će im zadati čim pukne zora, zatekao podmukli Kuka. Prema pričama koje su kasnije ispričali oni izviđači koji su uspjeli izbjeći pokolj, čini se da se on čak uopće nije niti zaustavio na povišenom terenu, premda je sigurno da ga je u sivom svjetlu morao vidjeti: čini se da njegovim podlim umom ni u jednom trenutku nije prošla misao da čeka da bude napadnut. Nije čak niti čekao da noć sasvim prođe. Navalio je s jedinim ciljem da napadne. Što su izbezumljeni izviđači mogli napraviti, majstori u svim ratnim vještinama osim ove, nego bespomoćno

[21] Palisada je najčešće drvena ograda od u zemlju zabijenih kolaca koja se koristi za obranu, slično zidinama.

kaskati za njim, pogibeljno se pritom izlažući pogledu dok su ispuštali jadne kojotske krikove.

Hrabra Tigrasti Ljiljan bila je okružena desetkom svojih najhrabrijih ratnika, kada su iznenada ugledali kako im se približavaju podmukli gusari. Tada im je s očiju spala koprena kroz koju su već vidjeli pobjedu. Neće više biti mučenja na stupu. Došao je trenutak za vječna lovišta. Znali su da je tako, ali kao pravi sinovi svojih otaca, to su i prihvatili. Čak su i tada, da su se brzo digli, imali vremena okupiti se u formaciju koju bi bilo teško probiti, ali to im je bilo zabranjeno zbog tradicije njihove rase. A u njoj je zapisano da plemeniti divljak nikad ne smije pokazati iznenađenost u prisustvu bijelca. Nenadana pojava gusara morala je za njih biti toliko strašna da su za trenutak stali nepomično; nije se pomakao ni jedan mišić. Kao da je neprijatelj došao po pozivu. I onda je, zbilja, tradicije nestalo; zgrabili su svoje oružje, a zrak su zasjekli ratni pokliči. Ali već je bilo prekasno.

Nije na nama da opisujemo to što se dogodilo, masakr a ne borbu. Cvijeće plemena Piccaninny je izginulo. Nisu svi umrli neosvećeni, jer je s Mršavim Vukom pao i Alf Mason, koji više neće uznemiravati Karibe, a među ostalima koji su završili u prašini bili su i Geoge Scourie, Charles Turley i Alzašanin[22] Foggerty. Turley je pao od tomahavka strašnog Pantera, koji se na kraju uspio probiti između gusara, zajedno s Tigrastim Ljiljanom i malenim ostatkom plemena.

Do koje mjere Kuku treba optuživati zbog taktike koju je ovom prilikom primijenio, neka prosude povjesničari. Da je čekao na povišenom mjestu do primjerenog časa, on i njegovi ljudi vjerojatno bi bili poklani, pa je ako mu se sudi pošteno to uzeti u obzir. Možda je svoje protivnike morao upozoriti da će se držati nove metode. S druge strane, to bi, budući da bi uništilo faktor iznenađenja, njegovu strategiju učinilo posve bezvrijednom, pa sve skupa otvara brojna pitanja. Moramo se u najmanju ruku barem donekle diviti lukavosti koja je smislila tako smion plan i zlokobnom geniju koji ga je proveo u djelo.

Što je on mislio o samom sebi u tom trenutku trijumfa? To zapravo nisu znali niti njegovi psi, kada su se teško dišući i brišući svoje sablje okupili na pristojnoj udaljenosti od njegove kuke i svojim zvjerskim očima škiljili na tog izuzetnog čovjeka. Mora da mu je srce bilo prepuno ushićenja, ali se to na njegovom licu nije odražavalo: kao vječno tamna i samotna zagonetka stajao je podalje od svojih sljedbenika, duhom kao i tijelom.

No zbivanja te noći još nisu gotova, jer on zapravo nije došao uništiti crvenokošce. Oni su bili samo pčele koje je trebalo otjerati dimom kako bi se mogao sakupiti med. On je htio Pana, Pana i Wendy i njihovu družinu, ali u prvom redu Pana.

Petar je tako maleni dječak da se lako začuditi koliko ga taj odrasli čovjek mrzi. Istina je da je Kukinu ruku bacio krokodilu, ali čak ni to, kao ni uvećana nesigurnost življenja do koje je to dovelo zbog krokodilove upornosti, teško može objasniti ovakvu nemilosrdnu i zloćudnu osvetoljubivost. Istina je da je bilo nešto u vezi Petra što je kod gusarskog kapetana izazivalo bjesnilo. Nije to bila njegova hrabrost, nije to bila ni njegova privlačna vanjština, nije to bila... Da ne okolišamo, znamo mi sasvim dobro što je to bilo i moramo reći. Bila je to Petrova napuhanost.

To je Kuki išlo na živce, zbog toga se njegova željezna šapa trzala, a noću mu je dosađivalo kao buba. Dok god je Petar živ, taj izmučeni čovjek osjećat će se kao lav u kavezu u kojega je ušao vrabac.

[22] Alzašanin je stanovnik pokrajine Alsace (Elzas) u istočnoj Francuskoj, uz granicu s Njemačkom i Švicarskom (glavni grad Strasbourg).

Pitanje je sada bilo kako se spustiti kroz stabla, ili kako dolje pustiti svoje pse? Odmjeravao ih je pohlepnim očima, tražeći one najmršavije. Oni su se nelagodno vrpoljili, jer su znali da on neće prezati nabiti ih dolje i motkama.

Što je u međuvremenu bilo s dječacima? Vidjeli smo ih kako su se na prvi zveket oružja pretvorili u kamene kipove, otvorenih usta, ruku ispruženih prema Petru, a sada im se vraćamo kada su im se usta zatvorila, a ruke im pale uz bokove. Paklena buka iznad njih prestala je jednako iznenada kako je i počela, prošla poput žestokog naleta vjetra, ali oni su znali da je tim prolaskom njihova sudbina određena.

Koja je strana pobijedila?

Gusari su, osluškujući žudno na otvorima u drveću, čuli pitanje koje je postavio svaki od dječaka, a nažalost su čuli i Petrov odgovor:

"Ako su pobijedili crvenokošci", rekao je on, "zabubnjat će u tam-tam, jer je kod njih to uvijek znak pobjede."

Smee je baš sada pronašao tam-tam i u tom je času na njemu sjedio. "Nikad više nećete čuti tam-tam", promrmljao je, naravno nečujno, jer je bila naređena stroga tišina. Na njegovo iznenađenje, Kuka mu je naredio da počne udarati u tam-tam, a Smee je polako shvatio stravičnu pokvarenost te zapovijedi. Taj se jednostavni čovjek vjerojatno nikada nije divio Kuki kao sada.

Smee je dvaput udario u glazbalo, a onda stao i razdragano osluhnuo.

"Tam-tam", zlikovci su čuli kako je Petar povikao, "pobjeda Indijanaca!"

Ukleta djeca su odgovorila veseljem koje je za crna srca iznad njih bilo prava glazba, pa su skoro istog trena ponovili svoje pozdravljanje s Petrom. To je zbunilo gusare, ali je taj osjećaj odmah progutalo nisko oduševljenje time što će neprijatelj uskoro izaći kroz stabla. Iscerili su se jedan drugome i trljali rukama. Brzo i tiho Kuka je izdavao zapovijedi: po jedan čovjek na svako stablo, a ostali su se posložili u vrsti dva metra jedan od drugoga.

Poglavlje 13: Vjerujete li u vile?

Što se ovaj užas brže ispriča, to bolje. Prvi se iz svog stabla pojavio Kovrčavko. Izašao je iz njega ravno u ruke Ceccu, koji ga je dobacio Smeeu, koji ga je dobacio Starkeyu, koji ga je dobacio Billu Jukesu, koji ga je dobacio Noodleru, pa su ga tako dobacivali jedan drugome dok nije pao pred noge crnom gusaru. Svi su dječaci na isti takav nemilosrdan način iščupani iz svojih stabala, pa je nekoliko njih istovremeno bilo u zraku, poput svežnjeva robe koji lete iz ruke u ruku.

Drugačije se postupilo s Wendy, koja je izašla posljednja. Uz ironičnu pristojnost, Kuka je pred njom skinuo svoj šešir i pruživši joj ruku otpratio je do mjesta gdje su bili vezani ostali. Učinio je to s toliko stila, bio je toliko otmjen, da je i ona sama bila toliko očarana da nije mogla ni viknuti. Ona je bila samo mala djevojčica.

Možda je to što smo razotkrili da ju je Kuka na trenutak očarao obično tužakanje, ali to spominjemo samo zato što je njezina omaška dovela do čudnih posljedica. Da je ponosno odbila njegovu ruku (a baš bismo to o njoj sada voljeli napisati), i nju bi bacali po zraku kao i ostale, a Kuka onda vjerojatno ne bi bio prisutan kod vezivanja djece. A da on nije bio kod vezivanja djece, ne bi otkrio Mrvičinu tajnu, a bez te tajne ne bi sada mogao izvesti svoj podli napad na Petrov život.

Privezali su ih da bi ih spriječili da odlete, presavili ih s koljenima pored ušiju, a za vezivanje crni je gusar izrezao konopac u devet jednakih dijelova. Sve je išlo dobro dok red nije došao na Mrvicu, kada se ustanovilo da je on nalik na one dosadne pakete kod kojih se cijela dužina vrpce potroši na omatanje, pa ne ostanu krajevi kojima se može privezati čvor. Gusari su ga u bijesu udarali, baš onako kako udarate takav paket (premda bi, ako ćemo pošteno, trebali udarati uzicu), a čudno je što im je upravo Kuka rekao da obuzdaju nasilje. Usta su mu se izvila u zlobnom trijumfu. Dok su se njegovi psi samo preznojavali zato što bi se svaki put kada su pokušali čvrsto stegnuti ovog nesretnika s jedne strane on izbočio s druge strane, Kukin je velebni um zašao mnogo dublje od Mrvičine površine, tražeći ne posljedice nego uzroke, a njegov je uzvik pokazao da ih je pronašao. Mrvica je, proljijedivši do podvoljka, shvatio da je Kuka otkrio njegovu tajnu, koja se sastojala u tome da jedan toliko nadut dječak ne bi mogao koristiti stablo kod kojega bi prosječnom čovjeku bio potreban štap za nabijanje. Jadnog Mrvicu, u tom času najnesretnijeg od sve djece, uhvatila je panika zbog Petra, te je gorko žalio zbog onoga što je učinio. Suludo ovisan o pijenju vode kada je bio vruć, zbog toga je nabubrio do svog sadašnjeg obujma, pa je umjesto da se smanji kako bi stao u svoje stablo, on, a da to drugi nisu znali, izdjeljao svoje stablo da bi ono odgovaralo njemu.

Kuka je od toga svega naslutio dovoljno da se uvjeri da je Petar napokon potpuno prepušten njemu na milost i nemilost, ali ni jedna jedina riječ o mračnom planu koji se upravo kovao u podzemnim špiljama njegovog uma nije prešla preko njegovih usana. Samo je dao znak da se zarobljenike odnese na brod, a da on želi ostati sam.

No kako da ih se odnese? Ovako zgrbljene u konopima moglo bi ih se zaista kotrljati nizbrdo poput bačvi, ali je veći dio puta vodio kroz močvare. Kukin je genij opet premostio poteškoće. Pokazao je da se kao prijevozno sredstvo može koristiti kućica. Djecu su sada ubacili u nju, četiri snažna gusara su je podigli na svoja ramena, dok su ostali išli za nji-

ma i pjevali groznu gusarsku pjesmu. Neobična se procesija uputila kroz šumu. Ne znam je li itko od djece plakao, a ako i jest, prigušila ga je pjesma. No dok je kućica nestajala u šumi, kroz dimnjak se izvio hrabri, premda sićušni tračak dima, kao da se ruga Kuki.

Kuka ga je vidio i to je za Petra bilo loše. Zbog njega je presušila i zadnja kap samilosti koja je još možda bila preostala u gusarovim ražešćenim grudima.

Prva stvar koju je napravio kada je ostao sam, dok se noć brzo spuštala, bila je da se ušuljao u Mrvičino stablo, te se uvjerio da kroz njega može proći. Onda je dugo stajao zamišljen, sa svojim zlokobnim šeširom odloženim na travi, kako bi mu i najmanji nježni povjetarac koji se podigne mogao prostrujati kroz kosu kao osvježenje. Premda su mu misli bile mračne, njegove plave oči bile su meke poput zimzelena. Pažljivo je osluškivao, vrebajući i najmanji zvuk iz podzemnog svijeta, ali i dolje je sve bilo tiho kao i gore. Kuća pod zemljom bila je baš kao prazna ruševina usred praznine. Je li taj dječak zaspao ili stoji i čeka na dnu Mrvičinog stabla, s nožem u ruci?

Nije bilo drugog načina da se to dozna nego da se spusti dolje. Kuka je pustio da mu plašt lagano padne na zemlju, a onda je, grizući usne dok se na njima nije pojavila zla krv, ušao u stablo. Bio je on hrabar čovjek, no na časak je tamo morao zastati i obrisati si čelo, s kojega je znoj kapao poput voska sa svijeće. Onda se u tišini spustio u nepoznato.

Neometano se spustio do dna otvora, te opet stao mirno, pokušavajući povratiti dah koji ga je skoro potpuno napustio. Dok su mu se oči privikavale na prigušeno svjetlo, razni predmeti u podzemnoj kući počeli su poprimati oblik. No jedino na čemu se njegov požudni pogled zaustavio, ono što je dugo tražio i sada konačno pronašao, bio je veliki krevet. Na krevetu je ležao Petar i čvrsto spavao.

Nesvjestan tragedije koja se gore dogodila, Petar je neko vrijeme nakon što su djeca otišla nastavio veselo svirati u svoju sviralu: to je bez sumnje bio loš pokušaj dokazivanja samom sebi da ga nije briga. Potom je odlučio ne uzeti svoj lijek, kako bi razljutio Wendy. Zatim je legao na krevet preko pokrivača, da bi je još više uzrujao, jer ih je ona uvijek u njega ušuškavala, budući da nikad niste mogli biti sigurni da vam pred jutro neće biti hladno. Onda je skoro zaplakao, ali je shvatio koliko bi se ona razljutila ako bi se umjesto toga smijao, pa se smijao oholim smijehom, usred kojega je zaspao.

Ponekad, premda ne često, je sanjao, a njegovi su snovi bili bolniji od snova drugih dječaka. Satima se od tih snova nije mogao odvojiti, iako je u njima tužno jadikovao. Snovi su imali veze, mislim, sa zagonetkom njegovog života. U tim bi ga trenucima Wendy običavala uzeti iz kreveta i posjesti ga u krilo, tješeći ga na svaki način kojega bi se sjetila, a kada bi se smirio, vratila bi ga u krevet i prije nego što bi se posve probudio, tako da ništa ne dozna o ponižavajućoj situaciji u koju ga je dovela. Ali ovom prigodom odmah je zaspao bez snova. Jednu je ruku prebacio preko ruba kreveta, jedna mu se noga izvila, a njegov se nedovršeni smijeh nasukao na usnama, koje su bile otvorene i pokazivale su njegove sitne bisere.

Tako bespomoćnog ga je pronašao Kuka. Tiho je stajao na dnu stabla gledajući preko sobe u svoga neprijatelja. Nije li mu osjećaj samilosti uznemirio mračne grudi? Taj čovjek nije bio posve zao. Volio je cvijeće (tako su mi rekli) i slatku glazbu (a ni sam nije loše svirao na čembalu[23]), a treba iskreno priznati i to da ga je idilična narav ovog prizora duboko dirnula. Savladan od svoje bolje strane, bio bi se, makar i nevoljko, vratio uza stablo, da nije bilo jedne stvari.

[23] Čembalo – glazbeni instrument s tipkama, preteča klavira.

Ono što ga je zaustavilo bilo je Petrovo drsko držanje u snu. Otvorena usta, spuštena ruka, izvijeno koljeno: sve je to bilo utjelovljenje takve napuhanosti koja se, sa svim tim znakovima, više nikad, nadamo se, neće prikazati pogledu koji je toliko osjetljiv na njezinu uvredljivost. Zbog toga je Kukino srce otvrdnulo. Da ga je bijes razbio u stotinu komada, ni jedan od njih se ne bi ni na što obazirao, nego bi navalio na spavača.

Iako je svjetlo jedne lampe prigušeno osvjetljavalo krevet, Kuka sâm je stajao u mraku, pa je već s prvim nečujnim korakom prema naprijed naišao na prepreku, vratašca Mrvičinog stabla. Ona nisu potpuno zatvarala otvor i on je zapravo gledao preko njih. Pipajući da bi pronašao kvaku na svoj je bijes otkrio da je ona posve nisko, ispod njegovog dosega. Njegovom poremećenom mozgu učinilo se da su se razdražujući znaci na Petrovom licu i tijelu vidno pojačali, pa je zveknuo vratima i proletio kroz njih. Hoće li mu njegov neprijatelj nakon svega pobjeći?

Ali što je to bilo? Njegovo crveno oko opazilo je Petrov lijek kako stoji na polici nadohvat ruke. Smjesta je naslutio o čemu se radi i odmah je znao da spavača drži u šaci.

Za slučaj da ga neprijatelj uhvati živa, Kuka je uvijek sa sobom nosio strašni otrov, kojega je osobno smiješao iz svih smrtonosnih prstenova kojih se dočepao. Skuhao ih je u nekoj žutoj tekućini koja je posve nepoznata znanosti i to je vjerojatno bio najsmrtonosniji otrov na svijetu.

Pet kapi toga sada je dodao u Petrovu šalicu. Ruka mu se tresla, ali bilo je to više od uzbuđenja nego od srama. Dok je to činio, nije ni pogledao spavača, ne zato što bi ga mogla smesti samilost, nego samo zato da ne prolije. Zatim je pogledao svoju žrtvu dugim likujućim pogledom, pa je, okrenuvši se, poput crva uspuzao uz drvo, s poteškoćama. Kada je izašao na vrhu, izgledao je poput samog vraga kada izlazi iz svoje rupe. Namjestivši šešir pod nehajnim uglom, zaogrnuo se svojim plaštom, držeći jedan kraj ispred kao da se želi zaštititi od noći, koja je bila baš u svom najcrnjem dijelu, pa se čudno mrmljajući samom sebi iskrao kroz drveće.

Petar je još uvijek spavao. Svijeća je dogorjela do kraja i ugasila se, ostavljajući prostoriju u tmini, ali on je i dalje spavao. Nije moglo biti manje od deset sati prema krokodilu kada se iznenada pridigao u krevetu, ne znajući što ga je probudilo. Bilo je to tiho i oprezno kucanje na vratima njegovog stabla.

Bilo je tiho i oprezno, ali je u toj tišini zazvučalo zlokobno. Petar je krenuo pipati kako bi pronašao svoj nož, dok ga njegova ruka nije dohvatila. Onda je progovorio:

"Tko je to?"

Dugo nije bilo odgovora. Potom se opet začulo kucanje.

"Tko si ti?"

Nema odgovora.

Preplavilo ga je uzbuđenje, a uzbuđenje je volio. U dva skoka došao je do vrata. Za razliku od Mrvičinih vrata, njegova su potpuno zatvarala ulaz, pa nije mogao vidjeti kroz njih, niti je onaj koji kuca mogao vidjeti njega.

"Neću otvoriti ako se ne oglasiš", povikao je Petar.

Posjetitelj je tada konačno progovorio, lijepim zvonkim glasom:

"Pusti me unutra, Petre."

Bila je to Zvončica i on je hitro otkračunao vrata. Uletjela je uzbuđeno, lice joj se rumenilo a haljina joj je bila zamrljana blatom.

"Što je?"

"Oh, nikad nećeš pogoditi!", povikala je i ponudila mu da tri puta pogađa. "Reci istinu!", povikao je, pa mu je u jednoj rečenici koja nije poštivala nikakva gramatička pravila, dugačkoj poput traka koje mađioničari izvlače iz usta, Zvončica ispričala sve o tome kako su zarobljeni Wendy i dječaci.

Dok je slušao, Petrovo srce poskakivalo je gore-dolje. Wendy svezana, na gusarskom brodu! Ona, koja voli da sve bude na svome mjestu!

"Spasit ću je!", povikao je mašivši se svog oružja. Kada je skočio, pomislio je da bi trebao napraviti nešto da joj udovolji. Mogao bi popiti svoj lijek.

Ruka mu se stisnula oko smrtonosne doze.

"Ne!", vrisnula je Zvončica, koja je čula kako Kuka mrmlja o svom nedjelu dok je brzao kroz šumu.

"Zašto ne?"

"Otrovan je."

"Otrovan? Tko ga je mogao otrovati?"

"Kuka."

"Ne budi smiješna. Kako je Kuka mogao doći ovamo dolje?"

Avaj, Zvončica mu to nije mogla objasniti, jer čak ni ona nije znala za mračnu tajnu Mrvičinog stabla. No ipak, Kukine riječi nisu ostavljale prostora sumnji. Šalica je otrovana.

"Osim toga", rekao je Petar posve siguran u sebe, "ja nikada ne spavam."

Podigao je šalicu. Nije bilo vremena za priču, trebalo je nešto učiniti. U jednom od svojih svijetlih trenutaka Zvončica se našla između njegovih usana i otrova, pa ga je ispila do dna.

"Zvončice, kako se usuđuješ piti moj lijek!"

No ona nije odgovarala. Odmah je počela teturati po zraku.

"Što ti je?", povikao je Petar, odjednom se uplašivši.

"Bio je otrovan, Petre", rekla mu je tiho, "a ja ću sada umrijeti."

"O, Zvončice, popila si ga da spasiš mene?"

"Da."

"Ali zašto, Zvončice?"

Krila su je sada jedva mogla nositi, ali je umjesto odgovora sletjela na njegovo rame i nježno ga ugrizla za nos. Šapnula mu je na uho: "Ti glupo magare", a onda je oteturala do svoje sobe i legla na krevet.

Petrova je glava gotovo ispunila cijeli četvrti zid njezine male sobe, kada je u očaju kleknuo pored nje. Svakim je trenutkom njezino svjetlo bivalo sve bljeđe i bljeđe, a on je znao da ako se ugasi, nje više neće biti. Njegove su joj se suze toliko svidjele da je ispružila svoj krasni prstić i pustila da se preko njega slijevaju.

Glas joj je bio toliko tih da je on isprva nije mogao razumjeti. Onda ju je razumio. Rekla je da misli da bi mogla ozdraviti kada bi djeca vjerovala u vile.

Petar je raširio ruke. Tamo nije bilo djece, a i bila je noć. No on se obratio svima koji su možda sanjali o Nigdjezemskoj i koji su mu zbog toga zapravo bili bliže nego što mislite: dječaci i djevojčice u svojim spavaćicama i golišava indijanska dječica u svojim košarama koje vise s drveća.

"Vjerujete li?", povikao je.

Zvončica je gotovo žustro sjela u krevetu, kako bi čula svoju sudbinu.

Učinilo joj se da je čula potvrdne odgovore, ali opet, nije bila sigurna.

"Što ti misliš?", pitala je Petra.

"Ako vjerujete", viknuo im je, "pljesnite rukama. Nemojte dopustiti da Zvončica umre!"

Mnogi su zapljeskali.

Neki nisu.

Nekoliko je beštija zazviždalo.

Pljeskanje je odjednom prestalo. Kao da su bezbrojne majke pojurile do svojih dječjih soba da vide što se to zaboga zbiva. No Zvončica je već bila spašena. Najprije joj je glas postao jači, potom je iskočila iz kreveta, onda se razletjela po sobi veselija i drskija nego ikada. Uopće se nije sjetila zahvaliti onima koji vjeruju, ali rado bi se bila dočepala onih koji su zviždali.

"A sada pođimo spasiti Wendy!"

Mjesec je jahao po oblačnom nebu kada je Petar izašao iz svoga stabla, opasan oružjem, jedva noseći išta drugo, te se zaputio u svoju opasnu potragu. Noć nije bila baš onakva kakvu bi htio. Nadao se da će letjeti držeći se blizu zemlje, kako mu ništa neobično ne bi promaklo, ali kada bi pri takvom promjenjivom svjetlu letio nisko, sjena bi mu se vukla kroz drveće i tako bi uznemirila ptice i upozorila opreznog neprijatelja na njegovo kretanje.

Zažalio je sada što je pticama na otoku dao tako čudna imena, pa su sve bile divlje i nepristupačne.

Nije bilo druge nego ići naprijed poput crvenokožaca, u čemu je na sreću on bio stručnjak. Ali kojim smjerom? Jer nije mogao biti siguran da su djeca odvedena na brod. Tanki sloj snijega prekrio je sve tragove, a otokom je vladala mrtvačka tišina, kao da je i sama priroda stajala ukočeno prestravljena nedavnim pokoljem. Naučio je djecu nešto o šumskim vještinama, što je on sam doznao od Tigrastog Ljiljana i Zvončice, te je znao da ona to vjerojatno nisu zaboravila ni u najgroznijem trenutku. Mrvica će sigurno, bude li imao prilike, urezati znakove na stablima, na primjer, Kovrčavko će bacati sjemenke, a Wendy će na nekom važnom mjestu ostaviti svoj rubac. No da bi se moglo tragati za takvim znakovima trebalo je sačekati jutro, a on nije mogao čekati. Gornji svijet ga je zvao, ali mu nije pružao nikakvu pomoć.

Pokraj njega je prošao krokodil i nijedan drugi živi stvor. Ni zvuka, ni pokreta. No ipak je dobro znao da ga iznenadna smrt možda čeka već kod sljedećeg stabla, ili na njega vreba s leđa.

Izrekao je svoju strašnu zakletvu: "Ovaj put ili Kuka ili ja!"

Čas je puzao poput zmije, pa se uspravljao i trčao preko čistine na kojoj se poigravala mjesečina, s prstom na usnama i nožem u pripravnosti. Bio je jezivo sretan.

Poglavlje 14: Gusarski brod

Jedno zeleno svjetlo koje je žmirkalo iznad Kiddovog potoka, što je blizu ušća gusarske rijeke, označavalo je mjesto na kojemu je, duboko utonuo u vodu, bio usidren jedrenjak Jolly Roger, plovilo brzo i opakog trupa, na kojemu je svaka daska bila odvratna, poput zemlje posute očerupanim perjem. Taj je brod bio ljudožder svih mora, pa mu skoro uopće nije trebala straža, jer je plutao zaštićen već zbog same strave svojeg imena.

Bio je umotan u pokrivač noći, kroz kojega se nikakav zvuk nije mogao probiti do obale. Gotovo da i nije bilo nikakvog zvuka, a pogotovo nikakvog prepoznatljivog zvuka, osim zujanja brodskog šivaćeg stroja za kojim je sjedio Smee, uvijek marljiv i poslušan, posve priprosti i jadni Smee. Ne znam zbog čega je on bio toliko beskrajno jadan, osim ako to nije bilo zato što svoga stanja tako jadno nije bio svjestan. No čak su i čvrsti ljudi od njega morali brzo okretati glavu, a često bi za ljetnih večeri dirnuo izvor Kukinih suza i natjerao ga da poteče. No i toga, kao i skoro svega drugoga, Smee je bio posve nesvjestan.

Nekoliko se gusara naslonilo na ogradu i pilo u kužnoj izmaglici noći. Drugi su se nagnuti nad bačvama zabavljali igrajući se kockama i kartama, a ona iscrpljena četvorica koji su nosili kućicu ležali su ispruženi na palubi, gdje su se čak i u snu vješto okretali sad na jednu sad na drugu stranu kako bi bili izvan Kukinog dosega, da ih on ne bi u prolazu mehanički dohvatio svojom kukom.

Kuka je zamišljeno koračao po palubi. O, kakvog li nedokučivog čovjeka! Bio je to njegov trenutak slave. Petra je zauvijek uklonio s puta, a svi drugi dječaci bili su na jedrenjaku i uskoro će hodati po daski. Bilo je to njegovo najmračnije zlodjelo još od onih dana kada je sredio Roštilja, a s obzirom da znamo kakvo je svetište taštine čovjek, trebamo li se iznenaditi što je on sada koračao palubom nestabilno, napuhan vjetrovima svog uspjeha?

No u njegovim koracima, koji su pratili tijek njegovih mrkih misli, nije bilo poleta. Kuka je bio duboko potišten.

Često je bio takav kada bi u tišini noći sam sa sobom razgovarao na palubi broda. Bilo je to zato što je bio strašno sam. Taj zagonetni čovjek se nikada nije osjećao toliko sam kao kada je bio okružen svojim psima. Oni su na društvenoj ljestvici bili ispod njega.

Kuka mu nije bilo pravo ime. Kada bismo otkrili tko je on zapravo, čak bi i danas cijela zemlja planula. No, kao što su oni koji znaju čitati između redaka sigurno već pogodili, išao je u slavnu školu, a njezine su mu tradicije još uvijek pristajale kao odjeća, na koju su se zapravo dobrim dijelom i odnosile. Zbog toga mu je čak i sada bilo nezamislivo biti na brodu u istoj onoj odjeći u kojoj ga je napao, a pri hodu se još uvijek držao tromosti karakteristične za tu školu. No iznad svega, sačuvao je ljubav prema dobrom stilu.

Dobar stil! Koliko god da se u međuvremenu izopačio, još je uvijek znao da je to jedino što je zaista važno.

Duboko u sebi začuo je nešto nalik škripi zahrđalih vrata, kroz koja je dopiralo jasno kuckanje, poput udaraca čekićem u noći od kojih se ne može zaspati. "Jesi li se danas držao dobrog stila?", bilo je njihovo vječito pitanje.

"Slava, slava, taj sjajni mjehurić, sada je moj!"; povikao je.

"Spada li u dobar stil isticati se u bilo čemu?", odgovorilo je kuckanje iz njegove škole.

"Ja sam jedini čovjek kojega se bojao i Roštilj", brzo je odgovorio, "a čak se i Flint bojao Roštilja."

"Roštilj, Flint? Iz koje kuće?", stigao je oštar odgovor.

Više od svega uznemiravalo ga je razmišljanje o tome spada li u loš stil stalno razmišljati o dobrom stilu?

Taj ga je problem mučio do srži. Bila je to pandža duboko u njemu, oštrija i od one njegove željezne. Dok ga je razdirala, znoj mu se cijedio niz voštano lice i namakao mu prsluk. Često bi preko lica prešao rukavom, ali taj potočić nije mogao zaustaviti.

Ah, Kuki ne treba zavidjeti.

Na njega se spustila slutnja skore smrti. Kao da se Petrova strašna zakletva ukrcala na brod. Kuka je osjetio mračnu potrebu da održi svoj posmrtni govor, no za njega nije bilo vremena.

"Bolje bi za Kuku bilo", povikao je, "da ima manje slavohleplja!" Jedino se u svojim najmračnijim trenucima samome sebi obraćao u trećem licu.

"Ni jedno dijete me ne voli!"

Čudno je da je sada o tome pomislio, jer ga to nikada ranije nije mučilo. Možda mu je to na pamet palo zbog šivaćeg stroja. Dugo je mrmljao sam za sebe, bulјeći u Smeea koji je i dalje spokojno rubio tkaninu u uvjerenju da ga se sva djeca boje.

Boje ga se? Boje se Smeea? Na jedrenjaku te noći nije bilo ni jednog djeteta koje ga već nije zavoljelo. Govorio im je užasne stvari i udarao ih dlanom, zato što nije znao udarati šakom, ali to ih je samo još više vezalo uz njega. Michael je probao njegove naočale.

Kako reći jadnom Smeeu da ga djeca vole? Kuku je svrbjelo da mu to kaže, ali činilo mu se preokrutnim. Umjesto toga, preturao je tu misteriju u svojoj glavi: zašto je Smee djeci simpatičan? Slijedio je taj problem poput psa tragača, što je i bio. Ako je Smee simpatičan, kako da i on to postane? Iznenada se preda njim ukazao strašan odgovor: "Dobar stil?"

Ima li vođa palube dobar stil a da to i ne zna, a to je najbolji stil od svih?

Prisjetio se da, ako želiš da te upišu u najbolju englesku školu, moraš najprije dokazati da ne znaš da ga imaš.

S bijesnim je krikom podigao svoju željeznu ruku iznad Smeeove glave. Ali nije ga zarezao. Zaustavilo ga je ovo razmišljanje:

"Izgrepsti čovjeka zbog toga što ima dobar stil, što bi to bilo?"

"Loš stil!"

Nesretni Kuka bio je nemoćan koliko je bio i znojan, te je klonuo poput otrgnutog cvijeta.

Među njegovim psima, koji su pomislili da su ga se na neko vrijeme riješili, zavladao je pad discipline. Dali su se u raspušteni ples, zbog čega je on odmah skočio na noge, a svi su tragovi ljudske slabosti nestali kao da ga je netko prolio kantom vode.

"Tišina, ološu jedan", povikao je, "ili ću vas nabiti na sidro", i odjednom se graja stišala. "Jesu li sva djeca u lancima, da ne bi pobjegla?"

"Da, gospodine."

"Onda ih dovucite na palubu."

Jadne su zarobljenike izvukli iz potpalublja, sve osim Wendy, te ih poredali ispred njega. Neko se vrijeme činilo da nije svjestan njihovog prisustva. Opušteno se izležavao, mum-

ljajući, ne bez sluha, ulomke neke prostačke pjesme, te prstima vrtio špil karata. S vremena na vrijeme vatra s cigare dala bi njegovom licu malo boje.

"Dakle, siledžije", rekao je žustro, "šestorica među vama večeras će hodati po daski, ali za dvojicu imam mjesta u posadi. Koji će od vas to biti?"

"Nemojte ga bespotrebno živcirati", bio je Wendyn savjet pod palubom, pa je zato Bezubi pristojno istupio. Pomisao da bi služio pod takvim čovjekom bila mu je mrska, ali nagonski je znao da bi bilo mudro prebaciti odgovornost na osobu koja nije prisutna, pa je, premda je bio donekle priglup dječak, znao je da su jedino majke te koje su uvijek spremne na sebe primiti udarac. Sva djeca znaju to o majkama i zbog toga ih preziru, ali to stalno iskorištavaju.

I zato je Bezubi razumno objasnio: "Vidite, gospodine, mislim da mojoj majci ne bi bilo drago da postanem gusar. Bi li tvoja majka voljela da budeš gusar, Mrvice?"

Namignuo je Mrvici, koji je tužno rekao: "Mislim da ne bi", kao da mu je žao što je tako. "Bi li tvoja majka voljela da budeš gusar, Blizanče?"

"Mislim da ne bi", rekao je prvi blizanac, pametno kao i ostali. "Gospodičiću, bi li..."

"Dosta tog blebetanja", zaurlao je Kuka, a glasnogovornika su povukli natrag u red. "Ti, dječače", rekao je obraćajući se Johnu, "ti mi izgledaš kao da u tebi ima malo hrabrosti. Nikad nisi poželio biti gusar, srce moje?"

John je ponekad dobivao tu želju kada je morao vježbati matematiku, a to što ga je Kuka izabrao zateklo ga je nespremnog.

"Nekoć sam se htio zvati Crvenoruki Jack", rekao je nesigurno.

"Lijepog li imena, zbilja! Tako ćemo te ovdje zvati, siledžijo, ako nam se pridružiš."

"Što ti misliš, Michael?"; upitao je John.

"Kako ćete mene zvati ako vam se pridružim?", pitao je Michael.

"Crnobradi Joe."

Michael je, naravno, bio očaran. "Što ti misliš, Johne?" Htio je da John odluči, a John je htio da on odluči.

"Hoćemo li i dalje biti vjerni podanici našeg kralja?", upitao je John.

Kukin odgovor izletio je kroz zube: "Morat ćete se zakleti: 'Dolje kralj'."

John se možda do sada nije ponašao kako treba, ali sada je zasjao.

"Ja onda odbijam", povikao je, lupajući po bačvi ispred Kuke.

"I ja odbijam", povikao je Michael.

"Živjela Britanija!", skviknuo je Kovrčavko.

Pobješnjeli su im gusari začepili usta, a Kuka je zaurlao: "Ovim ste zapečatili svoju sudbinu. Dovedite njihovu majku. Pripremite dasku!"

Oni su bili samo dječaci, pa su pobijelili kada su vidjeli kako Jukes i Cecco pripremaju kobnu dasku. Ali kada su doveli Wendy, pokušali su djelovati hrabro.

Nikakvim vam riječima ne mogu ispričati koliko je Wendy prezirala te gusare. Za dječake je u gusarskom pozivu bilo barem nešto glamura, ali sve što je ona primijetila bilo je to da brod nije bio očišćen godinama. Na brodu nije bilo ni jednog prozora na čijem se masnom staklu ne bi moglo prstom napisati 'operi me', a ona je to već na nekoliko njih i napisala. No dok su se dječaci okupljali oko nje, nije naravno mislila ni na što drugo osim na njih.

"Eto, ljepotice moja", rekao je Kuka medenim glasom, "sad ćeš vidjeti kako tvoja djeca hodaju po daski."

Premda je bio otmjen gospodin, bijes s kojim je to govorio zaprljao mu je ovratnik i odjednom je shvatio da ona zuri u njega. Hitrim je pokretom pokušao to sakriti, ali bilo je prekasno.

"Hoće li umrijeti?", upitala je Wendy pogledom u kojemu je bilo toliko prezira da se Kuka skoro onesvijestio.

"Hoće", zarežao je. "Tišina", povikao je likujući, "da majka može reći zadnje riječi svojoj djeci!"

U tom je trenutku Wendy bila veličanstvena. "Ovo su moje zadnje riječi, dragi dječaci", rekla je čvrsto. "Osjećam da vam moram prenijeti poruku od vaših pravih majki, a ona glasi: 'Nadamo se da će naši sinovi umrijeti kao pravi engleski džentlmeni'."

Čak su i gusari osjetili strahopoštovanje, a Bezubi je histerično povikao: "Ja ću učiniti ono što očekuje moja majka. Što ćeš ti učiniti, Gospodičiću?"

"Ono što očekuje moja majka. Što ćeš ti učiniti, Blizanac?"

"Ono što očekuje moja majka. Johne, što ćeš..."

Ali Kuka je ponovo došao do glasa.

"Svežite je!", proderao se.

Za jarbol ju je vezao baš Smee. "Čuj, medena", šapnuo joj je, "spasit ću te ako obećaš da ćeš mi biti majka."

No ona to nije htjela obećati čak ni Smeeu. "Radije neću uopće imati djece", rekla je nadmeno.

Tužno je to što je ni jedan od dječaka nije pogledao dok ju je Smee privezivao za jarbol. Svi su oči uperili prema daski, prema toj zadnjoj kratkoj šetnji koja im je preostala. Nisu se više mogli niti nadati da će je prehodati muški, jer ih je sposobnost mišljenja potpuno napustila. Mogli su samo zuriti i drhtati.

Kuka im se nasmijao stisnutih zubi, te koraknuo prema Wendy. Namjera mu je bila da joj okrene glavu tako da i ona mora gledati kako dječaci jedan po jedan hodaju po daski. Ali nije do nje stigao i nije čuo bolni krik kojega je očekivao da će ona ispustiti. Umjesto toga čuo je nešto drugo.

Bio je to grozni krokodilov tik-tak.

Svi su ga čuli – gusari, dječaci, Wendy, i sve su se glave odmah okrenule u istom smjeru, ne prema vodi odakle je zvuk dopirao, nego prema Kuki. Svi su znali da se ono što se sada treba dogoditi tiče jedino njega i odjednom su se od glumaca u predstavi pretvorili u gledatelje.

Bilo je zastrašujuće gledati promjenu na njemu. Kao da mu je odjednom nešto polomilo sve zglobove. Prosuo se u malu hrpicu.

Zvuk se ravnomjerno približavao i kao da je ispred njega stizala i grozna misao: "Krokodil će se uskoro popeti na brod!"

Čak je i željezna šapa nepomično visjela, kao da zna da ona nije sastavni dio onoga što ta napadačka sila želi. Ostavljen tako sasvim sam, svaki drugi čovjek ostao bi ležati na mjestu gdje je pao zatvorenih očiju, ali divovski Kukin mozak još je funkcionirao, pa je pod njegovim vodstvom on na koljenima otpuzao po palubi, što je mogao dalje od zvuka. Gusari su mu s poštovanjem oslobodili prolaz. Tek kada je došao do ograde uspio je progovoriti:

"Sakrijte me!", promuklo je povikao.

Okupili su se oko njega, sve su se oči okrenule od onoga što je dolazilo na brod. Nisu ni pomišljali da se bore. Bila je to Sudbina.

I sada kada Kuku više nisu mogli vidjeti, znatiželja je dječacima opustila noge, pa su pohitali na bok broda ne bi li vidjeli krokodila kako se penje. I tada su doživjeli najčudnije iznenađenje u toj 'noći nad noćima', jer nije im krokodil stizao upomoć. Bio je to Petar.

Dao im je znak da ne ispuste krik divljenja koji bi mogao pobuditi sumnju. Zatim je nastavio tik-takati.

Poglavlje 15: "Ovaj put ili Kuka ili ja!"

Svima nama se na našem životnom putu događaju čudne stvari, a da ih mi sami ni ne primijetimo neko vrijeme nakon što su se dogodile. Tako, uzmimo za primjer, iznenada otkrijemo da smo gluhi na jedno uho a da ni ne znamo koliko dugo, recimo, pola sata. Jedno takvo iskustvo dogodilo se te noći Petru. Kada smo ga zadnji put vidjeli, prikradao se kroz otok s jednim prstom na usnama i nožem u pripravnosti. Vidio je kako pored njega prolazi krokodil, a da u vezi s tim nije zapazio ništa čudno, ali je polako shvatio da se iz njega ne čuje tiktakanje. Isprva je pomislio da je to jezivo, ali je uskoro ispravno zaključio da se sat pokvario.

Ni ne pomislivši kako se zbog toga osjeća to stvorenje, lišeno svog najvjernijeg druga, Petar je počeo razmišljati kako da tu katastrofu preokrene u svoju korist, te je odlučio tiktakati, tako da divlje zvijeri pomisle da je on krokodil i puste ga da prođe bez uznemiravanja. Sjajno je tiktakao, ali s jednom nepredviđenom posljedicom. Među onima koji su čuli zvuk bio je i krokodil, pa ga je slijedio, bilo zbog toga što je mislio da će dobiti natrag ono što je izgubio, ili samo kao prijatelj koji vjeruje da on sam to ponovo otkucava – nikad se sa sigurnošću neće znati, jer je poput svih robova neke fiksne ideje i on bio priglupa zvijer.

Petar je stigao do obale bez ikakvih nezgoda, te je nastavio ravno dalje. Noge su mu se susrele s vodom kao da su posve nesvjesne da su se našle u novom elementu. Mnoge životinje na takav način prelaze sa zemlje na vodu, ali nijedno drugo ljudsko biće za koje znam. Dok je plivao, mislio je samo na jedno: "Ovaj put ili Kuka ili ja!" Toliko je dugo tiktakao da je sada nastavio tiktakati a da nije niti bio svjestan da to čini. Da je bio toga svjestan, prestao bi, jer se nije dosjetio, premda bi to bila genijalna ideja, da bi mu tiktakanje moglo pomoći da se popne na jedrenjak.

Naprotiv, vjerovao je da se popeo uz bok broda nečujno poput miša, pa je bio iznenađen kada je vidio da se gusari pred njim skrivaju, dok je usred njih Kuka bio toliko ustrašen kao da je čuo krokodila.

Krokodil! Čim ga se sjetio, Petar je tek tada začuo tiktakanje. Isprva je mislio da zvuk zbilja dolazi od krokodila, pa je brzo pogledao iza sebe. Onda je shvatio da zvuk proizvodi on sam, i učas je postao svjestan situacije: "Kako pametno od mene!", smjesta je pomislio, te dječacima dao znak da ne zaplješću.

Upravo je u tom trenutku Ed Teynte, kormilar, izašao iz prednje kabine i krenuo preko palube. Sada, dragi čitatelju, uzmi sat i mjeri vrijeme onome što se dalje dogodilo. Petar je udario snažno i duboko. John je rukama prekrio usta nesretnog gusara da bi prigušio smrtni hropac. Pao je prema naprijed. Četiri dječaka su ga uhvatila da se ne bi čuo pad. Petar je dao znak i truplo su bacili preko ograde. Začuo se pljusak, a zatim tišina. Koliko je vremena prošlo?

"Jedan!" (Mrvica je počeo brojati.)

No Petar je već na vrhovima prstiju nestao u kabini, jer je nekoliko gusara već sakupilo hrabrost pogledati naokolo. Sada su mogli jedan drugoga čuti kako uznemireno diše, što im je govorilo da je onaj grozniji zvuk prošao.

"Nestao je, kapetane", rekao je Smee brišući naočale. "Sve je opet mirno."

Kuka je polako izvukao glavu iz okovratnika i toliko pažljivo osluškivao da bi bio uhvatio i odjek tog tiktakanja. Ništa se nije čulo, pa se čvrsto uspravio svom svojom visinom.

"Onda se vratimo našem Johnnyju Daski!", viknuo je drsko, mrzeći dječake više nego ikad zato što su ga vidjeli kako se slomio. Tada je stao pjevati gnusnu pjesmicu:

"*Ju-hu, ju-hu, skliska daska,*
Prohodaj sada po njoj
Dok ne padne dolje zajedno s tobom
Na dno u vječni pokoj."

Želeći još gore prestraviti svoje zarobljenike, premda uz određeni gubitak dostojanstva, zaplesao je po zamišljenoj daski, kreveljeći im se dok je pjevao. A kada je završio, poviknuo je: "Želite li da vas prije nego što prošetate po daski malo pomazi maca?"

Na to su svi pali na koljena. "Ne, ne!", povikali su tako tužno da su se svi gusari nasmijali.

"Uhvati mačku, Jukes", rekao je Kuka. "U kabini je."

Kabina! U kabini je bio Petar! Djeca su se zabuljila jedno u drugo.

"Na zapovijed", rekao je Jukes ushićeno i pojurio u kabinu. Slijedili su ga pogledom. Jedva su primijetili da je Kuka nastavio svoju pjesmu, a njegovi psi su mu se pridružili:

"*Ju-hu, ju-hu, grebe mačka*
S devet repova svojih
A kada ti zašara po leđima..." [24]

Kako ide zadnji stih nikad se neće znati, jer se pjesma odjednom prekinula zbog jezivog krika iz kabine. Jeknuo je cijelim brodom i nestao. Zatim se začulo kukurikanje koje su dječaci dobro razumjeli, ali je za gusare ono bilo još jezivije od krika.

"Što je to bilo", viknuo je Kuka.

"Dva!", rekao je svečano Mrvica.

Talijan Cecco se na časak dvoumio, a onda oteturao u kabinu. Odmah je isteturao van, posve izbezumljen.

"Što se dogodilo s Billom Jukesom, ti psu?", zasiktao je Kuka prijeteći se nadvivši nad njim.

"Dogodilo se to da je mrtav, proboden", odgovorio je Cecco šupljim glasom.

"Bill Jukes mrtav!", povikali su zaprepašteni gusari.

"U kabini je mračno kao u tamnici", rekao je Cecco, gotovo buncajući, "ali unutra je nešto užasno: stvor kojega smo čuli kako grače."

Ushićenje dječaka, spuštene poglede gusara, oboje je opazio Kuka.

"Cecco", rekao je svojim najledenijim glasom, "vrati se i uhvati mi tog pijevca."

[24] Mačka s devet repova je zapravo bič s devet krakova kojim su se kažnjavali mornari (engleski: *cat-o'-nine-tails*).

Cecco, najhrabriji od najhrabrijih, kukavički je ustuknuo pred svojim kapetanom i viknuo: "Ne, ne!" No Kuka je počeo presti u svoju pandžu.

"Jesi li to rekao da ideš, Cecco?", upitao je zamišljeno.

Cecco je otišao, najprije nemoćno podigavši ruke. Nije više bilo pjevanja, svi su sada samo slušali. I opet se začuo smrtni krik, pa opet kukurikanje.

Nitko ništa nije rekao osim Mrvice. "Tri!", rekao je on.

Kuka je jednim pokretom okupio svoje pse. "Crknute mi i trule ribe", zagrmio je, "tko će mi dovesti tog pijetla?"

"Čekaj da Cecco prvo izađe", progunđao je Starkey, a drugi su potvrdili.

"Čini mi se da sam čuo da se javljaš kao dobrovoljac, Starkey?", rekao je Kuka, opet predući.

"Ne, gromova mi!", viknuo je Starkey.

"Moja kuka misli da jesi", rekao je Kuka prilazeći mu. "Pitam se je li pametno, Starkey, šaliti se s kukom."

"Radije ću visjeti nego tamo ući", odgovorio je Starkey tvrdoglavo i opet dobio podršku posade.

"Je li to pobuna?", zapitao je Kuka ljubaznije nego ikada. "Starkey je kolovođa!"

"Milost, kapetane!", zacvilio je Starkey, sada se već sasvim tresući.

"Evo ruke, Starkey", rekao je Kuka pružajući svoju pandžu.

Starkey je pogledao oko sebe tražeći pomoć, ali svi su ga ostavili. Kako se on povlačio, Kuka mu se približavao, a u oku mu se pojavila crvena iskra. Uz očajnički krik gusar je skočio na Dugog Toma i hitnuo se u more.

"Četiri!", rekao je Mrvica.

"A sada", rekao je Kuka udvorno, "čujem li da neko drugi od gospode izgovara riječ 'pobuna'?" Dohvativši fenjer i prijeteći podignuvši svoju pandžu, rekao je: "Sam ću dovesti tog pijevca", te pohitao u kabinu.

"Pet!" Koliko je Mrvica čeznuo da to kaže! Navlažio je usne kako bi bio spreman, ali Kuka je izašao teturajući, bez fenjera.

"Nešto je ugasilo svjetlo", rekao je pomalo nesigurno.

"Nešto!", ponovio je Mullins.

"Što je s Ceccom?" upitao je Noodler.

"Mrtav kao i Jukes", rekao je kratko Kuka.

Njegovo oklijevanje da se vrati u kabinu na sve je djelovalo prilično loše, pa su se ponovno začuli glasovi pobune. Svi su gusari praznovjerni, pa je Cookson zavikao: "Kaže se da je najsigurniji znak da je brod proklet kada je na njemu netko prekobrojan."

"Čuo sam", promrmljao je Mullins, "da se on na gusarski brod uvijek na kraju ukrca. Ima li rep, kapetane?"

"Kažu", rekao je netko drugi, zlobno gledajući u Kuku, "da kada on dođe, poprimi izgled najopakijeg čovjeka na brodu."

"Ima li on kuku, kapetane?", upitao je drsko Cookson, na što su jedan za drugim počeli vikati: "Brod je uklet!" Djeca na to nisu mogla odoljeti da ne počnu klicati od veselja. Kuka je na svoje zarobljenike već skoro i zaboravio, ali kada se naglo okrenuo prema njima, lice mu je ponovno zasjalo.

"Momci", povikao je svojoj posadi, "imam ideju. Otvorite vrata kabine i utjerajte ih unutra. Neka se oni bore s pijevcem na život i smrt. Ako ga ubiju, utoliko bolje za nas, a ako on ubije njih, ništa nismo izgubili."

Psi su po zadnji put bili zadivljeni Kukom i predano su izvršili njegov nalog. Dječake, koji su se pretvarali da se opiru, ugurali u kabinu i za njima zatvorili vrata.

"Slušajte sada!", povikao je Kuka, a svi su slušali. Ali nitko se nije usudio pogledati prema vratima. Da, netko ipak jest: Wendy, koja je cijelo to vrijeme bila privezana za jarbol. Ona nije iščekivala ni krik ni kukurikanje, čekala je da se pojavi Petar.

Nije trebala dugo čekati. U kabini je pronašao ono što je i krenuo tražiti: ključ koji će djecu osloboditi okova, pa su se sada svi prikradali naoružani oružjem kojega su uspjeli pronaći. Dajući im najprije znak da se sakriju, Petar je prerezao Wendyne konopce, a nakon toga ništa za njih ne bi bilo lakše nego da svi zajedno pobjegnu, ali se ispriječila jedna stvar – zakletva "Ovaj put ili Kuka ili ja!" I tako, kada je oslobodio Wendy, šapnuo joj je da se prikrije s ostalima, a on je sam zauzeo njezino mjesto uz jarbol, zagrnuvši se njezinim ogrtačem kako bi ga zamijenili za nju. Potom je duboko udahnuo i zakukurikao.

Gusarima je taj glas govorio da svi dječaci leže poklani u kabini, pa ih je obuzela panika. Kuka ih je pokušao osokoliti, ali oni su mu, poput pasa u koje ih je pretvorio, pokazali zube. Znao je da će sada, skine li s njih za trenutak pogled, oni skočiti na njega.

"Momci", rekao je, spreman po potrebi laskati ili udariti, ali ni trenutka ne gubeći hrabrost, "sjetio sam se! Na brodu je morski zloduh."

"Da", zarežali su oni, "čovjek s kukom."

"Ne, momci, ne, nego djevojčica. Žena na gusarskom brodu nikad nije donijela sreću. Brod ćemo osloboditi prokletstva kada se riješimo nje."

Neki su se prisjetili da je to bila omiljena Flintova uzrečica. "Vrijedi pokušati", rekli su u dvoumici.

"Bacite je preko ograde", povikao je Kuka, a oni su pohitali prema prilici u ogrtaču.

"Ništa te sada ne može spasiti, gospodična", prosiktao je podrugljivo Mullins.

"Ipak može", odvratila je prilika.

"Tko je to?"

"Petar Pan, osvetnik!", stigao je strašni odgovor, a dok ga je izgovarao, Petar je bacio svoj ogrtač. Svi su sada znali tko ih je ono bio sredio u kabini, a Kuka je dva puta pokušao nešto reći i dva puta nije uspio. Mislim da je u tom strašnom trenutku njegovo junačko srce puklo.

Napokon je povikao: "Nasjeckajte ga za gulaš!", ali nekako bez imalo uvjerljivosti.

"Hajde, dečki, na njih!", zazvonio je Petrov glas, a već su u sljedećem trenutku brodom počeli odjekivati udarci oružja. Da su se gusari držali zajedno, sigurno bi bili pobijedili. No napad ih je zatekao u času dok su bili nespremni, pa su trčali tamo-amo, divlje udarajući, a svaki je od njih mislio da je zadnji preživjeli među posadom. U borbi prsa u prsa bili su jači, ali sada su se borili samo defenzivno, zbog čega su ih dječaci mogli loviti u parovima i birati svoju žrtvu. Neki su od zlikovaca skočili u more, drugi su se posakrivali u tamne zakutke, gdje ih je pronašao Mrvica, koji se nije borio nego je naokolo trčao s fenjerom kojim bi im zabljesnuo u lice tako da bi oni napola oslijepili i pali kao lak plijen oštrih mačeva ostalih dječaka. Jedva se išta moglo čuti osim zveketa oružja, povremenih krikova i pljuskova, i Mrvičinog jednoličnog brojanja: pet... šest... sedam, osam... devet... deset... jedanaest.

Mislim da su svi već bili gotovi kada je skupina podivljalih dječaka opkolila Kuku. Činilo se kao da je njegov život začaran, jer kao da ih je držao na udaljenosti pomoću nekakvog vatrenog kruga. Sredili su njegove pse, ali činilo se kao da je ovaj čovjek sâm dorastao svima njima. Opet i opet bi mu se približili, a on bi se ponovno izborio za prostor. Podigao bi jednog dječaka svojom kukom, te ga koristio kao štit, kada je netko drugi, tko je upravo svojim mačem probo Mullinsa, uletio u tu borbu.

"Spustite mačeve, momci", povikao je pridošlica, "ovaj je čovjek moj."

I tako se Kuka odjednom našao licem u lice s Petrom. Ostali su se povukli i oko njih načinili krug.

Dva su neprijatelja dugo gledala jedan drugoga, Kuka je lagano podrhtavao, a Petar je na licu imao neobični smiješak.

"Dakle, Pane", rekao je Kuka napokon, "sve je ovo tvoje djelo!"

"Da, James Kuko", stigao je ozbiljan odgovor, "sve je ovo moje djelo."

"Oholi i drski mladiću", rekao je Kuka, "pripremi se na susret sa svojom sudbinom."

"Mračni i zli čovječe", odgovorio je Petar, "samo izvoli."

Bez daljnje priče navalili su jedan na drugoga i kroz neko vrijeme ni jedna oštrica nije bila u prednosti. Petar je bio izvrstan mačevalac, pa mu je parirao zapanjujućom brzinom. Tu i tamo uspijevao je izvesti potez kojim bi probio protivnikovu obranu, ali zbog svog je kraćeg dosega bio na odstojanju, pa nije uspijevao svoj čelik zabiti u cilj. Kuka, koji nije bio manje blistav mačevalac, ali nije imao toliko okretnu ruku, natjerao ga je na uzmak silovitim udarcima, nadajući se da će iznenada sve završiti svojim omiljenim potezom, kojemu ga je nekoć davno u Riju bio naučio Roštilj. No na svoje zaprepaštenje vidio je da je taj potez opet i opet odbijen. Potom se pokušao približiti i dokončati stvar željeznom kukom, koja je cijelo vrijeme grebala po zraku, ali Petar se pred njom pognuo i, sagnuvši se, zabio mu mač u rebra. Ugledavši svoju krv, čija mu je neobična boja, sjećate se, bila odvratna, Kuki je iz ruke ispao mač i našao se Petru na milost i nemilost.

"Sada!", povikaše svi dječaci, ali Petar je veličanstvenom gestom pozvao svog protivnika da podigne svoj mač. Kuka je to odmah učinio, ali uz tragičan osjećaj da Petar pokazuje dobar stil.

Do sada je mislio da se bori s nekakvim vragom, ali sada su ga obuzele puno mračnije sumnje.

"Pane, tko si i što si ti?", povikao je muklo.

"Ja sam mladost, ja sam radost", odgovorio je Petar smjelo, "ja sam ptičica koja se izlegla iz jajeta."

To je, dakako, bila besmislica, ali to je nesretnom Kuki bio dokaz da Petar ni najmanje ne zna tko je i što je, što je zapravo vrhunac dobrog stila.

"Idemo opet", povikao je očajnički.

Borio se sada kao čovjek-mlat, a jedan zamah tog strašnog mača raspolovio bi svakog čovjeka ili dječaka koji bi mu se našao na putu. No Petar je lepršao oko njega baš kao da ga je vjetar kojega mač podiže otpuhivao iz područja opasnosti. I opet i opet i opet je nasrtao i ubadao ga.

Kuka se sada borio bez nade. Taj strastveni duh više nije žudio za životom, nego je čeznuo samo za jednom zadovoljštinom: da, prije nego što se zauvijek ohladi, vidi kako Petar pokazuje loš stil.

Napustivši borbu, odjurio je u skladište baruta i zapalio ga.

"Za dvije minute", povikao je, "brod će se razletjeti u komadiće."

Sada, sada, mislio je, pokazat će se ima li stila.

No Petar je izašao iz skladišta baruta s granatom u ruci i hladnokrvno je bacio preko ograde.

A kakav je stil pokazivao sam Kuka? Premda je posve zastranio, treba nam biti drago, bez potrebe da s njime suosjećamo, što je na koncu ipak bio vjeran tradicijama svojeg roda. Drugi su dječaci sada letjeli oko njega, prezrivo mu se rugajući, a on je posrtao po palubi nemoćno ih pokušavajući dohvatiti mačem. Njegove misli više nisu bile s njima, vukle su se po igralištima iz davnih vremena, ili su možda već bile zauvijek otišle u nebeske visine, ili su na onom slavnom zidu gledale igru s loptom. A njegove su cipele bile kako treba, i njegov je prsluk bio kako treba, i njegova je kravata bila kako treba, i čarape su mu bile kako treba.

Jamese Kuko, nisi bio baš nejunačka pojava, zbogom!

Jer stigli smo do njegovog posljednjeg časa.

Vidjevši kako mu se Petar polako približava zrakom s podignutim bodežom, skočio je na ogradu kako bi se bacio u more. Nije znao da ga tamo čeka krokodil, jer namjerno smo zaustavili sat kako bismo ga poštedjeli te spoznaje. Mali znak poštivanja s naše strane na samom kraju.

I tada je doživio svoj posljednji trijumf, zbog kojega mu, mislim, ne smijemo prigovarati. Dok je stajao na ogradi gledajući preko ramena kako Petar lebdi po zraku, pokretom mu je pokazao da iskoristi nogu. Zato ga je Petar udario nogom umjesto da ga probode.

Kuka je napokon dobio zadovoljštinu za kojom je žudio.

"Loš stil", viknuo je podrugljivo i zadovoljan odletio krokodilu.

Tako je završio James Kuka.

"Sedamnaest", zapjevao je Mrvica, ali njegov račun više nije bio sasvim točan. Petnaestorica su te noći platila za svoje zločine, ali dvojica su uspjeli doći do obale. Starkeya su zarobili crvenokošci, pa su ga natjerali da bude dadilja njihovim bebama, što je za jednog gusara prežalostan pad. A Smee, koji je od tada lutao svijetom noseći svoje naočale, za život je s mukom zarađivao tako što je pričao da je on jedini čovjek kojega se James Kuka bojao.

Wendy je, naravno, stajala sa strane i nije sudjelovala u borbi, ali je Petra promatrala zadivljenim očima. No sada kada je sve bilo gotovo opet je postala važna. Sve ih je podjednako pohvalila, te zadrhtala od uzbuđenja kada joj je Michael pokazao mjesto gdje je jednoga ubio, a onda ih je odvela u Kukinu kabinu i pokazala na sat koji je visio na čavlu. Sat je pokazivao jedan i pol!

Kasni sat odjednom je postao najvažnija stvar od svega. U krevete u gusarskim kabinama pospremila ih je jako brzo, u to budite sigurni. Sve osim Petra, koji je šetao gore-dolje po palubi, dok konačno nije zaspao uz bok Dugog Toma. Te je noći usnuo jedan od svojih snova, te je dugo dozivao u snu, a Wendy ga je čvrsto grlila.

Poglavlje 16: Povratak kući

Do trećeg jutarnjeg zvona svi su već protezali noge, jer je stizala plima, a Bezubi, vođa palube, bio je među njima s jednim krajem konopca u ruci, te je žvakao duhan. Svi su obukli gusarsku odjeću kojoj su nogavice odrezali na koljenima, lijepo se obrijali, pa se dali u pokret, uz pravo mornarsko geganje, podižući stalno hlače.

Ne treba niti reći tko je bio kapetan. Gospodičić i John bili su prvi i drugi časnik. Na brodu je bila i žena. Ostali su bili obični mornari čije je mjesto bilo pred jarbolom, a živjeli su u prednjem nadgrađu. Petar je već bio srastao s kormilom, ali je prije toga sviralom sazvao sve na okup i svima se kratko obratio. Rekao je da se nada da će svi svoju dužnost ispunjavati svim srcem, iako zna da su oni bagra iz Rija i sa Zlatne obale, a budu li mu odgovarali, posjeći će ih. Njegove su stroge i oštre riječi prenijele poruku koju mornari dobro razumiju, pa su mu bučno zaklicali. Zatim je uslijedilo nekoliko oštrih naredbi, te su zaokrenuli brod i usmjerili mu nos prema kopnu.

Kapetan Pan je izračunao, nakon što je konzultirao brodsku kartu, da će, zadrži li se ovakvo vrijeme, do Azora stići oko 21. lipnja, nakon čega će letjeti da bi uštedjeli vrijeme.

Neki su od njih htjeli da brod bude pošten, a drugima je bilo draže da ostane gusarski, ali kapetan je s njima postupao kao s psima, pa mu se nisu usuđivali izraziti vlastite želje, čak ni putem peticije koju bi svi potpisali. Potpuna poslušnost jedina im je pružala sigurnost. Mrvica je dobio dvanaest udaraca samo zato što je djelovao zbunjeno kada mu je rečeno da napravi sondažu[25]. Opće je mišljenje bilo da je Petar sada iskren zato da umiri Wendyne sumnje, ali da bi uskoro moglo doći do promjene kada bude gotovo novo odijelo, koje je, protiv svoje volje, za njega radila od nekih Kukinih najopakijih odjevnih predmeta. Kasnije su između sebe šaptali da je prve noći kada je nosio to odijelo dugo sjedio u kabini s Kukinim cigaršpicom u ustima i stisnutom jednom rukom. Stisnuo je sve prste osim kažiprsta, kojega je savio i prijeteći njime mahao kao da je kuka.

Umjesto da pratimo brod, međutim, moramo se sada vratiti u onaj pusti dom iz kojega su tri naša lika tako davno bezdušno odletjeli. Sramota je što smo zanemarili broj 14 sve ovo vrijeme, ali ipak možemo biti sigurni da nas gospođa Darling zbog toga ne optužuje. Da smo se ranije vratili pogledati je sa sažaljivom simpatijom, vjerojatno bi povikala: "Ne budite budalasti, što sam ja tu važna? Vratite se i pazite na djecu." Dokle su god majke ovakve, njihova će ih djeca iskorištavati i na to računati.

Čak i sada ćemo se vratiti u tu poznatu dječju sobu samo zato što su njezini zakoniti stanari na putu kući. Samo ćemo požuriti kao prethodnica, da se uvjerimo da su im kreveti dobro provjetreni i da gospodin i gospođa Darling nisu te večeri nekamo izašli. Mi nismo ništa drugo nego sluge. Zašto bi uopće njihovi kreveti bili prozračeni, kada su ih napustili u onakvoj nezahvalnoj žurbi? Ne bi li dobili upravo ono što zaslužuju da se sada vrate i otkriju da su njihovi roditelji otišli na vikend na selo? To bi im bila dobra pouka, kakva im treba još od trenutka kada smo ih upoznali. No kada bismo stvari tako posložili, gospođa Darling nam nikad ne bi oprostila.

[25] Mjerenje dubine vode.

Nešto ipak neodoljivo želim učiniti, a to je reći joj, onako kako to pisci čine, da joj se djeca vraćaju, da će doista biti tu u četvrtak za tjedan dana. To bi posve pokvarilo iznenađenje koje Wendy, John i Michael jedva čekaju. Sve su to oni lijepo na brodu isplanirali: majčino oduševljenje, očev krik veselja, Nanin skok kroz zrak kako bi ih prva zagrlila, a zapravo su se trebali pripremiti na dobre batine. Bilo bi pravo zadovoljstvo pokvariti im planove tako što ćemo unaprijed dojaviti novosti, tako da kad uđu u velikom stilu, gospođa Darling Wendy čak niti ne ponudi usta na poljubac, a gospodin Darling zlovoljno usklikne: "Dovraga, evo opet tih dječaka." No ipak, čak ni time ne bismo zaslužili zahvalnost. Do sada smo već počeli upoznavati gospođu Darling i sigurno je da bi nas prekorila što smo djecu lišili njihovog sitnog zadovoljstva.

"Ali, draga moja gospođo, do drugog četvrtka je još deset dana, pa ako vam kažemo što se zbiva, možemo vam uštedjeti deset dana žalosti."

"Da, ali pod koju cijenu! Zato da bi lišili djecu deset minuta veselja?"

"Pa, ako na to tako gledate."

"A kako bi se drugačije na to moglo gledati?"

Vidite, ta žena nema pravog duha. Namjeravao sam o njoj pričati izvanredno lijepe stvari, ali sada je prezirem pa ništa od toga neću reći. Njoj se zapravo uopće ne treba reći da pripremi stvari za dolazak djece, jer je sve već spremno. Svi su kreveti prozračeni, ona nikada ne izlazi iz kuće, a primijetite, prozor je otvoren. Nismo joj ni od kakve koristi i možemo se slobodno vratiti na brod. No, kada smo već tu, možemo i malo ostati i promatrati. Jer mi smo baš to, promatrači. Nitko nas zaista ne želi. Zato gledajmo i zajedljivo komentirajmo, nadajući se da će barem nešto od toga nekoga i povrijediti.

Jedina promjena koja se mogla vidjeti u dječjoj spavaonici bilo je to da u njoj između devet i šest više nema pseće kućice. Kada su djeca odletjela, gospodin Darling je u kostima osjetio da je sva krivica u tome što je Nanu stavio na lanac, te da je ona od početka do kraja bila od njega mudrija. Naravno, kao što smo vidjeli, on je bio posve jednostavan čovjek. Zapravo je mogao opet proći za dječaka, kada bi samo mogao ukloniti svoju ćelavost, ali je isto tako imao plemenit osjećaj za pravdu i lavovsku hrabrost učiniti ono što mu se čini ispravno, i pošto je pažljivo o svemu razmislio nakon što su djeca pobjegla, spustio se na sve četiri i upuzao u pseću kučicu. Na sve je umiljate pozive gospođe Darling da izađe odgovarao tužno ali odlučno:

"Ne, jedina moja, ovo je pravo mjesto za mene."

Gorko se kajući, zakleo se da neće izaći iz kućice dok se djeca ne vrate. To je, naravno, bilo tužno, ali što god je gospodin Darling radio, radio je s pretjerivanjem, inače bi brzo od toga odustao. I nije nikada bilo skrušenijeg čovjeka od nekoć ponosnog Georgea Darlinga, dok bi navečer sjedio u psećoj kućici i razgovarao sa svojom ženom o njihovoj djeci i o njihovim dobrim stranama.

Vrlo je dirljiva bila i njegova pokornost Nani. Nije joj dopuštao da uđe u kućicu, ali u svemu je drugom bespogovorno ispunjavao njezine želje.

Svako jutro pseću kućicu s gospodinom Darlingom unosili su u kočiju, koja bi ga odvela do ureda, a kući se na isti način vraćao u šest. Shvatit ćemo ponešto o čvrstini karaktera tog čovjeka ako se prisjetimo koliko je on bio osjetljiv po pitanju mišljenja susjeda: sada je postao čovjek čiji je svaki pokret privlačio iznenađenu pozornost. Mora da je duboko u sebi prolazio kroz muke, ali je sačuvao mirnu vanjštinu čak i kad bi mladi ljudi kritizirali njegov mali dom, a on bi uvijek uljudno podigao šešir svakoj gospođi koja bi unutra zavirila.

Možda je to bilo donkihotovski[26], ali bilo je i uzvišeno. Uskoro je pravi smisao njegovog ponašanja procurio u javnost i veliko srce javnosti bilo je dirnuto. Gomila je počela slijediti kočiju, razdragano joj kličući. Lijepe djevojke penjale su se na njezine stepenice da bi dobile autogram. U svim boljim novinama objavljeni su njegovi intervjui, a visoko društvo ga je pozivalo na večere, uz obavezni dodatak: "Dođite u psećoj kućici."

Tog znamenitog četvrtka gospođa Darling bila je u dječjoj sobi i čekala da se George vrati kući. Oči su joj bile pune tuge. Ako je sada pobliže pogledam i prisjetim se njezine radosti u starim danima, koja je posve nestala zato što je izgubila svoje bebice, shvaćam da ipak neću na koncu o njoj moći reći ništa ružno. Ako je i pretjerano voljela svoju nestašnu djecu, protiv toga nije mogla ništa. Pogledajte je samo u njezinom naslonjaču, gdje je zaspala. Kut njezinih usana, kojega uvijek prvo pogledamo, sada je skoro uvenuo. Ruka joj se nemirno pomiče po prsima kao da je tamo nešto boli. Nekima se najviše sviđa Petar, nekima se najviše sviđa Wendy, ali meni se ona najviše sviđa. Zamislite da joj, kako bismo je usrećili, šapnemo na uho da se derištad vraća? Sada su doista samo dvije milje daleko od prozora i snažno lete, a sve što moramo učiniti je šapnuti joj da stižu. Hajdemo.

Nismo to trebali učiniti, jer se prenula i počela ih dozivati po imenima, ali u sobi nije bilo nikoga osim Nane.

"O, Nana, sanjala sam da su se moji najdraži vratili!"

Nanine su se oči navlažile, ali nije mogla učiniti ništa drugo nego nježno staviti šapu gazdarici u krilo, pa su tako zajedno sjedile i kada su unijeli kućicu. Dok gospodin Darling provlači iz nje glavu da bi poljubio svoju ženu, vidimo da mu je lice naboranije nego prije, ali da ima mekši izraz.

Svoj je šešir dodao Lizi, koja ga prezrivo prihvaća, jer ona uopće nije imala mašte i bila je posve nesposobna shvatiti razloge ovakvog ponašanja takvog čovjeka. Vani je gomila koja je pratila kočiju još uvijek klicala, a on je, prirodno, bio dirnut.

"Slušaj ih", rekao je, "to je jako ugodno."

"Gomila dječaka", podrugljivo je rekla Liza.

"Bilo je danas i nekoliko odraslih", uvjeravao ju je lagano porumenjevši, ali kada je ona odmahnula glavom, nije za nju imao ni jedne riječi prijekora. Društveni ga uspjeh nije pokvario, od njega je postao slađi. Neko je vrijeme sjedio tako da mu je glava virila iz kućice i razgovarao s gospođom Darling o svome uspjehu, umirujuće joj stišćući ruku kada mu je rekla kako se nada da mu sve to neće zavrtjeti glavom.

"Ali da sam bio slabić", rekao je, "o, nebesa, da sam bio slabić!"

"Ali George", rekla je plašljivo, "još si uvijek pun žaljenja kao i prije, zar ne?"

"Pun žaljenja kao i prije, najdraža! Vidiš moju kaznu: živim u psećoj kućici."

"Ali to jest kazna, zar ne George? Sigurno u tome ne uživaš?"

"Ljubavi!"

Budite sigurni da ga je nakon toga zamolila da joj oprosti, a on se onda, jer mu se prispavalo, sklupčao u kućici.

[26] Don Quijote (izg. Don Kihot) – vitez iz istoimenog romana španjolskog pisca Miguela de Cervantesa, koji se bori s vjetrenjačama.

"Hoćeš li mi svirati nešto dok ne zaspem", upitao je, "na klaviru u dječjoj sobi?", a dok je ona prolazila preko dječje dnevne sobe, zamišljeno je dodao: "I zatvori prozor. Osjećam propuh."

"O, George, nikad to od mene nemoj tražiti. Prozor mora uvijek biti za njih otvoren, uvijek, uvijek!"

Sada je na njemu bio red da se ispriča, a ona je otišla u dječju dnevnu sobu i zasvirala, te je on uskoro zaspao. A dok je spavao, u sobu su uletjeli Wendy, John i Michael.

Oh, ne! Tako smo napisali jer bi to bio zgodan rasplet događaja, kojega su oni planirali prije nego što smo napustili brod. No nešto se sigurno od tada dogodilo, jer nisu uletjeli oni, nego Petar i Zvončica.

Prve Petrove riječi sve objašnjavaju.

"Brzo, Zvončice", šapnuo je, "zatvori prozor, zakračunaj ga! Tako! Sada ti i ja moramo pobjeći kroz vrata, a kada se Wendy vrati, mislit će da je se majka odrekla, pa će se morati vratiti meni."

Sad mi je jasno što me je do sada zbunjivalo, zašto se Petar, nakon što je potamanio gusare, nije vratio na otok i prepustio Zvončici da otprati djecu do kopna. Ova mu je lukavština bila u glavi cijelo vrijeme.

Umjesto da shvati da se ponaša ružno, zaplesao je od radosti. Onda je zavirio u dječju dnevnu sobu da vidi tko to svira. Šapnuo je Zvončici: "To je Wendyna majka! Ona je lijepa gospođa, ali ne tako lijepa kao moja majka. Usne su joj pune naprstaka, ali ne onoliko pune koliko su bile usne moje majke."

Naravno, on uopće ništa nije znao o svojoj majci, ali se ponekad volio njome hvalisati.

Melodija mu nije bila poznata, a bila je to pjesma "Dome, slatki dome", ali je ipak znao da govori: "Vrati se, Wendy, Wendy, Wendy", pa je ushićeno povikao: "Nikad više nećete vidjeti Wendy, draga damo, jer prozor je zatvoren!"

Ponovno je zavirio unutra da provjeri zašto je glazba prestala, te je sada vidio da je gospođa Darling položila glavu na klavir i da su na njezinim očima sjedile dvije suze.

"Ona želi da otvorim prozor", pomislio je Petar, "ali neću, ne ja!"

Ponovno je provirio i suze su još bile tamo, ili su možda druge dvije zauzele njihovo mjesto.

"Ona jako voli Wendy", rekao je sam sebi. Bio je na nju ljut zato što ne shvaća zašto ne može imati Wendy.

Razlog je bio tako jednostavan: "I ja je jako volim. Ne možemo je oboje imati, draga damo!"

Ali dama nije to mogla shvatiti na pravi način, pa je on bio nesretan. Prestao ju je gledati, ali čak ni tada ona ga nije pustila. Skakutao je naokolo i radio smiješne grimase, ali kada je prestao, osjećao je baš kao da je ona u njemu i da kuca.

"Oh, u redu", rekao je napokon i progutao slinu. Onda je otvorio prozor. "Hajde, Zvončice", povikao je i bijesno puhnuo na zakone prirode: "ne trebaju nam nikakve glupe majke", pa je odletio.

I tako su na koncu Wendy, John i Michael pronašli prozor otvoren, što je naravno bilo bolje nego što su zaslužili. Sletjeli su na pod, bez imalo stida, a najmlađi među njima bio je već zaboravio svoj dom.

"Johne", rekao je gledajući oko sebe u dvoumici, "mislim da sam ovdje već bio."

"Naravno da jesi, blesane! Ovo je tvoj stari krevet."

"Zbilja jest", rekao je Michael, ali nije bio posve siguran.

"Kažem", povikao je John, "pseća kućica!", te poletio preko sobe da u nju zaviri.

"Možda je Nana unutra", rekla je Wendy.

Ali John je zazviždao. "Hej", rekao je, "unutra je neki čovjek!"

"To je otac!", uskliknula je Wendy.

"Da vidim oca", žustro je molio Michael, pa je dobro pogledao. "Nije toliko velik kao gusar kojega sam ubio", rekao je s takvim iskrenim razočarenjem da mi je drago što je gospodin Darling spavao. Bilo bi tužno da su to bile prve riječi koje je čuo od svog malog Michaela.

Wendy i John su se prilično osupnuli zato što su u kućici pronašli oca.

"Siguran sam", rekao je John poput nekoga tko je izgubio povjerenje u svoje pamćenje, "on nije običavao spavati u kućici?"

"Johne", rekla je Wendy nesigurno, "možda se starog života ne sjećamo baš onako dobro kako smo mislili."

Na njih je pala nekakva hladnoća, a to su i zaslužili.

"Vrlo je nemarno od majke"; rekao je onaj mali bezobraznik John, "što nije ovdje sada kada smo se vratili."

I upravo je tada gospođa Darling ponovno počela svirati.

"To je majka!", povikala je Wendy provirujući.

"Zbilja jest!", rekao je John.

"Onda nam ti zapravo nisi majka, Wendy?", upitao je Michael, koji je već sigurno bio pospan.

"O, Bože", uskliknula je Wendy, prvi put zaista požalivši zbog svega, "bilo je i vrijeme da se vratimo."

"Idemo se ušuljati", predložio je John, "i staviti ruke na njezine oči."

No Wendy, koja je shvatila da te vesele vijesti moraju proširiti malo nježnije, imala je bolju zamisao.

"Idemo se zavući u krevete, pa ćemo kada ona uđe biti tamo baš kao da nikad nikuda nismo niti otišli."

I tako su, kada se gospođa Darling vratila u dječju spavaonicu da provjeri spava li njezin muž, svi kreveti bili puni. Djeca su čekala njezin krik veselja, ali on nije došao. Vidjela ih je, ali nije vjerovala da su tamo. Znate, toliko ih je često viđala u krevetima u svojim snovima da je pomislila da je to sve još uvijek samo san.

Sjela je u naslonjač pokraj vatre, iz kojega ih je u stara vremena pazila.

Oni to nisu mogli razumjeti, pa je na sve troje pala hladna jeza.

"Majko!", povikala je Wendy.

"To je Wendy", rekla je ona, ali je još uvijek bila sigurna da je sve samo san.

"Majko!"

"To je John", rekla je.

"Majko!", povikao je Michael. Sada ju je prepoznao.

"To je Michael", rekla je i protegnula ruke da zagrli troje sebične dječice koje više nikada neće obujmiti. Ali jest, jesu, obujmile su Wendy, Johna i Michaela, koji su iskliznuli iz kreveta i potrčali prema njoj.

"George, George!", povikala je čim je uspjela doći do glasa, gospodin Darling se probudio i pridružio njezinom ushićenju, a Nana je uletjela u sobu. Nikada nije bilo dražesnijeg prizora, ali nitko ga nije mogao vidjeti osim jednog malog dječaka koji je virio kroz prozor. On je već u životu doživio toliko nebrojenih lijepih trenutaka o kojima druga djeca ništa nisu mogla znati, ali sada je gledao kroz prozor u jedinu radost koja će mu zauvijek ostati nedostupna.

Poglavlje 17: Kada je Wendy odrasla

Nadam se da vas zanima što se dogodilo s drugim dječacima. Čekali su dolje neko vrijeme kako bi Wendy dali vremena da objasni sve o njima, a kada su izbrojali do petsto, otišli su gore. Gore su išli po stepenicama, jer su mislili da će to ostaviti bolji dojam. Stali su u red ispred gospođe Darling, sa spuštenim kapama, te shvatili da bi bilo bolje da na sebi nemaju gusarsku odjeću. Ništa nisu govorili, ali očima su je molili da ih primi. Trebali su pogledati i gospodina Darlinga, ali na njega su zaboravili.

Naravno, gospođa Darling je odmah rekla da će ih primiti, ali gospodin Darling je bio neobično potišten, i vidjeli su da je broj šest smatrao prilično velikim brojem.

"Moram priznati", rekao je Wendy, "da ti nikad ništa ne radiš napola"; gunđava primjedba za koju su blizanci pomislili da je upućena njima.

Prvi je blizanac bio ponosniji, pa je, porumenjevši, zapitao: "Mislite li da nas je malo previše, gospodine? Jer, ako je tako, mi možemo otići."

"Oče!", povikala je Wendy razljućeno, ali oko njega je još uvijek bio oblak. Znao je da se ne ponaša dostojno, ali nije si mogao pomoći.

"Mogli bismo spavati po dvoje", rekao je Gospodičić.

"Ja ih uvijek sama šišam", rekla je Wendy.

"George!", uskliknula je gospođa Darling, osjećajući bol zato što vidi da se njezin najdraži nije prikazao u baš najboljem svjetlu.

On je tada briznuo u plač, te je istina izašla na vidjelo. Bit će mu drago da ih primi, rekao je, ali smatra da su trebali tražiti i njegov pristanak, baš kao i njezin, umjesto da se prema njemu ponašaju kao da je u svojoj vlastitoj kući obična nula.

"Ja ne mislim da je on nula", odmah je povikao Bezubi. "Misliš li ti da je on nula, Kovrčavko?"

"Ne mislim. Misliš li ti da je on nula, Mrvice?"

"Zaista ne. Blizanče, što ti misliš?"

Pokazalo se da nitko od njih ne misli da je on nula, zbog čega je bio silno zahvalan, te je rekao da će za sve njih napraviti mjesta u dnevnoj sobi, ako mogu svi stati.

"Bit će mjesta, gospodine", uvjeravali su ga.

"Onda slijedite vođu", povikao je veselo. "Pazite, nisam siguran imamo li dnevnu sobu, ali možemo se pretvarati da je imamo, pa je svejedno. Hopla!"

Krenuo je plešući po kući, a oni su svi povikali "Hopla!" i otplesali za njim, tražeći dnevnu sobu. Zaboravio sam jesu li je našli, ali je u svakom slučaju svatko pronašao svoj kutak i u njemu se smjestio.

Što se Petra tiče, još jednom je pogledao Wendy prije nego što je odletio. Nije baš došao do prozora, nego se samo o njega očešao u prolazu, da bi ga ona mogla otvoriti ako želi i pozvati ga. To je ona i učinila.

"Hej, Wendy, zbogom", rekao je on.

"Oh, ljubavi, zar odlaziš?"

"Da."

"Ne misliš li, Petre", rekla je nesigurno, "da bi trebao nešto reći mojim roditeljima o jednoj vrlo slatkoj temi?"

"Ne."

"O meni, Petre?"

"Ne."

Gospođa Darling je došla do prozora, jer je sada strogim okom pazila na Wendy. Rekla je Petru da je posvojila sve druge dječake, te da bi voljela posvojiti i njega.

"Poslali biste me u školu?", upitao je lukavo.

"Da."

"A onda u ured?"

"Pretpostavljam."

"Uskoro bih bio odrasli muškarac?"

"Vrlo uskoro."

"Ne želim ići u školu i učiti ozbiljne stvari", rekao joj je strastveno. "Ne želim biti odrasli muškarac. O, Wendyna majko, zamislite da se jednog jutra probudim i napipam da mi raste brada!"

"Petre", rekla je Wendy tješiteljica, "ja bih te voljela i s bradom", a gospođa Darling je prema njemu pružila ruke, ali on ju je odbio.

"K sebi ruke, damo, nitko me nikada neće uhvatiti i od mene napraviti odraslog muškarca!"

"Ali gdje ćeš živjeti?"

"Sa Zvončicom u kućici koju smo sagradili za Wendy. Vile će je postaviti visoko u krošnje drveća, gdje i one noću spavaju."

"Kako dražesno!", povikala je Wendy, toliko čeznutljivo da ju je gospođa Darling stisnula još jače.

"Mislila sam da su sve vile mrtve", rekla je gospođa Darling.

"Uvijek ima mnogo mladih", objasnila je Wendy, koja je sada u tom području bila već pravi stručnjak. "Jer, vidiš, kada se neko novorođenče po prvi puta nasmije, rodi se nova vila, a kako se stalno rađaju nove bebe, uvijek ima i novih vila. One žive u gnijezdima na vrhovima stabala. Ljubičaste su dječaci a bijele su djevojčice, a plave su male budalice koje nisu sigurne što su."

"Bit će mi tako zabavno", rekao je Petar, držeći oko na Wendy.

"Bit ćeš jako osamljen navečer", rekla je, "dok budeš sjedio pokraj vatre."

"Imat ću Zvončicu."

"Zvončica ti nije dorasla", podsjetila ga je pomalo zajedljivo.

"Podla lažljivice!", javila se Zvončica odnekuda iza ugla.

"Nema veze", rekao je Petar.

"O, Petre, znaš da ima veze."

"Pa, onda, dođi sa mnom u malu kućicu."

"Mogu li, mama?"

"Naravno da ne! Napokon si mi se vratila i ne puštam te više nikud."

"Ali njemu jako treba majka."

"I tebi, ljubavi."

"O, onda dobro", rekao je Petar, kao da je to pitao samo zbog pristojnosti, ali gospođa Darling je opazila kako su mu usne zatitrale, pa je dala ovu zgodnu ponudu: dopustit će Wendy da ga posjeti jedan tjedan svake godine i obavi mu proljetno čišćenje. Wendy bi draži bio nekakav čvršći dogovor, a i činilo joj se da proljeće neće doći tako brzo, ali je zbog ovog obećanja Petar otišao ponovno sasvim veseo. On nije imao osjećaja za vrijeme, a i bio je toliko pun pustolovina da sve one o kojima sam vam pripovijedao zapravo vrijede jedva pet para. Pretpostavljam da su posljednje Wendyne riječi koje mu je uputila, upravo zbog toga što je ona to znala, bile prilično žalosne:

"Nećeš me zaboraviti, Petre, zar ne, prije nego što dođe red na proljetno čišćenje?"

Petar je, naravno, to obećao, a onda odletio. Sa sobom je ponio poljubac gospođe Darling. Poljubac koji nije bio ni za koga drugoga Petar je primio posve olako. Smiješno. Ali činilo se da je ona zadovoljna.

Naravno, svi su dječaci krenuli u školu. Većina njih je krenula u treći razred, ali Mrvicu su najprije stavili u četvrti razred, a onda u peti razred. Najviši je razred prvi. U školu nisu išli ni tjedan dana, no su odmah shvatili kakve su koze bili zato što nisu ostali na otoku, ali sada je bilo prekasno i uskoro su se navikli biti posve običnima, kao ti ili ja ili mladi Jenkins. Tužno je što moramo reći da su postepeno izgubili sposobnost letenja. Nana im je ispočetka vezivala noge za krevete da noću ne bi odletjeli, a preko dana razbibriga im je bila da se pretvaraju da su ispali iz konjskog omnibusa[27]. No malo-pomalo su prestali pritezati uzice u krevetu, te otkrili da se kada ispadnu iz omnibusa mogu i ozlijediti. S vremenom nisu više mogli niti poletjeti po svoje kape. Manjak prakse, govorili su, ali je to zapravo značilo da više ne vjeruju.

Michael je vjerovao duže od drugih dječaka, premda su ga drugi dječaci zafrkavali, a isto je bilo i s Wendy kada je Petar došao po nju po isteku prve godine. Odletjela je s Petrom u ogrtaču kojega je istkala od lišća i bobica u Nigdjezemskoj, i jedino čega se bojala bilo je da bi on mogao primijetiti koliko joj je okraćao. No on nikada to nije primijetio, imao je toliko toga za pričati o sebi.

Jedva je čekala s njim voditi uzbudljive razgovore o starim vremenima, ali nove su pustolovine već izgurale stare iz njegovih misli.

"Tko je kapetan Kuka?", pitao je sa zanimanjem kada je ona spomenula njegovog pra-neprijatelja.

"Ne sjećaš se", pitala je ona iznenađeno, "kako si ga ubio i spasio nam živote?"

"Ja sve koje ubijem odmah zaboravim", odgovorio je bezbrižno.

Kad je ona izrazila svoju, mada dvojbenu, nadu da će Zvončici biti drago što je vidi, on je rekao: "Tko je Zvončica?"

"O, Petre", rekla je ona zapanjeno, no čak ni kada mu je objasnila nije se mogao sjetiti.

"Kad ih ima toliko mnogo", rekao je, "mislim da nje više nema."

Mislim da je bio u pravu, jer vile ne žive dugo, ali toliko su malene da im se i to kratko vrijeme čini dovoljno dugim.

Wendy je zaboljelo i kada je doznala da je protekla godina Petru bila poput jučerašnjeg dana. Za nju je to bila tako duga godina dana iščekivanja. Ali on je bio očaravajući kao i

[27] Velika kočija za putnike, nalik autobusu ili tramvaju.

uvijek, pa su tako zajedno obavili jedno baš krasno proljetno pospremanje u maloj kućici na vrhu drveta.

Sljedeće godine nije došao po nju. Čekala ga je u novom ogrtaču, jer joj stari jednostavno više nije pristajao. No on nije došao.

"Možda je bolestan", rekao je Michael.

"Znaš da on nikad nije bolestan."

Michael joj se približio i šapnuo, drhteći: "Možda takva osoba ni ne postoji, Wendy!", a Wendy bi tada bila zaplakala da Michael već nije plakao.

Petar je došao za sljedeće proljetno pospremanje, a neobično je bilo to da nije niti znao da je propustio jednu godinu.

Bio je to zadnji put da ga je djevojčica Wendy vidjela. Još je neko vrijeme zbog njega pokušavala izbjeći patnje odrastanja i osjećala je da ga je izdala kada je dobila nagradu iz općeg znanja. No godine su dolazile i odlazile, a bezbrižni se dječak nije pojavljivao, a kada su se opet sreli Wendy je već bila udana žena, a Petar za nju nije bio ništa više od malo prašine u kutiji u kojoj je držala svoje igračke. Wendy je odrasla. Ne trebate je zato žaliti. Ona je bila od onih koji vole odrasti. Na koncu je odrasla svojom slobodnom voljom jedan dan brže od drugih djevojčica.

Svi su dječaci do sada bili odrasli i gotovi ljudi, pa je jedva vrijedno reći išta više o njima. Blizance, Gospodičića i Kovrčavka možete bilo kojeg dana vidjeti kako idu u ured, noseći torbicu i kišobran. Michael je vlakovođa. Mrvica je oženio jednu plemkinju i tako postao lord. Vidite li onog suca s perikom koji izlazi kroz željezna vrata? To je nekoć bio Bezubi. Bradati čovjek koji ne zna ni jednu priču ispričati svojoj djeci je John.

Wendy se udala u bijelom s ružičastim pojasom. Čudno je da Petar nije uletio u crkvu i spriječio obred.

Godine su se i dalje kotrljale, a Wendy je dobila kćerku. To ne bi trebalo napisati tintom, nego zlatnim slovima.

Nazvali su je Jane i uvijek je imala čudan ispitivački pogled, jer je od trenutka kada je stigla na svijet samo željela postavljati pitanja. Kada je postala dovoljno stara da ih zaista i postavi, ona su se uglavnom odnosila na Petra Pana. Voljela je slušati o Petru, a Wendy joj je ispričala sve čega se mogla sjetiti, u istoj onoj dječjoj sobi u kojoj se dogodio čuveni let. Sada je to bila Janeina dječja soba, jer ju je njezin otac kupio uz kamatu od samo tri posto od Wendynog oca, koji više nije dobro podnosio stepenice. Gospođa Darling je tada već bila mrtva i zaboravljena.

U dječjoj su sobi sada bila samo dva kreveta, Janein i njezine dadilje, i nije bilo pseće kućice, jer je i Nana također preminula. Umrla je u visokoj starosti, a na kraju je bilo jako teško s njom, jer je bila čvrsto uvjerena da nitko ne zna kako treba paziti djecu osim nje.

Jednom tjedno Janeina dadilja je imala slobodnu večer, i tada je na Wendy bilo da je spremi u krevet. To je bilo vrijeme za priče. Janein je izum bio da podigne plahtu preko majčine i svoje glave i tako napravi šator, pa bi u groznoj tami šapnula:

"Što sada vidimo?"

"Mislim da noćas ne vidimo ništa", rekla bi Wendy, uz osjećaj da bi se Nana, kada bi bila ovdje, usprotivila svakom daljnjem razgovoru.

"Da, vidiš", kaže Jane, "vidiš sebe kada si bila mala djevojčica."

"To je bilo odavno, srce", kaže Wendy. "Ah, kako vrijeme leti!"

"Leti li", pita lukavo dijete, "onako kako si i ti letjela kad si bila mala djevojčica?"

"Onako kako sam ja letjela? Znaš li ti, Jane, da se ja ponekad zapitam jesam li zaista ikad letjela."

"Jesi."

"Dragi stari dani kada sam mogla letjeti!"

"Zašto sad ne možeš letjeti, majko?"

"Zato što sam odrasla, najdraža. Kada ljudi odrastu, to zaborave."

"Zašto to zaborave?"

"Zato što više nisu veseli, nevini i bezdušni. Samo veseli i nevini i bezdušni mogu letjeti."

"Što je to veseli i nevini i bezdušni? I ja želim biti vesela i nevina i bezdušna."

Ili bi Wendy možda priznala da nešto vidi.

"Vjerujem", kaže ona, "da je to ova soba."

"Ja vjerujem da jest", kaže Jane. "Nastavi."

Krenule su sada u onu veliku pustolovinu iz noći kada je Petar uletio u sobu tražeći svoju sjenu.

"Budalasti momak", kaže Wendy, "pokušao ju je zalijepiti sapunom, a kada to nije mogao je zaplakao, pa me je to probudilo, te sam je za njega zašila."

"Propustila si jedan dio", prekida je Jane, koja sada priču zna bolje od svoje majke. "Kada si ga vidjela kako sjedi na podu i plače, što si rekla?"

"Pridigla sam se u krevetu i rekla: 'Dječače, zašto plačeš?'"

"Da, tako je bilo", kaže Jane uz veliki uzdah.

"A onda je sa svima nama odletio u Nigdjezemsku, k vilama i gusarima i crvenokošcima i sirenskoj laguni i podzemnom domu i maloj kućici."

"Da! Što ti se od svega najviše sviđalo?"

"Mislim da mi se najviše sviđala podzemna kuća."

"Da, i meni. Što ti je Petar zadnje rekao?"

"Zadnje što mi je ikad rekao bilo je: 'Samo me uvijek čekaj, a onda ćeš me jedne noći čuti kako kukuričem'."

"Da."

"Ali, jao, on me je posve zaboravio", rekla je Wendy sa smiješkom. Bila je toliko odrasla.

"Kako je zvučalo njegovo kukurikanje?", upitala je Jane jedne večeri.

"Ovako", rekla je Wendy pokušavši oponašati Petrovo kukurikanje.

"Ne tako", rekla je Jane ozbiljno, "nego ovako", te je zakukurikala mnogo bolje od svoje majke.

Wendy se malo prenula. "Drago moje, kako ti to znaš?"

"Često ga čujem dok spavam", rekla je Jane.

"Ah, da, mnoge djevojčice ga čuju dok spavaju, ali ja sam jedina koja ga je čula budna."

"Blago tebi", rekla je Jane.

A onda se jedne noći dogodila tragedija. Bilo je proljeće i ispričala se priča za tu večer, a Jane je već zaspala u svom krevetu. Wendy je sjedila na podu, vrlo blizu vatri, da bolje vidi krpati, jer u sobi nije bilo drugog svjetla. I dok je sjedila i šivala, čula je kukurikanje. Onda se prozor otvorio kao nekoć i na pod je skočio Petar.

Bio je potpuno isti kao i uvijek, a Wendy je odmah zapazila da još uvijek ima mliječne zube.

Bio je mali dječak, a ona je bila odrasla. Skrutila se pokraj vatre ne usuđujući se pomaknuti, bespomoćna i kriva, odrasla žena.

"Bok, Wendy", rekao je, ne primjećujući bilo kakvu razliku, jer je on uglavnom mislio samo o sebi, a u prigušenom svjetlu njezina bijela haljina mogla je biti spavaćica u kojoj ju je prvi put vidio.

"Bok, Petre", odgovorila je ona tiho, skupivši se što je više mogla. Nešto u njoj je vikalo: "Ženo, ženo, pusti me."

"Bok! Gdje je John?", upitao je, odjednom primijetivši da nedostaje treći krevet.

"John sada nije ovdje", uzdahnula je.

"Michael spava?", upitao je, nehajno pogledavši Jane.

"Da", odgovorila je, te je potom osjetila da je neiskrena prema Jane kao i prema Petru.

"To nije Michael"; brzo je rekla, da je ne bi kaznio zbog laži.

Petar je pogledao. "Hej, to je netko novi?"

"Da."

"Dječak ili djevojčica?"

"Djevojčica."

Sad će sigurno razumjeti; ali ništa od toga.

"Petre", rekla je nesigurno, "očekuješ li da odletim s tobom?"

"Naravno, zato sam i došao." Dodao je malo ozbiljnije: "Zar si zaboravila da je vrijeme za proljetno pospremanje?"

Znala je da nema koristi spomenuti da je propustio mnoga proljetna pospremanja.

"Ne mogu poći", rekla je ispričavajući se, "zaboravila sam letjeti."

"Brzo ću te opet naučiti."

"O, Petre, ne rasipaj vilinski prah na mene."

Ustala je, a njega je sada spopao strah. "Što je to?", povikao je uzmičući.

"Upalit ću svjetlo", rekla je ona, "pa ćeš vidjeti sam."

Jedini put u cijelom životu, koliko znam, Petar se preplašio. "Ne pali svjetlo", povikao je.

Pustila je da joj se prsti igraju kosom tog tragičnog dječaka. Ona nije bila mala djevojčica kojoj je slomio srce, bila je odrasla žena koja se svemu tome smijala, ali bio je to smijeh vlažnih očiju.

Onda je upalila svjetlo, pa je Petar vidio. Bolno je kriknuo, a kada se visoka lijepa prilika sagnula da ga podigne u naručje, oštro se povukao.

"Što je to?", ponovno je povikao.

Morala mu je reći.

"Ja sam stara, Petre. Imam mnogo više od dvadeset. Odavno sam odrasla."

"Obećala si da nećeš!"

"Nisam tu ništa mogla učiniti. Ja sam udana žena, Petre."

"Ne, nisi."

"Jesam, a mala djevojčica u krevetu moja je beba."

"Ne, nije."

Ali je ipak pretpostavio da jest, pa je koraknuo prema usnulom djetetu s podignutim nožem. Naravno da nije udario. Sjeo je umjesto toga na pod i zaridao, a Wendy nije znala kako da ga utješi, premda je to mogla odmah posve lako učiniti. Ona je sada bila samo žena, te je istrčala iz sobe kako bi probala razmisliti.

Petar je nastavio plakati, pa su njegovi jecaji uskoro probudili Jane. Pridigla se u krevetu i odmah joj je postalo zanimljivo.

"Dječače", rekla je, "zašto plačeš?"

Petar je ustao i naklonio joj se, a ona se njemu naklonila iz kreveta.

"Bok!", rekao je.

"Bok!", rekla je Jane.

"Ja se zovem Petar Pan", rekao joj je.

"Da, znam."

"Vratio sam se po svoju majku", objasnio je, "da je odvedem u Nigdjezemsku."

"Da, znam", rekla je Jane, "čekala sam te."

Kada se Wendy bojažljivo vratila, zatekla je Petra kako sjedi na okviru kreveta i veličanstveno kukuriče, dok je Jane u svojoj spavaćici letjela po sobi u svečanoj ekstazi.

"Ona je moja majka", objasnio je Petar, a Jane se spustila iz kreveta i stala pored njega, s izrazom na licu koji je on volio vidjeti na damama koje bi se u njega zagledale.

"On toliko treba majku", rekla je Jane.

"Znam", priznala je Wendy pomalo nevoljko, "nitko to ne zna dobro kao ja."

"Zbogom", rekao je Petar Wendy, te poletio u zrak, a bestidna je Jane poletjela s njim. To joj je već postao najlakši način kretanja.

Wendy je pohitala do prozora.

"Ne, ne!", vikala je.

"Samo za proljetno pospremanje", rekla je Jane, "želi da mu ja obavljam proljetno pospremanje."

"Da barem i ja mogu s vama", uzdahnula je Wendy.

"Ali ti ne znaš letjeti", rekla je Jane.

Naravno, Wendy im je na kraju dopustila da zajedno odlete. U našem zadnjem pogledu vidimo je kako stoji na prozoru, gledajući ih kako se smanjuju na nebu, dok nisu postali sitni kao zvijezde.

Dok gledate Wendy, vidjet ćete kako joj kosa postaje bijela, a njezina se figura opet smanjuje, jer se sve ovo dogodilo odavno. Jane je sada obična odrasla osoba i ima kćer koja se zove Margaret. Za svako proljetno pospremanje, osim kada zaboravi, Petar dolazi po Margaret i vodi je u Nigdjezemsku, gdje mu ona priča priče o njemu, a on ih žudno sluša. Kada Margaret odraste, i ona će imati kćer koja će tada biti Petrova majka, i to će se tako nastaviti dok su god djeca vesela i nevina i bezdušna.

KRAJ